

Giới thiệu Nghịch Mệnh Tầm Duyên

Trông cuộc sống này hầu như mọi chuyện đều do số phận an bài, hay còn gọi là vận mệnh chi phối, trong vô thức. Họ không biết, họ tuân theo.

Nhưng giả dụ như, một ngày nọ, họ phát hiện mình bị chi phối. Họ sẽ làm gì?

Chấp nhận tuân theo hay liều mình phản kháng?

Câu trả lời có tại "Nghịch mệnh tầm duyên".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

“Mọi người chú ý, con bão lớn nhất trong hai mươi năm qua đang đổ bộ vào thành phố X. Đề nghị toàn thể người dân đóng chặt cửa chính phụ, đặt dẫn bao cát trên mấy tôn, hạn chế ra đường khi không cần thiết cũng như chuẩn bị các nhu yếu phẩm. Các tàu đánh cá cũng cần trở về đất liền ngay...”

Câu cảnh báo lặp đi lặp lại như ma chú, góp thêm vào bầu không khí mấy phần căng thẳng. Các thuyền gần như đều đã về nơi neo đậu, người thì cũng sớm co rút trong nhà. Gió thổi dữ dội, cây nghiêng ngã, mưa lâm thâm. Ai cũng hiểu, trận mưa đang nặng dần này sẽ mở đầu cho một cơn dông kinh khiếp. Đường phố vắng ngắt, không một bóng người.

Bên lề đường, có một cậu học trò mặc áo trắng đứng cạnh chiếc xe đạp thể thao. Khi hắn vẫn mãi nhìn về bầu trời đêm tối mịt không có lấy một vì sao thì bất chợt điện thoại rung lên trong túi áo. Mở điện thoại ra thì thấy có người nhắn tin nhắc nhở hắn chuyển phòng chống bão, rồi lại còn chúc hắn ngủ ngon. Một sự quan tâm chân thật ấy nhỉ? Nhưng có ý nghĩa gì đâu, hắn đang chờ bão cơ mà!

Hắn nhìn màn mưa đã dày rồi đột ngột cười như điên. Hắn không ghét cuộc đời, nhưng hắn ghét chính hắn! Đã như thế, hắn còn tồn tại trên đời làm chi? Chết quách cho xong.

Đúng lúc này, điện thoại cậu lại rung lên. Là cô gái ngốc ban nãy.

- Trời bão lạnh quá, cậu nh?

Tay hắn run run, ấn phím trả lời:

- Ban nãy tạm biệt tớ đi ngủ rồi, sao lại thức?

Hắn nhắn tin ấy, lòng thầm mong cô nói sẽ đi ngủ ngay. Nhưng những dấu ba chấm cứ ẩn hiện nơi màn hình, người bên kia trả lời thật nhanh:

- Tớ không biết. Đột nhiên, tớ thấy bất an lắm. Lòng tớ buồn đến lạ. Tớ... tớ có cảm giác là mình không được phép ngủ.

Hàng mi hắn buông xuống, tay ấn nhanh điện thoại:

- Trời bão nên vậy mà. Thôi, ngủ đi. Ngủ xong mọi chuyện sẽ ổn.

Hắn bắt đầu hồi tưởng lại những biểu hiện trước mặt cô. Phải chăng, hắn đã làm nên điều chi để cô manh nha đoán được hắn muốn tìm cái chết?

Mặc kệ những suy nghĩ ngổn ngang của hắn, tin nhắn bên kia vẫn cứ liên tục hiện lên.

- Kha, tớ chỉ muốn nói, là cậu rất đặc biệt với tớ. Có lẽ... tớ yêu cậu!

Đôi mắt tưởng chừng như đã cạn đi nước mắt của hắn bỗng rung rung. Hắn nhắn thêm tin nữa bằng tất cả sức lực của mình, nhắn như chưa từng được nhắn:

- Cậu như vậy, đời không cho phép đâu. Tớ sẽ chết trong cơn bão này, cậu đừng ngốc nữa!

Phải, hắn càng sống thì càng thêm nhiều rắc rối. Chỉ có hắn chết quách, mọi người mới được giải thoát, cô gái đó cũng thế thôi. Hắn dắt xe ra, đạp đến bến cảng - nơi mà cơn bão sắp ập đến. Chiếc điện thoại trong túi áo không còn rung vì tin nhắn nữa mà liên tục reo chuông. Chết tiệt, tại sao hắn lại dán chống thấm nước cho nó cơ chứ! Một lần chuông tắt, rồi chuông lại tiếp tục đổ. Cả người hắn ướt đầm. Hắn run run, lấy điện thoại ra, trả lời cuộc gọi của cô bằng một giọng rất ôn tồn:

- Ngủ đi, cậu còn trẻ, sức khỏe lại không tốt. Không nên thức khuya đâu...

Chỉ nghe giọng nữ nức nở truyền sang:

- Cậu, cậu như vậy... làm sao tớ ngủ. Cậu... cậu ở đâu? Cậu nói đi, nói gì đi chứ! Tớ sẽ chạy đến ngay mà.

Hắn phì cười:

- Khờ quá, cậu đến lái xe còn không biết, làm sao tìm được tớ? Đi bộ à?

Người bên kia òa khóc:

- Cậu làm ơn, về nhà đi. Cậu về đi mà.

Tại sao cô cứ muốn hắn về? Sự tồn tại của hắn, ngoài làm cho người khác buồn ra thì còn được gì đâu?

- Ngủ đi.

Hắn cố nói bằng giọng ôn tồn, nhưng không hiểu tại sao lại có vài phần nghèn nghẹn. Mưa ầm ầm xối xuống đường, xuống điện thoại và khắp cơ thể hắn.

- Cậu không về tớ không ngủ! Còn nếu cậu muốn trốn tớ mãi mãi, tớ nhất định sẽ chôn theo cùng.

Đôi mắt cuồng dại bỗng ngầy ra. Có người chịu chôn cùng, chỉ vì hắn chết hay sao?

- Không đáng đâu...

- Tớ nói đáng thì đáng. Cậu có quyền quyết định sinh mạng của cậu, tớ cũng có quyền quyết định sinh mạng của tớ.

Người kia nói bằng giọng quả quyết. Hơn ai hết, hắn thừa hiểu khi cô quyết tâm sẽ liều lĩnh đến mức nào. Hắn lại lầu bàu với giọng chán nản:

- Và bây giờ cậu đang tước quyền tự quyết của tớ đấy.

Bên kia thôi không nói nữa, chỉ có tiếng nức nở vẫn truyền sang đều đều. Hắn biết, nếu hắn chết, hắn sẽ lại giết thêm một người nữa...

- Cậu ngủ ngoan đi, tớ về. Tin tớ.

Điện thoại nhấp nhোang tắt màn hình, không rõ là bị mưa làm hỏng hay hết pin. Một chiếc xe đạp trong đêm tối lặng lẽ đi theo chiều ngược lại với bên cãng, nơi lớp lớp sóng dữ đang vỗ ầm ầm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Tình yêu

Những tia nắng nhạt buông mình qua khung cửa sổ, khẽ khàng đáp xuống một búp hồng xanh sắp đến kì khoe sắc khoe hương. Giữa sắc vàng của nắng, sắc xanh của hoa hồng, bàn tay trắng nõn từ đâu xuất hiện, dịu dàng lướt trên nụ hoa:

- Chào buổi sớm, bé cưng.

Chủ nhân của đôi tay ấy là một cô gái trẻ. Cô đang khoác trên người bộ đồ ở nhà màu hồng nhạt, mái tóc bồng bênh được thả hết sức tùy ý. Gương mặt cô có một vẻ gì đó rất nhu hòa, trông như ánh trăng dịu dàng và bẽn lễn.

Người con gái đó trở lại bên bàn làm việc của mình, nơi được phủ kín bởi màu xanh. Chiếc laptop màu xanh dương, đèn bàn màu xanh ngọc, mặt bàn là một phiến thủy tinh cũng màu xanh nốt. Chỉ có vài trang giấy trắng tinh như một thứ gì đó khác lạ len lỏi giữa thế giới màu xanh.

Thật ra không chỉ bàn làm việc cô, mà cả căn nhà nhỏ của cô cũng đều được trang trí bằng sắc xanh. Màu xanh, màu của hi vọng, màu gọi cho người ta cảm giác nhẹ nhàng và cũng rất trang nhã. Nhưng khi cả căn nhà đều phủ trùm màu lạnh, ai cũng cảm thấy vài phần lạnh giá.

Theo thói quen, cô đưa mắt ra nhìn thế giới bên ngoài qua ô cửa sổ nhỏ bé. Đàng gió to, lá rụng rất nhiều. Con gió cuốn vài chiếc lá rồi hất chúng vào cửa kính thủy tinh một cách vô tình. Cô như thấy nỗi nuối tiếc của cây khi không giữ lá lại lâu hơn nữa. Cô lại như thấy những tuyệt vọng nơi lá vì bị ép lìa cành. Khẽ lắc đầu, cô bật cười, một người viết tiểu thuyết như cô thì đầu óc lúc nào cũng bị bủa vây bởi muôn ngàn xúc cảm mệnh mang.

Nhưng nhìn lại chiếc đồng hồ trên tay, Thư Uyên buông rèm. Đã đến thời điểm cho một thói quen thường trực. Cô đổi lại một thân trang phục chỉnh chu, khoác lên người chiếc áo măng-tô rồi mới xách một chiếc túi nhỏ bước ra khỏi cửa. Từ một cô gái có vài phần lười nhác, Thư Uyên giờ đây có vẻ

ngghiêm túc và đáng tin cậy hơn. Thoạt nhìn cô, có lẽ người ta sẽ nghĩ cô có một cuộc hẹn quan trọng. Nhưng chỉ cô mới biết, cô chuẩn bị sẵn sàng như thể cốt để đi gặp một người vừa tạm biệt vào ngày hôm qua.

Trên đoạn đường dài độ một trăm mét từ nhà cô sang nhà anh, trong đầu Thư Uyên cứ hiện lên vô vàn câu hỏi. Chẳng biết giờ này anh đã chịu đựng cơn chưa, hay lại vì công việc mà bỏ bữa rồi. Rồi còn chuyện công ty, không biết mọi thứ đã ổn thỏa chưa nữa...

Mãi nghĩ ngợi, cô chỉ kịp hoàn hồn khi dừng chân trước nơi cần đến. Ngón tay trái của cô vừa đưa lên thiết bị cảm biến của căn biệt thự, cánh cổng đã mở toang. Đây là đặc quyền của cô.

Là đặc quyền mà anh dành riêng cho cô...

Cô điềm nhiên bước vào. Căn biệt thự lúc này không còn nguy hiểm, bởi hệ thống bảo an bằng tia hồng ngoại tối tân kia đã bị vô hiệu hóa. Cửa chính đang mở. Không có gì khác với thường lệ, anh đang ngồi trên ghế sofa ngay giữa phòng khách, tay vẫn còn bận bịu với laptop. Tay vẫn còn bận bịu với laptop.

Cô vừa bước đến gần thì anh đã dời mắt khỏi đồng hồ giấy ấy. Anh nhìn cô hơi mỉm cười, hai chiếc ly thủy tinh được đưa ra trước mặt cô. Cô lấy từ trong túi ra bình giữ nhiệt, cẩn thận rót dòng chất lỏng màu nâu vào hai ly. Là cà phê nóng.

Hai người họ ngồi đối diện nhau, chậm rãi uống sạch nước cà phê. Không cần ngôn ngữ, cô cũng biết được tâm trạng của anh không tệ. Dù rằng gương mặt vẫn không biểu lộ bao nhiêu cảm xúc, nhưng đôi mắt hơi vênh lên đã báo động anh. Trong lòng cô cũng dâng lên đôi chút vui lây.

Anh luôn rất nhanh gọn, nên phần của anh hết veo trước. Rảnh rồi, ngón tay anh gõ gõ trên bàn, giọng trầm ấm vang lên:

- Không phải sắp đến kì hạn cậu nộp bản thảo rồi sao?

Thư Uyên khẽ mỉm cười. Anh luôn bảo cô quá nhàn nhả nên tự chuốc thêm việc. Nhưng chỉ cô mới biết, cô luôn muốn chuốc việc vì anh...

- Tôi đang bí.

Cô trả lời, lòng hơi uất ức, hai má không tự giác phồng lên. Thật ra, cô mang nước cốt chỉ để được nhìn anh mỗi ngày. Đặt ly nước lên bàn, cô ngừng mặt, bất ngờ bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của anh. Anh đang nhìn cô. Thư Uyên bỗng cảm thấy hai gò má mình nóng lên. Xấu hổ, cô đứng dậy, xoay người bước đi, không hề biết gương mặt của kẻ ngồi sau phảng phất nét cười.

- Cậu bỏ quên đồ.

Mặt Thư Uyên càng đỏ hơn. Thật là đáng trí! Cô trở lại lấy bình giữ nhiệt bỏ vội vào túi mà trong thâm tâm chỉ muốn đào hố chôn mình. Không hiểu sao cứ đến trước mặt anh, cô lúc nào cũng vụng về. Cầm lại bình giữ nhiệt, cô bèn bước thật nhanh với hi vọng không làm thêm chuyện gì mất mặt.

Chẳng dè, do quá gấp gáp, cô trượt chân. Cứ ngỡ bản thân sẽ phải hôn nền gạch lạnh tanh thì bất ngờ, một vòng tay ấm áp giữ chặt lấy cô. Tim Thư Uyên đập loạn, nội tâm thì không ngừng hò hét. Anh đang ôm cô!

Thư Uyên vừa đứng vững, người kia đã buông tay. Rồi anh đến trước mặt cô, cốc một cái vào trán:

- Ngốc quá, đi đứng cẩn thận chứ!

Cô không khỏi trừng mắt, từ nhỏ đến lớn anh đều cư xử với cô như trưởng bối vậy. Rõ ràng hai người họ cùng tuổi, học cùng một lớp, sao lúc nào người bị răn dạy cũng luôn là cô?

Về đến nhà rồi, Thư Uyên nhìn vào gương và hét hồn khi thấy mặt mình ửng đỏ. Bộ dạng đó rõ ràng là thẹn thùng như vừa biết yêu, dù cô đã yêu cách đây mười năm. Cứ mỗi lần đứng trước mặt người ta là cô lại như thế này.

Trong đầu thoáng hiện lại chuyện ban nãy, Thư Uyên không khỏi ngẩn ngơ. Anh đã ôm cô để cho cô khỏi ngã. Thế có nghĩa là anh cũng quan tâm cô mà, phải không?

Mười năm. Một khoảng thời gian không phải rất dài, nhưng cũng đã thừa để xác định một cảm xúc. Thư Uyên không hề biết mình yêu anh từ khi nào, nhưng khi cô nhận ra thì tình cảm ấy đã như cắm rễ vào trái tim non. Cô thầm thương anh từ thuở cả hai còn học trung học - thuở con tim cất lên tiếng yêu bằng những rung cảm ngây ngô, sạch sẽ và thuần túy.

Nhưng chính Thư Uyên cũng không biết mình là gì của anh. Cô và anh không giống bạn thân, bởi hai người họ đã sớm cư xử với nhau trên mức tình bạn. Cô cũng không phải là người yêu anh đơn phương, bởi anh sớm biết tình cảm của cô. Giữa họ chẳng có một mối quan hệ chính thức nào cả, vì anh từ chối xác lập những mối quan hệ trên mức tình bạn. Thế nhưng, anh cũng không hề né tránh cô. Bọn họ vẫn cứ trò chuyện cùng nhau, quan tâm nhau, vẫn biết hầu hết về cuộc sống của nhau.

Có lẽ Thư Uyên là một người dễ thỏa mãn. Vài lần gặp lại bạn cũ, chúng nó đều khuyên cô buông đi, tình cảm mà chỉ có một bên đắp bồi thì chẳng thể nào bền. Cô cũng nghe, nhưng rồi lại bỏ hết ngoài tai. Chỉ cần được yêu anh thì cô đã cam lòng.

Còn gì miễn nguyện hơn chuyện được anh quan tâm? Lúc cô vui, cô có thể chia sẻ cùng anh. Lúc cô buồn, anh luôn là người lắng nghe cô nói hết mọi nỗi niềm chất chứa. Lúc cô rối rắm, anh lại là người đưa ra gợi ý. Một chút dịu dàng, một chút quan tâm lo lắng đó khiến cô càng lún sâu thêm, sâu thêm. Từng ngày một.

Cảm xúc đột ngột vỡ òa trong lòng cô. Thư Uyên mở ngay laptop, những ngón tay cứ lướt trên bàn phím. Đây là đoạn làm khó cô nhất khi diễn tả tình yêu tuyệt vọng mà nữ thứ trong truyện dành cho nam chính. Viết rằng cô ấy hăm hiên hay say đắm về đẹp trai của nam chính thì dễ quá, và cũng đại trà như hàng loạt truyện thời này. Cô muốn xây dựng một nhân vật đa diện. Một nữ phụ vừa đáng ghét vừa đáng thương. Một nữ phụ vì yêu mà năm lần bảy lượt làm sai, cuối cùng đẩy người mình yêu ra xa mình, không thể nào vãng hồi được nữa.

Đến lúc cô dừng lại thì đã là hai giờ sau. Phần gay go nhất đã xong đồng nghĩa với việc Thư Uyên không cần lo tiến độ bản thảo. Cô bật cười, hình như sau mỗi lần gặp anh là cảm hứng sáng tác của cô lại dào dạt. Cũng phải thôi, hình mẫu nam chính của cô không hiểu vì sao lại có mấy phần giống anh.

Bước chân vô thức đưa cô đến trước chậu hoa hồng. Sinh nhật năm ngoái, anh hỏi cô muốn gì, và cô đã bảo cô muốn một chậu hoa hồng xanh. Hoa hồng xanh luôn đông đánh, kiêu kì, trừ nấy cô tiểu thư nhân nhâ thì ít ai ưa trông nó. Thư Uyên dĩ nhiên không phải là tiểu thư gì, cũng không có quá nhiều thời gian, nhưng chưa bao giờ cô thấy thiếu kiên nhẫn với hoa. Mật ngữ của hoa hồng xanh là tình yêu bất diệt. Là tình yêu mà Thư Uyên dành cho người con trai ấy...

Tạ Kha!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Người đặc biệt

- Tổng giám đốc, hợp đồng với công ty Loren đã soạn xong rồi.

Trần Ân cung kính cầm xấp tài liệu đưa đến trước mặt Tạ Kha. Anh vốn đang bận bù đầu với một mớ giấy tờ khác, nghe thuộc hạ tin cậy báo cáo cũng không khỏi chau mày:

- Cậu cứ để trên bàn trước. Trưa rồi, nghỉ đi.

Người thanh niên kia vẫn chưa vội rời khỏi. Hắn chân chừ giây lát, rồi mới hỏi:

- Tổng giám đốc có cần đặt sẵn cơm không?

Tạ Kha tiện tay quơ lấy bút mực trên bàn, khoanh tròn ngay chỗ không ổn rồi mới đáp:

- Thôi khỏi.

Đội thư kí riêng ra mắt, anh mới cầm cây bút trên tay quẹt thêm một đường vào tờ giấy không chút thu hút bị chuột vì tính dè lên. Chắc nhân viên của Lôi Vũ cũng không tài nào ngờ rằng cái tờ giấy nhăn nheo này lại quyết định tiền thưởng thêm cuối tháng của bọn họ. Tháng này Trần Ân tăng ca thường mà không lời kêu ca, nên lương xứng đáng nhiều hơn một nửa.

Dạo này công việc hơi nhiều, anh đành phải ở lại công ty cả buổi trưa. Tên Khang thì lại phải lo chuyện của tổ chức, để mặc mình anh lo hết việc. Một chết được! Tạ Kha bức bối, giấy tờ nhìn quen cũng trở nên đáng ghét vô cùng. Thật ra khi tên Trần Ân hỏi xem có muốn mua cơm không, anh đã bắt đầu thấy đối bụng. Nhưng đồ ăn vài chỗ gần đây thật sự khó để nuốt, anh chẳng muốn đụng vào.

Anh đột nhiên nhớ đến mùi hương lầu nấm của cô gái kia nấu vào ngày chủ nhật. Vị ngọt thanh dịu đó lấp đầy anh. Tay nghề nấu ăn của cô vốn không tệ, lại chịu khó nghĩ món mới, làm anh đôi lúc cũng bất ngờ. Cảm điện thoại lên, anh toan gọi cho cô, nhưng cuối cùng lại thôi. Bởi cái cô gái gốc đó, gọi thì sẽ đến ngay mắt.

Cuối cùng, anh đi đến phòng lễ tân, tự pha cho mình một tách cà phê. Rót nước ấm vào phin lọc, hương cà phê từ từ lan tỏa. Tạ Kha vốn chẳng có kiên nhẫn chờ cà phê nhỏ giọt, nên tranh thủ khoảng thời gian kia gọi đến hỏi thăm tình hình của một công ty con. Cho đến khi cuộc gọi kết thúc, cà phê chẳng những đã xong mà gần như hoàn toàn nguội.

Anh để phin qua một bên, cầm tách cà phê trở về phòng. Trên đường đi, một cô gái hót ha hót hải chạy lên cầu thang bất ngờ lao đến. Tạ Kha nhanh chóng lách người đi như một phản xạ. Quán tính làm cà phê trong tách bay thẳng về cô gái đó. Nhìn cà phê vơi đi một nửa, Tạ Kha không khỏi nhủ thầm.

Áo sơ mi của cô gái kia bị cà phê vấy bẩn, màu nâu đen trên nền trắng trông ghê tởm vô cùng. Nghe cô gái kia nói tiếng xin lỗi, anh thấy phiền và trả lời theo đúng kiểu có lệ:

- Không sao.

Cô gái đó ngẩng đầu lên, nét mặt rạng rỡ. Chênh lệch chiều cao làm Tạ Kha thấy tường tận cặp mi dày chớp động cho đến nụ cười tươi tắn kia. Anh nhìn áo cô ta bị vấy bẩn, buột miệng nói:

- Cô tên gì?

Câu hỏi đột ngột của anh làm người đối diện trở ra vì kinh ngạc. Mặt cô ta ửng đỏ, lí nhí đáp, rồi lại lúng túng bổ sung:

- Tôi tên Thi Giai Mẫn. Là nhân viên mới.

Giai Mẫn. Anh lầm bầm, bất giác ghi nhớ cái tên này. Sau đó, anh khôi phục giọng điệu thân nhiên thường trực:

- Tôi cho cô vào ca chiều trễ hơn một tiếng. Tìm đồ khác thay đi. Cứ báo với trưởng phòng là Tạ Kha tôi cho phép.

Nói xong, Tạ Kha cầm nửa tách cà phê còn lại trở về phòng mình. Giai Mẫn nhìn theo sau bóng lưng to lớn hồi lâu rồi đưa tay vỗ trán, vội vàng rời khỏi công ty. Cả hai người họ đều không phát hiện một cô gái đang đứng cách đó không xa.

Người đó không ai khác mà chính là Thư Uyển. Tay cô vốn đang cầm lồng com bông hơi run. Đôi mắt đẹp hiện lên chút ưu sầu nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục lại vẻ bình lặng. Cô bước vào thấy người kia đang ngồi ngơ ngẩn, tách cà phê thì tùy tiện đặt trên bàn làm việc.

Anh vẫn không phát hiện ra cô tới. Thư Uyển thở dài, tay gõ gõ lên bàn:

- Này, ăn com

Nghe tiếng của cô, Tạ Kha cuối cùng cũng hoàn hồn. Không hiểu sao, cái nhìn đầu tiên với cô nhân viên ban này cứ như một thước phim chiếu chậm trong đầu anh, khiến anh không tài nào tập trung được. Nhìn Thư Uyển đứng đó, lòng anh có chút phức tạp nhưng miệng vẫn mỉm cười:

- Sao lại biết đề mà đem com?

Cô bật cười:

- Còn không phải tài khoản google hành chính của cậu đèn xanh xuyên suốt hay sao. Về đến nhà, có bao giờ cậu thêm sử dụng nó!

Tạ Kha có hai tài khoản thư điện tử. Một là dùng cho việc công ty, một là dùng cho việc riêng của anh. Đúng như Thư Uyển nói, khi về đến nhà, Tạ Kha gần như không bao giờ sử dụng tài khoản của công ty nhiều, có chăng cũng chỉ là kiểm tra đôi chút rồi rời khỏi. Nhưng anh không ngờ cô để ý cả việc nhỏ như vậy...

Bóng dáng nhỏ nhắn nhanh chóng thu dọn mớ giấy tờ trên bàn anh gọn gàng, rồi bày biện thức ăn ra sẵn. Cũng không có gì gọi là hoành tráng, chỉ đơn giản như một bữa cơm gia đình. Một món ram, một món canh và cơm trắng, giản dị nhưng trông ngon đến lạ. Mùi hương thức ăn chui vào khoang mũi Tạ Kha. Anh thẳng thắn cảm thấy ăn trong cái nhìn xăm xoi của cô, chẳng chút e dè.

Đợi anh ăn xong, người kia đặt trước mặt anh một ly nhựa. Vẫn là cacao, nhưng lần này đang được giữ lạnh. Anh thở dài một hơi:

- Tớ có nói với cậu là tớ thấy mình thừa cân chưa nhỉ?

Người kia trừng mắt nhìn anh:

- Cậu cao một mét tám, nặng sáu mươi lăm kí thì cũng chỉ vừa thôi, thừa gì mà thừa!

Theo phản xạ, anh không khỏi nheo mắt. Cô gái này càng lúc càng biết nhiều rồi. Từ khi nào thông số cá nhân của anh lại bị cô nắm mồn một thế kia!

- Không uống thì tớ uống

Thấy người kia giận dỗi cảm lấy ly cacao trên bàn định tự mình thưởng thức, Tạ Kha vội và giữ lại. Ly nước vừa xẹt qua môi của Thư Uyển bị ai đó đòi lại và uống hết veo. Anh lại giúp cô một tay trong việc thu dọn, miệng không quên trêu đùa rằng không muốn cô trở lại làm phiền anh.

Vừa bước ra khỏi cửa, Thư Uyển nép mình vào tường. Nụ cười tươi trên gương mặt cô tắt lịm, toàn thân cô run run. Trực giác của cô làm cho cô bất an đến cùng cực. Cô có cảm giác rất lạ về người con gái kia. Hình như, anh, có hứng thú đặc biệt với người đó. Rồi đột ngột, một giọng nam trầm ấm truyền đến tai cô. Là tiếng của anh, anh đang nói chuyện với một cấp dưới để cho hay cô nhân viên tên Giai Mẫn ban này được anh cho phép đi trễ.

Thư Uyển nhìn bức tượng trắng đối diện mình, ngơ ngác. Trái tim cô nhói đau. Cô hiểu anh. Bề ngoài của anh rất ôn hòa, nhưng tận trong xương vẫn là âm trầm, lạnh lẽo và cô độc. Anh có vẻ dễ gần, nhưng lại chẳng để ai bước vào thế giới của anh cả. Thậm chí, khi anh hiểu được sự chân thành của cô, anh cũng chỉ để cho cô chứng kiến một góc nhỏ của tầng băng. Cô chưa từng thấy anh quan tâm bất kì ai ngay từ lần đầu gặp mặt như thế này cả!

Thư Uyển lững thững bắt taxi-xi trở về nhà. Thân hình cô ngã xuống chiếc đệm êm, đôi mắt từ từ nhắm lại. Cô với tay, ấn công tắc để tắt toàn bộ đèn. Trong đêm tối, cơ thể nhỏ nhắn ấy mới bắt đầu run lên.

Sợ. Nỗi sợ to lớn ập ủ trong cô bấy lâu nay như có dịp vỡ ra, và choáng lấy cả căn phòng im lặng. Cô vốn là một kẻ ích kỉ luôn tỏ ra rộng lượng. Cô luôn tự thôi miên mình, rằng nếu một ngày nào đó anh tìm được một nửa, cô sẽ chúc phúc cho anh. Nhưng chỉ mới bắt gặp một dấu hiệu manh nha thôi, cô đã cuồng quýt, đã khủng hoảng. Cô sợ mất anh. Sợ mất tia nắng ấm áp cuối cùng mà cô luôn trân quý.

Nước mắt chậm rãi lăn dọc theo hai gò má cô rồi rơi xuống đệm giường. Cô biết, nếu anh tìm được một nửa của mình, cô sẽ chẳng còn gì. Cô sẽ mất cơ hội gần gũi anh. Mất sự quan tâm của anh. Mất quyền được yêu anh. Mất trắng.

Miền man hồi lâu, Thư Uyên lạc vào giấc ngủ. Nhưng nỗi sợ đâu chịu buông tha cô, nó vẫn cứ day đặng ngay đeo bám vào cả trong mơ. Trong căn phòng màu lam, có cô gái nhỏ không yên giấc, cứ giãy giụa và âm thầm rơi lệ. Khuôn miệng nhỏ nhắn gọi mở một cái tên trong nước nức nở, nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuối tuần không vui

Một buổi chiều nắng nhẹ, làn gió dịu thổi hiu hiu trong khu vườn xanh mướt bóng cây. Tiếng chim hót râm ran góp thêm một chút hân hoan, làm lòng người thêm vài phần nao nức.

Giữa không gian nên thơ ấy, Thư Uyên và Tạ Kha đang bận rộn chuẩn bị cho một buổi tiệc tùng nho nhỏ nhân ngày cuối tuần. Đại khái là sau sáu ngày làm việc mệt mỏi, cả anh và cô đều đẹp tạm mọi phiền chán và cả những lười biếng thường ngày để tự thưởng cho mình một bữa cơm ra trò.

- Này, cậu ngồi ngắn người gì đó, thịt sắp chín rồi mà món salad trộn của cậu vẫn chưa xong!

Tạ Kha ngồi quạt than và đảm nhiệm luôn phần nướng thịt. Có lẽ do quá nóng, vài nút đầu trên chiếc áo sơ mi trắng của anh bị chủ nhân tháo phăng ra, để người ta loáng thoáng thấy những đường nét quyến rũ. Nhưng người duy nhất ở gần đang thần thờ, nào còn ai để tâm đến điều vặt vãnh ấy nữa!

Nghe tiếng anh gọi, Thư Uyên mới hoàn hồn. Lạ thật, không hiểu tại sao hôm nay cô cứ cảm thấy có điều gì không ổn. Tạm gác đi những cảm xúc kì quái, cô bung đĩa salad đặt lên bàn rồi nói to:

- Đã xong rồi đây.

Tiếng mỡ xèo xèo rơi trên than tạo ra mùi hương quyến rũ. Thịt cừu nướng, salad, khoai tây nướng cùng rượu vang, tất cả đều báo hiệu sự sẵn sàng của một bữa tiệc BBQ. Tạ Kha mỉm cười nhìn thành quả, còn Thư Uyên thì hí hửng cầm đĩa lên thưởng thức. Nhìn ai đó với dáng ăn chẳng chút kiêng dè, anh cảm thấy mình như ngon miệng hơn.

Thấy anh cứ nhìn mình, Thư Uyên phụng phịu biện hộ:

- Không phải tớ tham ăn nhé! Tại thịt nướng cậu làm quá ngon thôi.

Để mình chứng cho lời nói của mình, cô còn đưa ngón tay cái dính đầy dầu mỡ lên, làm anh cũng cảm thấy buồn cười. Xem ra, dẫu càng lúc anh càng ít vào bếp nhưng tay nghề vẫn còn rất ổn.

Hai người nhâm nhi được một nửa bữa ăn, điện thoại của anh bất ngờ đổ chuông. Cô giương đôi mắt to tròn nhìn anh, lòng thầm mong đây chỉ là cuộc điện thoại không quan trọng mà thôi. Nhưng cô cũng hiểu điều mình mong ước là xa vời lắm. Mỗi lần anh có điện thoại là gần như đều có việc quan trọng cần giải quyết, thế nào rồi cũng để cô ngồi ăn một mình.

Tạ Kha không phải không bức bối, ngày cuối tuần cũng không được thanh thoi. Anh nhìn thoáng qua màn hình, là Trần Ân. Lúc này đây, anh mới nhớ ra mình giao cả xe cho thư kí đi lấy tài liệu, còn bản thân thì nướng thịt cừu. Nhận cuộc gọi, giọng anh cũng ôn hòa hơn:

- Tài liệu để ở trong cùng ngăn tủ thứ ba tại bàn làm việc tôi, cậu tìm không thấy hay sao?

Bên kia điện thoại truyền sang âm thanh suy yếu, dường như có phần nén đau:

- Xin lỗi tổng giám đốc, tôi hiện đang ở bệnh viện. Vừa rồi có một vụ va chạm, một người đàn ông say rượu đã tông mạnh vào xe anh...

Tạ Kha đứng thẳng người dậy, đôi mắt neho như chim ưng thấy mồi, cả người toát ra một cỗ khí thế nguy hiểm. Anh hỏi vị trí của Trần Ân rồi vội vã chấm dứt điện thoại.

Cô nhìn theo anh, ngần ngừ mãi mới nói thành lời:

- Bên tổ chức lại giao việc cho cậu à?

Thư Uyên rất ngại khi nhắc đến tổ chức nằm ngoài vòng pháp luật kia. Nơi đó có quá nhiều thứ cô không biết và cũng không nên biết. Một chốn chẳng tốt đẹp gì như thế, cô chỉ mong anh có thể ít liên lụy vào.

Anh lắc đầu, nắm tay hơi co lại:

- Trần Ân bị xe tông.

Thư Uyên được một phen khiếp vía:

- Sao lại thế?

Tuy cô không phải người công ty anh, chẳng biết được bao nhiêu việc nhưng cũng biết được Trần Ân là thuộc hạ thân tín của anh. Người kia thường xuyên phụ giúp anh lo việc giấy tờ, cũng có thể tính là phụ tá đắc lực.

- Tớ cũng không rõ. Nhưng cậu ta lái xe tớ và gặp tai nạn.

Vừa nghe xong, Thư Uyên thấy mình như lọt vào hầm băng, cơ thể không tự giác mà run nhẹ. Cô sợ hãi. Cô rất sợ hãi khi một lần, rồi lại một lần biết có kẻ muốn lấy mạng của người trước mặt. Anh bao giờ cũng điềm nhiên trước những tình huống như thế này, nhưng cô không thể.

Nhận thấy cảm xúc của cô không ổn, anh thở dài:

- Uyên, nhìn này, tớ vẫn ổn mà.

Cô rồi rầm ngẩng đầu thì bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm mà bình lặng. Như bị anh thôi miên, nỗi sợ trong cô tạm biến đi. Rồi Thư Uyên lại tự cổ động bản thân. Cô phải tin tưởng anh chứ! Anh, sẽ không dễ dàng sập bẫy của bất kì kẻ nào.

Rồi anh lại cười nhạt:

- Mà Uyên, tớ cũng nên làm rõ mọi chuyện chứ nhỉ!

Là một con cáo già ở hai giới hắc bạch, anh không tin chuyện của Trần Ân chỉ là một tai nạn tình cờ, đặc biệt là khi cậu ta lái xe của anh. Thử nghĩ xem, dự án triệu đô công ty anh sắp tham gia đấu thầu chỉ còn một ngày nữa diễn ra, nếu như anh có chuyện thì chẳng phải gián tiếp mất một đối thủ hay sao?

Cô khẽ gật đầu. Anh vỗ vai cô, rồi bỏ mặc bữa ăn còn dang dở. Lòng Thư Uyên dấy lên một chút hốt hoảng, nhưng cô biết tình huống lúc này đang gấp gáp. Cô hơi mím môi, nhìn thẳng vào đôi mắt đen huyền bí của anh:

- Cậu cũng cẩn thận nhé!

Giọng nói mềm mại ẩn chứa sự quan tâm của cô như một dòng nước ấm xẹt qua tim anh. Tạ Kha mỉm cười, làm Thư Uyên như ngây dại, tro mắt nhìn anh khuất bóng dần. Mãi một lúc sau, cô mới lững thững đóng chặt cửa:

Rồi nhà Thư Uyên, bắt chiếc tắc-xi, chẳng mấy chốc anh đã đến chỗ của Trần Ân. Mùi thuốc khử trùng của bệnh viện tích lũy nhiều năm khiến anh khó chịu vô cùng. Tâm trạng anh lại càng không tốt khi “được” cảnh sát giao thông mời làm việc. Cũng phải thôi, vì anh là chủ phương tiện bị va chạm nên bị thẩm hỏi là điều đương nhiên.

Trả lời vài câu không mặn không nhạt để cắt đuôi bọn người kia, Tạ Kha bước vào phòng nằm viện của Trần Ân. Cậu ta nằm trên giường, chân bó bột, trán có một vết u to như quả cam, trông tàn tạ hẳn.

- Tổng giám đốc. Tôi xin lỗi, xe anh đã...

Vừa thấy bóng anh, cậu vội giải thích, có lẽ vì lo anh không vui khi xe mình bị hỏng. Anh khẽ lắc đầu, môi hơi cong:

- Không sao. So với chiếc xe, tôi càng muốn nghe cậu thuật lại những gì đã xảy ra.

Trần Ân hơi giật mình, rồi gật đầu thuật lại mọi thứ. Anh lắng nghe, tay gõ đều đều trên mặt bàn, đôi mắt nheo lại từ bao giờ không hay. Một chiếc xe tải cũ đã phóng nhanh qua ngã tư, khiến Trần Ân không trở tay kịp mà tông thẳng. Tài xế phe kia bỏ chạy bất chấp nạn nhân, nhưng sau đó lại ngoan ngoãn ra đầu thú vì ần nấn.

Thoạt nghe qua, vụ tai nạn này cũng nhảm chán như bao vụ khác. Thế nhưng, mọi chuyện thật bình thường thế ư? Một tài xế bình thường có thể giữ chiếc xe tải không lật sau vụ va chạm mạnh? Cũng có thể là do may mắn. Nhưng so với may mắn, khả năng có người động tay chân lại càng nhiều hơn...

- Thế cậu nghĩ chuyện này như thế nào?

Anh hỏi Trần Ân, gương mặt không thể hiện cảm xúc:

- Có kẻ thứ ba nhúng tay.

Cậu ta nói ngập ngừng, nhưng ngữ điệu lại là khẳng định. Anh cười cười, nhưng giọng lạnh lùng:

- Lần này cậu hoàn toàn là chịu tội thay cho tôi. Giờ cứ dưỡng thương đi đã, vị trí của cậu vẫn sẽ giữ cho cậu. Chuyện khác thì tôi sẽ giải quyết.

Nghe được “phán quyết” của anh, Trần Ân như cất được tảng đá lớn. Rồi đánh bạo mở lời:

- Nhưng tổng giám đốc, trong thời gian tôi nghỉ, anh cũng cần một người hỗ trợ chứ...

Tạ Kha hơi chau mày, suýt nữa anh quên mất việc này. Nếu không tìm người khác thì phần việc của anh sẽ càng nhiều hơn nữa. Nhưng trong lúc gấp rút như thế này, biết đi đâu để tìm một người vừa có năng lực vừa đáng tin cậy? Nếu báo việc này với bọn người kia thì chắc chắn sẽ có người qua giúp, nhưng sự tự do của anh cũng sẽ giảm đến mức đáng báo động...

Chợt nhìn thấy Trần Ân với thái độ úp mở, anh không khỏi mỉm cười:

- Cậu định đề cử ai sao?

Ngoài dự đoán của anh, cậu ta chẳng nói quanh co mà thừa nhận ngay:

- Phải, tôi định đề cử với tổng giám đốc một người.

Tạ Kha nói, vẻ mặt như không để ý đến.

- Cậu nói thử xem nào.

Trần Ân đột nhiên lộ rõ vẻ lúng túng, đưa tay gãi đầu:

- Người tôi định đề cử là một nhân viên bình thường trong công ty chúng ta, chỉ mới vào làm nhưng năng lực rất được.

Đôi mắt khép hờ của anh đột ngột mở ra. Giai Mẫn, là cô gái kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chiến thắng của hai người họ:

Thư Uyển là một con người sống khá nhạt, trừ anh và nghệ thuật ra, cô chẳng thể có cảm xúc mãnh liệt với một thứ gì khác. Thế nhưng, ngay từ lần đầu tiên gặp Gia Mẫn, cô đã cảm thấy chán ghét cô ta. Cô cũng không hiểu cảm xúc ấy bắt nguồn từ đâu nữa. Hình như là từ khi, cô nhận ra Giai Mẫn nhìn rất xứng với anh.

Sáng nay, anh đã phấn khởi báo cho cô biết mình vừa thắng được một hợp đồng lớn. Giọng anh hào hứng lắm, phấn khởi lắm. Quan trọng hơn là trong men say chiến thắng, anh đã nhắc tên người kia – Giai Mẫn – người có công đầu trong cuộc đấu thầu.

Thư Uyển tựa người vào bức tường xanh nhạt, nước mắt lăn dài. Nỗi bất an trong cô càng trở nên to lớn hơn. Uyển, chẳng phải ngay từ đầu mày đã biết mình không xứng đáng với anh hay sao! Anh là một doanh nhân, anh cần một người có thể hỗ trợ mình trong công việc, cần một người đủ hiểu biết để không có thêm phiền toái. Mày chỉ là một con nhỏ hay mơ tưởng, mày không xứng với anh!

Cổ họng cô khô hốc. Cô ngồi bệt xuống, người co lại chỗ vách tường. Đầu của Thư Uyển đau, đau lắm, như có ai lấy búa đập mạnh vào vậy. Nhưng lí trí của cô vẫn còn đó, để tiếp tục dằn vò cô.

- Mày không được ích kỉ, mày biết chuyện Tạ Kha tìm được người xứng đáng với mình là sớm muộn mà!

Một giọng nói nhỏ nhỏ như một câu ma chú niệm bên tai cô, khiến cô hoảng loạn. Thư Uyển lắc đầu liên hồi, nước mắt tuôn trào, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Anh ấy sẽ không đâu. Anh ấy sẽ không đâu...

Tiếng nói kia như ác ý hơn, và như vang vọng ngay trong đầu của cô:

- Mày thôi đi Uyển, anh ấy không thể chấp nhận mày nhưng đâu có nghĩa anh ấy không yêu người khác. Không có một Thi Giai Mẫn thì sẽ có một Lý Giai Mẫn, một Tạ Giai Mẫn, thậm chí là một Tô Giai Mẫn...

Bình tĩnh. Thư Uyển cố hết sức để tìm lại sự bình tĩnh ít ỏi giữa cả một thế giới tiêu cực, như cách con người tìm một cây kim dưới đáy đại dương. Và chút nỗ lực còn con ấy chẳng thấm vào đâu. Thuốc, đúng rồi, còn có thuốc. Cô cố gắng lần theo những bức tường đến nơi cất thuốc thông thường. Bàn tay run rẩy của cô cố gắng đưa thuốc đến miệng, cố nuốt thuốc vào. Xong.

Và một tiếng động bất ngờ vang lên giữa không gian tĩnh lặng. Ly nhựa đã vượt khỏi tay Thư Uyển, rơi xuống sàn. Nước chảy lênh láng, ly lăn trên nền gạch lạnh tanh, không người thu dọn. Chủ nhân của căn nhà đã nằm sông soài trên đất. Cô, bị cơn đau đầu tra tấn đến ngất lịm đi.

Đợi đến lúc cô tỉnh dậy là vài giờ sau. Con đầu đầu đã qua, chỉ còn một chút dư ba âm ỉ. Mày mẫn là thuốc vẫn còn tác dụng.

Thật ra, đây không phải là lần đầu Thư Uyên rơi vào tình trạng thế này. Khoảng ba năm trước đây, khi anh đi du học còn cô thì ở lại đất nước này, cô thường xuyên cảm thấy tội tệ. Cô không dám nói với anh, vì anh lo cho cô nhiều lắm. Nhưng hơn bất kì ai hết, cô không để mình níu lại bước chân anh.

Thế thì sao cô không cùng anh? Yêu nước à, đi du học rồi trở về thì liên quan gì đến yêu nước! Huống hồ chỉ, cô cũng muốn tìm hiểu văn học của nhiều quốc gia để trau dồi thêm cho tác phẩm của mình. Cô ở lại vì một lý do rất thực tế: dốt ngoại ngữ. Phải, khả năng học ngoại ngữ của cô thật sự kém. Thành tích của cô đủ tốt, nhưng vì ngoại ngữ rất tồi nên không được xét học bổng để du học ở nước ngoài. Thế là cô đành làm con ếch, ở mãi cái giếng sâu của mình, nhìn hùng ung bay trên bầu trời cao rộng.

“Nhiều năm như vậy mà mày vẫn vô dụng, Thư Uyên à.” Cô mỉm cười, tự giễu bản thân. Kha, anh ấy xứng đáng được hạnh phúc với một người tốt hơn cô.

Giữa lúc cô đang suy nghĩ miên man thì có người gọi điện cho cô. Nhanh chóng bắt máy, cô phát hiện đó là số của biên tập viên mình làm việc. Lúc này, cô mới chợt nhớ ra, hôm nay là ngày cô kí kết bản quyền với bên công ty sách. Thế là Thư Uyên tức tốc chuẩn bị mọi thứ cho cuộc hẹn này.

Đây là quyển sách đầu tay của Thư Uyên. Trước đó, cô vẫn thường viết các truyện ngắn gửi cho các tòa soạn, nhưng tiểu thuyết thì chưa từng. Đặt bút được vài chương, cô cũng đắn đo lắm, đến khi hoàn thành tập một thì mới tìm đến công ty đại diện. Quả là bất ngờ khi quyển sách viết dang dở của cô lại được đặt mua bản quyền từ trước. Đó cũng là một động lực to lớn để khẳng định khả năng viết của cô. Cô vô dụng thật đó, nhưng ít nhất, cô còn có thể viết mà, phải không?

Thâm tâm Thư Uyên thật sự trân trọng quyển sách này, bởi vì nó kết tinh từ nhiệt huyết của cô và những tình cảm cô dành cho người con trai ấy. Đam mê của cô, tình yêu của cô, tất cả gói gọn trong bốn trăm trang viết giản đơn. Cô vui vẻ kể cho biên tập viên nghe những hoàn cảnh gợi cảm hứng viết quyển sách, và hàng ngàn thứ vụn vặt về nó. Chị biên tập viên vừa nghe, vừa nhìn những trang cuối bản thảo rồi gật đầu:

- Em làm tốt lắm. Chị đã xem qua bản thảo này, thật sự rất tốt.

Nhận được lời tán đồng, Thư Uyên rõ ràng là vui. Gò má cô đỏ ửng, đầu hơi cúi xuống, nhưng phần tóc mái thưa vẫn không che được đôi mắt to tròn long lanh. Chị biên tập viên hiểu ý, ghẹo cô thêm đôi chút rồi hẹn gặp sau:

- Ngày kia chị sẽ đưa cho em hợp đồng chính thức của công ty với quyển sách này. Chị cảm thấy em xứng đáng nhận được mức nhuận bút cao hơn nữa.

Thư Uyên định từ chối, nhưng cũng chẳng biết nói làm sao. Cuối cùng, cô cam chịu dòi chuyện kí hợp đồng sang ba ngày nữa, cũng không phải việc gì gấp. Nhưng cô quên mất một việc rất quan trọng – người biên tập viên kia đã mang bản thảo đầy đủ của cô đi.

Về đến nhà, Thư Uyên có chút hoảng hốt. Đã sáu giờ rồi ư? Chắc là cô đã mãi mê kể về quyển sách kia mà quên mất thời gian rồi. Âm thầm xin lỗi chị biên tập viên, cô lúi thủi vào phòng bếp. Cũng trễ rồi, chắc mì gói cho xong bữa thôi.

Nước bắt đầu sôi.

Thư Uyên chống cằm nhìn gói mì yên vị trong tô, lòng tự hỏi. Liệu giờ này anh đã ăn cơm chưa? Không khéo lại bỏ cơm, suốt ngày tham công tiếc việc. Nghĩ vậy, cô đứng dậy, lục lọi trong tủ của mình. Còn vài quả cà chua, và một ít thịt bò xay nhuyễn.

Thế là đủ rồi!

Mắt cô nằng sáng lên, nhanh nhẩu chạy đi xào mì thịt bò sốt cà băm. Tất nhiên là, cô không định ăn trọn một mình. Làm xong, cô vui vẻ nhắn tin sang báo trước với ai kia:

- Đây, chuẩn bị chén đũa đi, tớ mang mì xào sang cho cậu.

Bên kia rất nhanh liền phản hồi:

- Lại nữa rồi, tớ biết tự lo mà. Cậu chỉ cần lo cho mình là ổn.

Thư Uyên nhìn màn hình, cười tủm tỉm. Lần nào, Kha cũng đem ngữ điệu này ra để “xua đuổi” cô. Và thực tế, nó không hề hiệu quả.

- Nhưng tớ đã nấu rồi.

Cô chờ đợi một tin nhắn quen thuộc từ anh, đại loại là lỡ rồi thì tớ sẽ ráng ăn giúp cậu hoặc một ý gì tương tự như thế. Nhưng lần này, phản hồi của Tạ Kha không hề giống:

- Tớ đang ăn pizza.

Để làm bằng chứng, anh không quên chụp phần ăn còn dang dở. Thư Uyên nhìn vào tấm hình. Có cánh tay anh, và cánh tay một người phụ nữ khác. Cô nén nổi bất an, cô hỏi anh:

- Không thích pizza mà, sao lại ăn?

Anh nhấn lại cô:

- Đang tăng ca, mà lại có nhân viên ở đó. Gọi thức ăn nhanh đến là gọn nhất.

Cô khép hờ đôi mắt. Hóa ra, đôi bàn tay kia là của cô ấy. Cũng phải rồi, cấp dưới đặc lực của anh, ngoài Giai Mẫn ra thì còn ai? Họ đang làm việc cùng nhau. Họ đang ăn cùng nhau. Lòng Thư Uyên bị lấp đầy bởi nỗi chua xót. Anh, sẵn sàng ăn những thứ mình không thích vì cô gái đó...

Mì xào đã được chất gọn trong ca-men đã không còn ý nghĩa. Thư Uyên cười cười, nhưng đôi mắt đẹp đượm buồn. Có lẽ, cô nên học cách làm mọi thứ một mình ngay từ bây giờ.

Khê thờ dài, Thư Uyên cầm đũa, cố gắng ăn hết phần ăn hai người đã chuẩn bị. Mới được một nửa, cô đã thấy no căng. Chỗ còn lại, cô chỉ còn cách cất vào tủ lạnh. Bỏ đi thì tiếc quá!

Và sáng hôm sau, có một người bị danh tướng Tào Tháo hỏi thăm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bị cướp bản quyền

- Uyên, tớ vừa trông thấy quyển sách này, có vẻ hay đấy!

Đang nhâm nhi tách trà thơm trước màn hình laptop, Thư Uyên nhận được tin nhắn của bạn thân online. Nhỏ tên là Nhã Nghi, cũng là một người đam mê viết lách, và tất nhiên là cũng rất thích đọc. Cô và nhỏ khá là hợp ý, đáng tiếc là chưa có dịp gặp mặt.

Và Thư Uyên bắt đầu ngắm nghía tấm poster mà bạn gửi qua. Hai màu sắc chủ đạo là tím và trắng nhìn rất thanh lịch. Bìa quyển được cách điệu từ hoa lavender, tuy đơn giản nhưng tinh tế. Cách thức trình bày thế này đúng là gây cho cô một sự hứng thú nhất định. Và khi phát hiện ra đây là quyển sách cũng được ra mắt bởi nơi Thư Uyên gửi đưa con tinh thần của mình, cô không khỏi cười tươi. Bên này làm việc chuyên nghiệp thế này, cô cũng đỡ lo cho quyển sách đầu tay.

Loảng xoảng.

Chén trà trên tay rơi xuống nền gạch và vỡ vụn khi cô đang háo hức xem thông tin sách. Một mảnh sứ văng vào chân Thư Uyên, cửa ra một vết đỏ lôm. Nhưng cô không thấy đau, cô quên mất cả đau đớn. Vội vã đóng hết trình duyệt, cô lại truy cập vào trang kia.

Quả nhiên, cô không có nhìn sai. Quyển sách của cô, đã bị người ta chiếm đoạt.

Bàn tay run rẩy của Thư Uyên nắm chặt con chuột vì tính. Gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, khóe mắt ngấn ngấn nước nhưng kiên quyết không rơi. Trút hết sức lực của mình vào bàn phím, cô gõ ngay ở dưới bài quảng cáo kia: “Tại sao các người lại chiếm đoạt quyển sách của tôi?”. Và chưa đến hai phút sau, bình luận của cô đã bị xóa đi mất.

Cô tiếp tục ghi những bình luận thật dài để khẳng định mình là người viết ra quyển sách, nhưng tất cả chúng đều bị xóa trong tức thì. Quá uất ức, Thư Uyên copy lại những lời này và liên tục spam tại nơi tuyên truyền sách. Dĩ nhiên, hành vi đó chẳng mang lại kết quả gì cả, công ty kia nhanh chóng chặn mọi bình luận từ phía cô. Trong cơn tức tối, Thư Uyên viết ngay một bài đăng lên cá nhân với mong muốn khiến nhiều người hơn biết được sự thật.

Rất nhanh thì mọi thứ cũng xong, Thư Uyên thấy lòng trống rỗng. Rồi cô sẽ phải làm gì tiếp đây? Cô không biết, có nằm mơ cô cũng không nghĩ ngờ rằng cái chuyện khốn nạn này lại rớt ngay đầu mình. Nhón chân chạy quay những mảnh sứ lớn nhỏ, cầm lấy điện thoại gọi ngay cho anh, người luôn cho cô những gợi ý khi cô cần nhất. Và cô cần anh, ngay lúc này...

Chuông reo. Chuông tắt. Thư Uyên thần thờ nghe tiếng tổng đài lạnh như băng. Anh không nhắc máy.

“Uyên à, tại sao mày lại nghĩ đến anh ấy. Phiền phức của mày thì mày tự lo mà giải quyết đi chứ!” Lại một giọng nói vang lên trong đầu cô. Đôi mắt mịt mờ của Thư Uyên phảng phất tìm lại được tiêu cự. Đúng vậy, anh rất bận, cô không nên làm anh phiền hơn nữa.

Ánh nhìn của cô xuống vết thương trên mu bàn chân, máu đã đông lại. Kế đến, cô cẩn thận thu dọn những mảnh sứ, cho vào túi cẩn thận rồi dán giấy chú thích. Cô đã lấy lại được bình tĩnh.

- Uyên, cậu ổn không?

- Cậu đâu rồi, sao không trả lời tớ vậy?

Điện thoại liên tục ré lên. Thư Uyên cầm gọn nó trong tay, lòng ảm áp:

- Cảm ơn Nhã Nghi, tớ khá hơn rồi.

Bên kia gửi sang biểu tượng thờ phào nhẹ nhõm:

- Thế cậu đã có dự định gì chưa?

Mấy đầu ngón tay của cô hơi run lên khi nhắc cho cô bạn biết sự thật:

- Thật ra thì tớ chưa biết phải làm gì cả.

Trong đầu Thư Uyên không khỏi hiện lên những tình tiết xưa cũ của phim truyền hình. Ừ thì bước tiếp theo sau việc chiếm đoạt tác phẩm của một cô gái thân cô thế cô là sẽ lợi dụng quyền lực và tiền bạc để bưng bít miệng lưỡi thiên hạ. Dù sao, ở trong ngành này, danh tiếng định hướng được phần đông dư luận. Giữa một nhà xuất bản danh giá và một người chưa từng có tác phẩm, mọi người sẽ tin ai?

Nửa phần đầu đã xảy ra rồi, tám chín phần chuyện bịt miệng truyền thông sẽ xảy ra nốt. Nhưng vấn đề là, nếu họ thật sự dùng tiền và quyền để chen ép thì cô phải làm sao đây? Cô hoàn toàn không có cách nào!

- Cậu gom hết mọi bằng chứng mình có, rồi gặp luật sư. Tớ giới thiệu cho cậu một người.

Cô cắn nhẹ môi, mãi mới trả lời:

- Cảm ơn cậu, nhưng có phiền gì cậu không.

Bên kia trả lời cực kì nhanh:

- Không có đâu, anh họ tớ nhất định giúp cậu.

Một tia hi vọng mịt mờ lóe lên trước mắt cô, phảng phất như cọng rom cứu mạng giữa lúc nguy nan.

- - - - -

- Chào em, anh tên là Lạc Vũ, hiện là luật sư và cũng là anh họ của Nhã Nghi.

Nhìn người đàn ông lịch sự đứng trước mặt, Thư Uyên không khỏi bối rối. Ai biết được, Nhã Nghi lại đột ngột có việc bận, để cô một mình đối mặt với anh họ của nhỏ đây. Hơi cuối mặt, cô lí nhí đáp:

- Dạ, chào anh.

Lạc Vũ nhìn cô, cười nhẹ. Hai bàn tay anh khẽ đan vào nhau, người hơi ngã về phía trước:

- Nhã Nghi có nói với anh đại khái về chuyện của em. Anh không hiểu vì sao con bé tin em vô điều kiện, nhưng anh là luật sư. Em cần có bằng chứng, trước hết là để thuyết phục anh và sau đó là thuyết phục quan tòa.

Vài ba câu vắn tắt, anh ta đã chỉ ra cho Thư Uyên vấn đề cốt lõi. Cô rơi vào trầm ngâm. Toàn bộ bản thảo và ghi chép vụn vặt đều được bảo tồn không thiếu sót chút gì, nhưng như thế vẫn chưa đủ. À đúng rồi, thời gian tạo file trên máy tính đều có ghi lại. Chỉ cần đối chiếu với “tác giả” mà bên công ty đại diện kia công nhận là đủ rồi. Cô hào hứng reo lên:

- Thời gian bắt đầu viết đều còn trên máy ạ, do em lưu dạng văn bản.

Người đàn ông kia bật cười. Anh ta nhanh chóng lấy laptop của mình, đặt lên bàn cà phê rồi gọi Thư Uyên:

- Em qua đây xem nhé.

Với một vài thao tác và sự can thiệp của phần mềm thứ ba, thời gian tạo văn bản không còn là vấn đề nữa. Đôi môi anh ta hiện lên nụ cười tươi tắn:

- Như em thấy đó, văn bản này được anh lưu vào năm 1678. Cho nên, lịch sử lưu trong máy tính của em không thể làm bằng chứng trước tòa.

Thư Uyên nhìn màn hình và không khỏi cảm lạnh. Cô biết, anh ta đúng. Nghĩa là cô, hoặc là có một bằng chứng khác hơn, hoặc là thua kiện. Rõ ràng quyền sách là của cô, ấy vậy mà cô lại tỏ ra bất lực khi chứng minh quyền sở hữu. Quả là một hiện thực chua chát vô cùng.

- Còn một điều nữa anh phải nhắc em là chi phí cho những vụ xử kiện như thế này không hề thấp. Em có chắc mình đủ tài chính để đeo đuổi đến cùng hay không?

Thư Uyên kiên định gật đầu:

- Em sẽ theo đuổi vụ kiện này, bằng mọi giá.

Có lẽ, ở trong mắt những người khác thì đây chẳng phải là một quyết định khôn ngoan gì. Nhưng đam mê của cô, tình yêu của cô, sao có thể từ bỏ dễ

dàng được đây!

Anh chàng Lạc Vũ có vẻ kinh ngạc, rồi cười cười.

- Thời thì khi nào em nghĩ ra thứ gì có thể làm bằng chứng thì gọi cho anh. Còn không, anh khuyên em, nên dừng lại sớm thì hơn.

Nói xong, anh ta để lại tiền nước của mình lên bàn rồi bước ra trước. Thư Uyên có phần lúng túng, con người này nguyên tắc đến nỗi cô muốn mời một bữa nước cũng khó khăn. Nhưng chẳng mấy chốc, những suy nghĩ vụn vặt đó đã bị cô gạt sang một bên vì trong đầu chất đầy nỗi lo lắng. Bằng chứng, cô biết tìm nó ở đâu bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một mình tìm bằng chứng

Trời nhá nhem tối, một cô gái dừng xe lại trước căn hộ nhỏ xinh xinh với gương mặt phờ phạc. Cô bước đi với những vệt đáng điệu uể oải, gương mặt cúi gằm. Nếu tinh tế hơn, có lẽ, không khó để nhận ra được cặp mắt đỏ ngầu trên khuôn mặt dịu dàng, thanh thoát. Cô gái đó là Thư Uyên.

Sau cuộc trò chuyện với anh họ của Nhã Nghi, cô đã ráo riết đi tìm bằng chứng. Thế nhưng, tính đến hiện nay, họ vẫn chưa nắm được trong tay một thứ hữu hiệu trình tòa. Bí thế, Thư Uyên chỉ còn cách chọn những con đường mịt mờ hơn, như cung cấp tin cho một số tờ báo hòng phanh phui vụ việc.

Thế nhưng, kể cả như thế thì tình hình vẫn không hề cải thiện. Những tòa soạn uy tín, tất nhiên là không chấp nhận đăng báo một vụ việc không rõ chứng cứ. Còn những tòa báo lá cải, chỉ cần có tiền để chặn là xong. Giật túi cũng chỉ để kiếm tiền, nếu từ chối đăng tin được nhận nhiều hơn và còn giữ được mối quan hệ ngoại giao với những người có quyền có thế thì việc gì họ phải mạo hiểm!

Phải rồi, thật không may cho Thư Uyên. Chuyện của cô, không chỉ có công ty đại diện kia tận lực bưng bít, mà chính thế lực gia đình của người đang tự xưng tác giả kia thì lại càng mạnh tay hơn nữa. Bao nhiêu bài “bóc phốt” đều bóc khỏi, chỉ còn những lời có cánh còn tồn tại trên các phương tiện truyền thông.

Hạ Lan Thy – cô gái từng được truyền thông tung hô với nhan sắc trời cho và thành tích học tập siêu khủng. Là đứa trẻ nhà quyền thế sinh ra từ ông nghiệm, ngay từ nhỏ, mọi hoạt động của cô này đều thu hút sự chú ý của truyền thông. Mặc dù có một số người tự xưng là bạn của cô này đứng ra vạch mặt, nhưng cuối cùng, mọi thứ vẫn tan đi như làn khói. Mọi người vẫn nhớ đến một Hạ Lan Thy xinh đẹp, giỏi giang, ngoan hiền.

Tất nhiên, chuyện cô này ra quyển sách đầu tay cũng không phải là một sự kiện ngoại lệ. Báo chí thì nhau đăng bài, ngợi ca cô gái đa tài đa nghệ. Ngày càng nhiều độc giả bị thu hút, tiếp cận đến quyển sách sao chép kia và giành cho nó những lời khen. Chỉ cần vừa đăng nhập mạng xã hội thôi, quyển sách đó đã đập ngay vào mắt Thư Uyên.

Mỗi lần trông thấy những trích dẫn, tìm cô như có gai đâm. Đau lắm. Kết tinh của tình yêu và đam mê, nay đã thành của người khác. Người ta cứ ngênh ngang rao bán nó. Người ta cứ liên tục chia sẻ về nó, bằng những câu từ khoa trương.

Mệt mỏi. Thư Uyên ngã người trên sofa, cánh tay vô ý đụng phải điều khiển ti vi. Trên màn hình hiện ngay một bộ phim đang hot, vào đúng cảnh nam nữ chính đang ngồi uống cà phê cùng nhau. Khoan đã, cà phê! Cô giật mình đứng dậy, tắt ngay ti vi rồi hốt hã lấy áo khoác lên người. Ánh sáng trong nhà tắt lịm đi. Trên nền trời đen kịt, chợt lóe vài ngôi sao sáng, nhưng rồi lại nhanh chóng âm thầm.

- - - - -

- Chào chị, chị cần gì?

Nhân viên của quán Night lịch sự hỏi thăm cô.

- Chị, chị cần gặp quản lí...

Thư Uyên lúng túng đáp, hai bàn tay ở phía sau lưng âm thầm đan chặt lại. Nếu là quán cà phê khác thì đã dễ, nhưng với Night, mọi chuyện đơn giản thế nào?

Phần lớn thời gian của cô đều dành cho việc viết. Cứ ru rú trong nhà, chui rúc trong thế giới riêng của mình, trừ khi có việc rất cần thì mới bước ra. Thế nhưng, về danh tiếng của quán Night, cô cũng có nghe thoáng qua.

Một người bạn cô kể rằng, thưở quán cà phê cao cấp này vừa mở ra, không ít kẻ mon men muốn thu “phí bảo hộ”. Tất nhiên, những kẻ đó hiện giờ đều gặp phiền phức từ phía chính quyền. Người ta nghi ngờ, đây là sản nghiệp của một ông quan to nào đó. Lại thêm chất lượng phục vụ lẫn sản phẩm đều rất tuyệt, nơi này nhanh chóng trở thành quán cà phê danh giá nhất nhì khu vực này.

Cô nữ phục vụ kia vẫn giữ thái độ rất thân thiện:

- Quản lí bọn em đang ở trong phòng. Chị có hẹn phải trước không ạ?

Thư Uyên hơi cuối đầu, giọng lí nhí:

- Dạ không...

Cô nàng cười thật tươi, ánh mắt cũng có chút biến hóa:

- Thế thì xin lỗi, quản lí bên em đang có cuộc hẹn quan trọng với đối tác. Họ chắc cũng sắp đến rồi ạ.

Thư Uyên cười khỏ, đây cũng là điều dễ hiểu. Thời gian của người ta quý giá, đâu dễ gì dành cho một người không quen biết như cô. Nhưng cô thật sự rất cần, rất cần gặp họ.

- Chị có thể đứng chờ không?

Nữ nhân viên nhìn cô bằng ánh mắt ái ngại rồi cũng gật đầu.

Một phút. Hai phút. Rồi nửa tiếng trôi qua. lại một tiếng trôi qua. Thư Uyên nép mình vào một góc, đứng chờ một cơ hội. Thật sự thì lúc này cô chạy vội đến đây, không hề mang theo ví, giờ đến tiền uống nước còn không có. Trờ về nhà lấy ví thì được, nhưng cô sợ lỡ như người quản lí của Night đi đâu thì xem như toi công.

Cô cố gắng bỏ qua ánh nhìn dò xét của những nhân viên. Lại đứng thêm gần một tiếng, chân cô đã tê rần. Đúng lúc này, cánh cửa phòng quản lí kia vừa mở ra. Vài người ăn mặc lịch sự từ trong bước ra, khí độ không thể coi thường được. Họ nói cười niềm nở. Thư Uyên bước lại gần, môi hơi mím lại. Thú thật, cô cũng không biết ai là quản lí của Night.

Một ánh mắt rơi lên người cô, là ánh nhìn của một người đàn ông ngoài ba lăm tuổi nhưng cực kì phong độ. Ý đồ dò xét lộ rõ, khiến Thư Uyên cảm thấy hơi e dè. Nhưng thế cũng chưa đủ làm cô sợ. Kìa, cậu ấy khi làm việc còn dọa người nhiều hơn nữa, cô đã sớm quen với những cái nhìn sắc bén đầy uy hiếp rồi.

- Anh ơi, cô này nói có việc chờ anh, đã đứng chờ rất lâu rồi ạ.

Một nhân viên hơi do dự, rồi mở lời. Thư Uyên cũng nhanh chóng nói:

- Em có việc rất quan trọng, cần sự giúp đỡ của bên mình ạ.
- Mời em vào trong.

Vào phòng làm việc của anh ta, Thư Uyên lại càng lúng túng. Người kia không cười nhẹ:

- Em có việc gì, nói đi.
- Dạ, em muốn xin một ít hình ảnh của quán.

Cô nói, cẩn thận nhìn biểu cảm của người đàn ông kia.

Đôi mày hơi chau của anh ta giãn ra.

- A, em là phóng viên hả? Cứ tự nhiên thôi em, bên anh không cấm cản người khác chụp hình.

Thư Uyên hơi cúi đầu:

- Dạ không, em muốn xin một đoạn video vào buổi chiều ngày 5 tháng 6.

Ngay lập tức, cái nhìn của người đối diện trở nên bén nhọn:

- Để làm gì thế cô em?

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt của người kia:

- Em cần nó làm tư liệu cho một vụ kiện tranh chấp bản quyền ạ.

Không chút do dự, người kia trả lời:

- Tôi từ chối.

Thư Uyên lững thững bước đi trên con đường vắng. Đêm nay không trăng, cũng không sao. Chỉ có đèn đường cam màu Neon sáng chói. Bước chân vô định, cô không ngờ mình đã đến trước nhà anh. Đèn không sáng. Anh hiện không ở nhà.

Tạch.

Nước, từng giọt từng giọt rơi trên thân thể cô. Mưa đổ. Thư Uyên rơi nước mắt, cô thật sự rất mệt, rất mệt rồi. Giá như bây giờ có anh ở đây, để cô được dựa vào bờ vai ấy mà khóc, như trước giờ vẫn thế. Nhưng lần này, đó lại trở thành điều xa xỉ.

Lạnh. Gió thổi trong đêm mưa khiến cả người cô buốt. Sấm đánh rầm rang, tia chớp nhoáng lên như chẻ dọc bầu trời. Con mưa xối xả nện vào cơ thể nhỏ nhắn. Thư Uyên nức nở không ngừng. Cô không bước vào nhà anh, bởi cô biết khắp căn nhà ấy đều trang bị camera ghi hình lại. Cô không muốn anh thấy cái bộ dạng chật vật và vô dụng này. Thư Uyên đội con mưa, trở về nhà bằng tấm thân kiệt quệ.

Đẩy cửa, cô bật đèn lên. Bước chân cô loạng choạng. Khung cảnh trước mắt trở nên mờ đi, rồi đen kịt. Mệt quá! Đó là điều cuối cùng mà cô nghĩ. Rồi thân hình bé nhỏ ngã ập xuống nền.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Anh đã về

Sau bữa cơm vào vài tuần trước, Tạ Kha chợt nhận ra xung quanh mình thiếu mất một người. Thư Uyên không xuất hiện ở nhà anh cũng chẳng hề đặt chân đến công ty anh. Trong lòng anh bỗng dấy lên mớ cảm xúc mơ hồ và hỗn độn.

Hình như là, có một chút trống vắng. Thừa một chút lặng im. Thiếu mất đi một mùi hương cao thoáng thoảng. Và cũng không có cô...

Tạ Kha bị mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình làm kinh ngạc, rồi tự bật cười. Mười năm, anh thân nhiên nhận lấy sự quan tâm của cô trong mười năm ròng rã, đến nỗi anh cũng sắp quên đi cô cần có cuộc sống của riêng mình. Giờ đây, cô biết suy nghĩ cho mình hơn, thế thì anh phải vui chứ? Thế nên, anh dẹp luôn cái ý định đến thăm cô vừa mới lóe qua đầu mình. Không khéo anh lại làm cô khó xử thêm.

Ngoài trời đang mưa to. Xe chạy đều nhưng lòng Tạ Kha vẫn cứ bồn chồn lạ. Chợt nhớ điều gì, anh dừng xe, mở điện thoại. Tin nhắn cuối cùng giữa anh và cô được gửi cách đây hai hôm, nội dung vẫn chỉ là vài câu chúc ngủ ngon. Những tin trước đó cũng không có gì khác lạ, trừ tấm ảnh tự chụp vào cái hôm cô có cuộc gặp mặt với đại diện bên xuất bản sách.

Nhưng rồi anh chau mày, hôm qua hai người họ không hề có liên lạc. Bả vai anh đột ngột run lên. Lẽ nào...

Không dám suy nghĩ tiếp, anh vội vã lái xe đến nhà cô. Đỗ xe bên đường, anh đến bên cổng thì nhận ra nó đã được khóa từ phía trong. Điều đó cũng có nghĩa là cô vẫn đang ở nhà. Nỗi lo đè nặng như đá trong lòng anh tạm buông xuống. Nhưng Tạ Kha vẫn chưa yên tâm khi anh bấm chuông mãi vẫn không thấy người mở cửa.

Hết cách, anh khom người lấy chiếc chìa khóa dự phòng được Thư Uyên cột chặt vào chân hàng rào bằng dây nhựa trong. Có lẽ cô ngốc kia không ngờ rằng, những lần cô quên chìa khóa và vụng trộm sử dụng chìa dự phòng đều bị anh thấy cả. Tiếng bước chân vang lên gấp gáp, Tạ Kha đẩy cửa vào ngay bên trong.

Thật bừa bộn. Thảm chùi chân vốn ngay cửa chính thì bị lệch qua hần, một túi đựng đồ vứt chỏng chơ giữa nhà. Anh nhíu mày, đây vốn không phải tác phong của cô. Đèn điện bật sáng trung, đập vào mắt anh là thân hình nằm sóng soài trên đất. Vội vã bước đến gần, anh vừa gọi vừa lay cô:

- Uyên!

Thư Uyên chẳng hề đáp lại, thân hình bé nhỏ run bần bật. Đặt tay lên trán cô, anh phát hiện ra cô đang sốt cao. Bộ đồ đang mặc trên người cô còn hơi ẩm, rõ ràng là vừa bị mưa ướt.

Tình trạng này khiến Tạ Kha hơi lưỡng lự một chút. Bế cô lên giường, đặt yên ở đó, anh chạy khắp nhà để tìm máy sấy tóc và thuốc hạ sốt cho người bệnh kia. Mất thêm một thời gian để ép cô gái mê mang kia uống thuốc cũng như sấy khô bộ quần áo ẩm ướt kia, anh mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Càng lúc càng không biết lo cho bản thân chút nào cả! Lỡ như anh không đến thì cô sẽ ra sao đây?

- Kha.

Một tiếng gọi yếu ớt thoát ra từ miệng Thư Uyên. Anh đưa tay sờ trán cô, nhiệt độ đã bắt đầu giảm đi. Người trên giường khẽ cựa quậy, gương mặt như chập chốc, miệng cứ lẩm bẩm gọi tên anh mãi. Nắm bàn tay nhỏ bé đó, anh khẽ thì thầm:

- Tớ đây.

Trong cơn mê mang, cô nắm chặt bàn tay to lớn. Rồi như được an ủi, cuối cùng cô cũng thôi cựa quậy, yên vị trên giường.

Thấy cô đã ngủ yên, anh rút tay ra, sờ mái tóc mềm:

- Bao lâu rồi, sao vẫn ngốc như vậy, hả?

Không một ai trả lời anh, vì người anh hỏi đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Vài giờ sau, Thư Uyên giật mình thức dậy vì cổ họng khô rát. Cô cần nước, cần ngay bây giờ. Dùng toàn bộ sức lực để mở mắt ra, một gương mặt quen thuộc bất ngờ đập mắt. Người mà trong mơ cô vẫn không quên được.

- Kha.

Nghe giọng khàn khàn của cô, anh nhanh chóng mang nước đến. Gương mặt tuần tú trở nên nghiêm khắc, giọng lạnh như băng:

- Đây, uống đi.

Thư Uyên đón lấy ly nước từ tay anh, đưa lên miệng, ánh mắt rụt rè dò xét biểu cảm trên gương mặt đó. Thôi xong, nhìn sơ qua đã biết là cô chọc giận anh rồi!

- Xin lỗi.

Cô nói bằng giọng ngập ngừng. Chẳng dè, bộ dạng tự biết lỗi đó của cô càng chọc giận anh:

- Cậu xin lỗi tớ làm quái gì. Có xin lỗi thì xin lỗi chính cậu ấy! Lớn rồi mà tự lo cho mình còn không biết.

Thư Uyên bất ngờ bị Tạ Kha quát mắng, nhưng vừa nghe xong cô đã bật cười. Mặt anh đen lại, cô ríu rít nhận sai:

- Tớ biết sai thật rồi mà, đừng mắng bệnh nhân nữa được không!

Anh trừng mắt rồi đưa tay sờ trán cô:

- Đã hạ sốt rồi.

Nhìn vẻ mặt uất ức hiếm thấy của anh, Thư Uyên chỉ còn cách cúi đầu để cười trộm. Không khí trong phòng trở nên sinh động, vì một người tỏ ra nguy hiểm còn một kẻ lại có vẻ không biết chết là gì.

Hồi lâu sau, Tạ Kha mở lời trước:

- Nói cho tớ biết, đã có việc gì xảy ra vậy?

Tính cô anh hiểu. Đằng sau vẻ ngoài mỏng manh yếu đuối này là một cô nàng rất đỗi quật cường. Nhưng mà, xét đến cùng thì vẫn ngốc, lúc nào cũng ôm hết chuyện vào mình, có bị thiệt thòi cũng tự chịu.

Người Thư Uyên hơi run lên, rồi bị cô ép trở về vẻ trấn định. Cô chỉ nói đơn giản, để anh bớt lo:

- Tớ gặp một chút rắc rối trong công việc.

Mấy đầu ngón tay của Tạ Kha gõ nhẹ nhẹ trên mặt bàn. Chỉ một chút, mà đã có thể bức cô ra nông nổi này sao?

- Cậu không giấu được tớ.

Câu nói không thương không phạt của anh làm cô giật bắn người. Phải rồi, anh giỏi nhất là đoán ý nghĩ của người khác, làm sao dễ dàng qua mặt được đây. Huống hồ chỉ, nếu anh muốn biết chuyện gì xảy ra, chỉ cần một cuộc điện thoại thôi là đủ. Cô thờ dãi:

- Cuốn sách tớ viết, cậu biết đó. Nó xảy ra vấn đề rồi.

Anh cười cười:

- Bị bên kiểm duyệt làm khó à?

Bê bối của ngành xuất bản anh có nghe qua. Không hẳn là sách có sai phạm, chỉ cần quyền nào không chịu dùng tiền lót đường sẽ bị họ giam chân trong một thời gian dai dẳng. Anh thừa biết, Uyên không bao giờ viết những gì sai trái, nội dung sách cô hoàn toàn có thể bảo đảm. Có chăng là thiếu công tác trải đường, mà việc này chẳng hề khó với anh.

Đôi mắt sáng đẹp của cô chất chứa đau khổ:

- Không, tệ hơn cả thế. Người ta... người ta chiếm đoạt quyền sách của tớ.

Cô ghen ngào kể lại cái bẫy của bên công ty đại diện cũng như sự trơ tráo của người tự nhận là tác giả. Giọng của Tạ Kha càng lúc càng lạnh khi nhìn thấy đôi mắt ngấn nước của Thư Uyên. Hồi lâu, anh mới hỏi:

- Tại sao không nói với tớ sớm hơn?
- Vì cậu bạn. Tớ không liên lạc được.

Cô thờ dài, đáp. Anh lặng im chẳng nói chẳng rằng. Cô không hề thấy được bàn tay anh đã siết lại thành hình nắm đấm. Nếu anh có ở đây, những kẻ khác không dám tùy tiện bắt nạt cô gái ngọc này như vậy.

Mười ngày. Trong suốt mười ngày qua, Tạ Kha vốn không hề có mặt ở thành phố T. Bởi ngay sau khi nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp của tổ chức, anh đã bí mật bay sang nước X. Cũng không phải để ầu ẩu, anh vốn không can dự vào những việc chảy máu, chẳng qua là trong nội bộ có kẻ tự ý bỏn rút tiền công. Với tư cách là tổng thư kí quản lí những khoản tiền đen, anh, tất nhiên phải có mặt. Và đương nhiên, chặng đường đến đó không hề đơn giản.

Dù anh không muốn dấy vào máu, nhưng không có nghĩa là máu không vấy lên người anh. Suýt chút nữa, Tạ Kha đã bị trận ám sát của bọn người kia lấy mạng. May mắn là cả anh và thuộc hạ của ông già đều đủ cảnh giác, nên cuối cùng, âm mưu của chúng không thành. Thế nên, khi phát hiện ra sự thất thường của Thư Uyên, anh còn nghĩ rằng bọn người đó đã ra tay với cô ấy. Vạn hạnh là, sự việc tồi tệ nhất ấy đã không xảy ra.

- Nhưng bây giờ tớ ở đây rồi. Để tớ giúp cậu, được không?

Anh biết cô quật cường. Trước giờ, cô luôn cố gắng tự làm mọi việc, không bao giờ nhờ anh hỗ trợ dù anh thừa khả năng giúp. Anh trân trọng sự cố gắng của Uyên, nhưng không có nghĩa là anh trơ mắt nhìn cô ấy bị ức hiếp. Dù gì, họ cũng là bạn thân cơ mà!

Thư Uyên hơi cúi đầu, môi cắn chặt, rồi bất đắc dĩ gật đầu. Cô thật sự cần anh trợ giúp. Sâu trong thâm tâm cô, cô tự chán ghét bản thân mình. Cô, quả là một kẻ vô dụng!

Như đọc thấu ý nghĩ của cô, anh cất tiếng:

- Cậu là bạn tớ, tớ tự nguyện giúp cậu. Đừng nghĩ nhiều, đừng cảm thấy có lỗi với tớ, được không hả Uyên?

Thư Uyên gật đầu, rồi lại lắc đầu nguầy nguậy:

- Nhưng tớ không muốn làm bạn cậu, cậu hiểu không hả?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sao dễ quá thế này?

Nhưng tớ không muốn làm bạn cậu, cậu hiểu không hả?

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn cô. Lại im lặng hồi lâu, anh mới đáp:

- Cảm ơn cậu.

Nhìn đồng hồ trên tay, anh thờ dài một hơi:

- Một giờ sáng rồi, ngủ đi, tớ về.

Dứt lời, anh nhanh chóng rời khỏi. Thư Uyên im lặng nhìn theo bóng lưng anh. Kết cục thế này, cô đã sớm biết, ấy vậy mà mỗi lần xúc động vẫn chẳng bao giờ kiềm chế được mình.

Do dự một hồi, cuối cùng cô lấy điện thoại ra, gửi cho anh một tin chúc ngủ ngon như thường ngày vẫn vậy. Xong xuôi hết, cô tắt đèn rồi tiếp tục trằm chằm. Điện thoại khẽ run, Thư Uyên bật lên thì thấy tin nhắn từ anh ấy:

- Cậu cũng ngủ ngon.
- - - - -

Đã ba giờ sáng, và Tạ Kha vẫn còn chưa ngủ. Anh còn đang xem lại mớ văn kiện của công ty. Mặc dù cả Giai Mẫn và Trần Ân phải làm việc cật lực bù cho khoảng thời gian anh không có mặt, nhưng khối lượng công việc tồn đọng vẫn rất đáng kể. Tất cả đều tại mấy tên bên kia, buôn bán vũ khí đã nguy hiểm rồi vẫn còn rảnh rỗi để tính toán bòn rút! Trong lòng mắng thầm, anh nhất thời quên mất, việc chính của anh là xử lí mấy tên rảnh rỗi ấy chứ không phải làm nghề kinh doanh.

Trong con mắt của người ngoài, anh là vị giám đốc tuổi trẻ tài cao, bằng tài năng thuyết phục người khác đầu tư đã gây dựng nên công ty Thiên Ân đồ sộ. Chỉ có anh mới biết, cái công ty này đúng là do anh gây dựng, còn tiền vốn thì là tiền đen. Các cổ đông à, thật ra là đường chủ của các đường trong tổ chức. Còn chủ tịch hội đồng quản trị thì là tên bạn thân ắt ơ – kiêm chức con ruột của lão đại bọn anh. Nói một cách khác hơn, cả đám người này chỉ để chung trước mắt bàn dân thiên hạ, còn bao nhiêu công việc thì anh và những nhân viên thân tín tự lo.

Dùng bốn năm thời gian, anh đã dựng lên Thiên Ân – cỗ máy rửa tiền hiệu quả cho tổ chức, khiến mấy lão già nhần nhỏ phản đối anh không ở ngay trung ương tổ chức cũng phải ngậm mồm lại. Nhưng anh không chỉ muốn có vậy, tham vọng của anh là biến công ty này thành một cây hái ra tiền trắng thật sự, nên tâm huyết trút vào cũng rất nhiều. Sự phát triển của Thiên Ân làm địa vị của anh cũng tăng mạnh. Từ một thằng nhãi con đứng được nhờ sự chống lưng của ông già, ít ra, bây giờ không còn ai dám khinh thị anh.

Tạ Kha anh vốn không ham mê quyền lực, nhưng chưa bao giờ từ chối nó. Có quyền lực, sự tự do của anh mới được bảo đảm. Và hơn hết, anh có thể bảo vệ những gì trân quý nhất với mình.

Nhưng mà bận rộn một mình cũng không vui mấy. Đôi mắt phượng của anh hơi nheo lại, tay cầm điện thoại ấn một dãy số ngay. Sau vài tiếng chuông reo, một tiếng thét từ bên kia nhanh chóng truyền lại:

- Này ông nội, nửa đêm ông cũng nên để cho con ngủ chứ.

Là một giọng nam khàn, có lẽ là vì chưa tỉnh hẳn giấc. Tạ Kha nở nụ cười, điềm nhiên đáp:

- Tao đang không được ngủ, nên muốn mày thức cùng ấy mà.

Điện thoại truyền qua tiếng hậm hừ cùng nghiến răng kèn kẹt:

- Được rồi, mày thắng. Nói mau đi, có chuyện gì cần đến tao. Mà đừng nói với tao là mấy lão già kia lại sinh chuyện đi nha!

Người bên kia biết ngay anh đang cần có việc. Tuy rằng anh đối xử với bạn thân không được tốt lắm, nhưng cũng chưa quá quá đến nỗi nửa đêm gọi điện kêu thức chơi. Nói cho đúng ra, anh chỉ thường xuyên quá đáng hơn nữa, gọi vào nửa đêm và giao cho một đồng việc phải thức liên tục vài ba hôm mới hết.

- Lần này là chuyện riêng của tao. Tao có người bạn gặp rắc rối với mớ thủ tục pháp lý.

Một tiếng hô kinh ngạc từ điện thoại truyền ra. Rồi bên kia thay đổi ngữ điệu hẳn, chuyển sang trên cọt:

- Chà chà, có phải là chuyện của cô em xinh đẹp nào không đây...

Anh bình tĩnh đáp lại:

- Là chuyện của một cô bạn xinh đẹp, nhưng không giống như mày nghĩ, nghiêm túc giùm nhé!

- Rồi, nói nhanh đi, để tao lo chuẩn bị tư liệu.

Tạ Kha hít một hơi thật sâu:

- Bạn tao chuẩn bị kiện công ty phát hành sách Ánh Dương và tác giả tên Hạ Lan Thy.

Rồi anh nghe bên kia dùng giọng điệu quái dị:

- Không phải trùng hợp vậy chứ?

Anh hắng giọng hỏi:

- Mày đừng nói với tao là đã nhận làm luật sư cho phe bên kia rồi đi!

- Không, thật ra thì tao đã nhận vụ kiện này giúp bạn mày. Và thật ra nhỏ đang vất vưởng chạy đi tìm bằng chứng, vì tao không thích xen vào chuyện của người lạ...

Tên kia chưa dứt lời thì anh đã nổi nóng. Bà nó, hóa ra cái tên luật sư cả lơ phát phơ mà cô kẻ là thằng quỷ này.

- Thì bây giờ đã biết người quen rồi đó, mày làm đàng hoàng vào.

Không xong thì coi chừng tao.

- Đã biết.

Lạc Ân trả lời, giọng ừ rừ. Thằng này, từ khi nào lại trở nên trọng sắc khinh bạn thế! Rồi nhớ đến cô gái đó, hần khê lắc đầu. Ai ngờ được, thằng Kha lại thích hình mẫu dịu dàng nhút nhát như thế. Nhưng dù sao thì chuyện người yêu bạn cũng như chuyện của người yêu mình, phải giúp hết lòng thôi.

- Nếu gặp tên nào cứng đầu thì giao lại cho tao, tao xử hết.

Điện thoại đột nhiên sáng đèn, hiển thị tin nhắn như vậy. Lạc Ân cười cười.

- Vậy mà còn chối, rõ ràng là động chân tình rồi.

- - - - -

Trời vừa sáng. Thư Uyển giật mình thức dậy, khẽ vươn vai rồi rời chiếc đệm êm ấm. Vài ba ngày sống trong trạng thái căng thẳng, cuối cùng cô cũng cảm thấy dễ chịu được đôi chút.

Hoàn tất việc vệ sinh cá nhân buổi sớm, Thư Uyển lại thay một thân trang phục nghiêm chỉnh, chuẩn bị đến Night. Cô cũng biết là làm khó người ta, nhưng thật sự không còn cách nào khác nữa rồi.

Nhưng chưa đợi cô kịp xuất phát, điện thoại đã réo lên:

- Em tìm bằng chứng đến đâu rồi?

Là anh họ của Nhã Nghi! Thư Uyển hơi kinh ngạc, từ hôm gặp mặt đến giờ anh ta chưa từng chủ động hỏi thăm tình hình vụ kiện ấy chứ, sao hôm nay đổi gió vậy nè?

- Dạ, thật ra thì em nghĩ camera của quán cà phê Night có ghi lại cuộc gặp mặt của em và biên tập viên công ty Ánh Dương ạ. Nhưng họ từ chối cung cấp hình ảnh, em đang cố thuyết phục họ đây.

Bên kia truyền đến tiếng cười:

- Ôi, thế thì đơn giản rồi. Bây giờ em đến Night chờ anh trước nhé!

Nói xong, hắn cúp ngay điện thoại. Thư Uyển vẫn còn ngỡ ngàng, thú thật thì cô vẫn chưa hiểu mấy những chuyện đang xảy ra. Nhưng rồi, cô không khỏi nở nụ cười. Mọi chuyện, cuối cùng cũng chuyển biến theo hướng tốt đẹp.

Với sự hiện diện của Lạc Vũ, Thư Uyển dễ dàng được mời vào trong. Rồi cũng chỉ với một câu nói của anh ta, bên Night lập tức đồng ý cho họ tìm đoạn video đó. Thậm chí, anh quản lý còn sẵn sàng cử vài nhân viên giúp họ tìm tòi tư liệu. Sau vài tiếng, với sự lực lượng của hơn mười người, cuối cùng cảnh trò chuyện của cô và biên tập viên kia đã được tìm ra.

- Hình ảnh tốt, âm thanh thì không được ổn mấy, nhưng còn may cho em là ở góc chụp này có thể đọc được ngôn ngữ môi của cả hai.

Thư Uyển giương mắt nhìn người đang cầm cuốn phim ghi hình:

- Nghĩa là có thể sử dụng làm bằng chứng, phải không anh?

- Đúng rồi. Chỉ cần đưa một người chuyên đọc ngôn ngữ môi thuật lại đoạn đối thoại cho quan tòa nghe thì phần thắng của em rất cao. Và bằng chứng có rồi, việc còn lại cứ giao cho anh.

Cô ngỡ ngàng, xong rồi hả? Mọi thứ, thật sự đơn giản hơn cô tưởng rất nhiều. Chuyện tìm bằng chứng với cô thì đúng là rất khó, nhưng với anh họ Nhã Nghi thì quả là một cái phát tay.

Vừa rời khỏi Night, Thư Uyển tò mò hỏi:

- Em hơi thắc mắc là sao họ dễ nói chuyện như vậy. Lần trước không hề giống thế này.

Bị hỏi thăm đến, Lạc Vũ thản nhiên đáp:

- À, trước đây anh có giúp cho họ một vụ kiện, nên giờ nhiệt tình thế ấy mà...

Hóa ra là có ơn. Cô gật gù tỏ vẻ đã hiểu.

Còn ở một nơi khác, có những con người đang phàn nàn:

- Anh ơi, sao không để họ tự tìm. Ngồi tìm video còn mệt hơn cả bưng nước.

Một cô gái mặc đồ phục vụ hỏi.

- Đúng ạ.

Lại một chàng trai, cũng mặc đồ phục vụ tỏ vẻ đồng tình.

Trước sự khó hiểu của những nhân viên, anh quản lý ôn tồn đáp:

- Các em không nhận ra người đi cùng cô gái đó sao?

Vừa nhắc đến xong, cả đám nhân viên nữ mắt sáng lên. Một cô rụt rè đáp:

- Anh ấy đẹp trai quá, nhưng em không biết ă.

Anh quản lí họ vài cái, rồi đáp lại bằng bốn từ:

- Con trai bà chủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Sóng nhỏ sóng to

Có được bằng chứng tin cậy, Thư Uyên chính thức đệ đơn ra tòa. Tất nhiên, những thủ tục pháp lí lòng vòng đều đã được Lạc Vũ nhận thầu. Từ nộp đơn khởi kiện, mời hòa giải cho đến phiên sơ thẩm, thậm chí là phúc thẩm có thể ngốn đến hàng tháng dài đằng đẳng. Dầu có tức tối, dầu có bức bối nhiều hơn nữa, Thư Uyên vẫn phải trở lại cuộc sống bình thường.

Với sự giúp đỡ của Tạ Kha, vụ việc này cuối cùng cũng lọt vào tầm mắt của công chúng. Họ bắt đầu quan tâm hơn về sự thật của quyền sách gối đầu giường. Tất nhiên, quá nửa số lượng người xem vẫn tin rằng đó là sáng tác của Hạ Lan Thy. Số lượng còn lại, ngoài rất ít người tin rằng Thư Uyên là tác giả, đều là nhóm người lí trí, chọn tin vào chứng cứ. Bời xét cho cùng, mọi người vẫn yêu quý quyền sách hơn cả.

Thoạt nhìn thì dư luận có vẻ vẫn thiên về nữ tác giả hot girl kia, nhưng những người hiểu chuyện thì phải gợn ngón cái khen hay. Nếu bè hướng dư luận quá đột ngột thì rất dễ tạo sức phản ngược, rước bất lợi về cho Thư Uyên. Chẳng bằng đưa ra chứng cứ lần lượt, để người đọc có thể tiếp nhận dần, họ sẽ dễ dàng tin tưởng hơn.

Hôm nay, Thư Uyên thử cải tiến công thức cũ. Món sườn ram chua ngọt vốn là món yêu thích của anh, và cô cũng đã thực hiện không ít lần. Nhưng hôm nay, khi đi chợ gặp cam rất tươi ngon, cô nảy ra ý đổi sốt me thành sốt cam thử. Tự nếm thì cô thấy ổn, nhưng chẳng biết là anh có thấy vừa miệng không đây...

Mang theo tâm trạng thấp thỏm pha chút chờ mong, Thư Uyên bước vào phòng khách. Vừa đến nơi, cô đã có dịp tròn mắt một phen. Kha, cậu ấy đang ngủ gục!

Có lẽ là do công việc đổ dồn, anh đã gục luôn trên bàn làm việc. Cô phải thừa nhận, cảnh tượng này làm tim cô rung rinh. Vẫn cứ áo sơ mi quần tây, đầu nằm nghiêng trên bàn mà ngủ. Giương mắt góc cạnh thường ngày trở nên nhu hòa hẳn, bởi hàng mi dài cong vút đã sập xuống, che đi ánh mắt lạnh lùng.

Ngay lúc cô đang ngơ ngẩn, tiếng đế giày cao gót từ nơi nào loáng thoáng vọng về. Âm thanh càng lúc càng rõ ràng hơn, Thư Uyên giật mình thì trông thấy một cô gái xinh tươi. Vẫn áo sơ mi lịch sự và váy bút chì, nhưng gương mặt xinh đẹp cùng cặp chân dài trắng nõn khiến người ta khó lòng dời mắt. Còn ai khác ngoài Giai Mẫn đây!

Trông thấy cô, cô nàng có vẻ bối rối. Cả hai người giương mắt nhìn nhau, rồi lại vụng trộm ngó sang kẻ đang ngủ li bì kia. Cuối cùng, vẫn là Giai Mẫn lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc. Cô nói khẽ:

- Chào chị, em là Giai Mẫn, là cấp dưới của anh Kha.

Nói đến hai chữ cấp dưới, ánh mắt của cô nàng thể hiện rõ thái độ dò xét. Đồng thời, cánh tay ôm hồ sơ cũng càng thêm chặt như muốn thể hiện rằng chủ nhân của nó đến đây hoàn toàn vì việc công.

Mặc dù ngữ điệu của người đối diện rất vừa phải, không quá thân thiết cũng chẳng phải quá xa cách, ấy vậy mà Thư Uyên vẫn cảm thấy ngọt ngào. Không hiểu sao, đứng trước mặt Giai Mẫn, cô luôn cảm thấy rất khó chịu và đè nén, dù người ta chẳng hề làm gì cô. Tạm dẹp đi những cảm giác không đâu, Thư Uyên cũng mỉm cười bày tỏ thiện ý:

- Còn chị là bạn của Kha. Định đến gặp mặt trò chuyện một chút, nhưng chẳng dè lại ngay lúc cậu ấy ngủ.

Vừa nói, cô không quên giấu cả mền đựng com ở phía sau lưng. Thế nhưng, cô nàng đang đứng đối diện đã nhanh mắt thấy được, và cũng đủ nhanh nhẹn để trưng ra vẻ mặt bình thản như chưa hề thấy gì.

Liếc nhìn người đang ngủ thêm lần nữa, Thư Uyên định nói lời tạm biệt ngay:

- Thôi thì em ở đây chờ bàn công việc vậy, chị về trước.

- Đứng về chị ơi.

Giai Mẫn vội vã lên tiếng, giọng có chút lo âu. Thư Uyên đoán là cô nàng trước mặt ngại cảnh trai đôn gái chốc chung một nhà. Nhưng thực tế, tiếng lòng của Giai Mẫn thì đang nghĩ những chuyện không đâu. Thân làm nhân viên quèn như cô mà để bạn gái ông chủ bỏ về còn mình thì ở lại thì xem sao được!

Bằng những ý nghĩ không hề có điểm chung, cả hai người con gái cùng ngồi xuống chờ chàng trai vẫn còn say giấc kia. Năm phút, mười phút rồi mười lăm phút, Tạ Kha vẫn chưa có dấu hiệu gì là sắp tỉnh giấc. Đó là kết luận của Thư Uyên, người đã chứng kiến anh ngủ gục rất thường xuyên trong ba bốn năm rông rã. Và cô nhận ra Giai Mẫn có chút nôn nóng, có lẽ là vì công việc cũng gấp rồi.

- Việc gấp hả em?

- Gấp ạ.

Giai Mẫn nói khá nhỏ, nhưng cái gật đầu lia lịa của cô nàng đã thừa để nói lên tất cả. Thật ra, trong lòng cô cũng muốn kết thúc chuyến làm việc này càng sớm càng tốt, bởi càng nhìn càng đau lòng. Sếp đúng là sếp, im hơi lặng tiếng đã kiếm được một cô bạn gái tốt như vậy. Cứ xem cái ánh mắt chị ấy nhìn anh thôi, thật là ngọt ngào, và cũng thật dễ để làm sâu rắng hội độc thân như cô.

- Dậy, dậy đi Kha.

Thư Uyên gọi anh, không quên vỗ nhẹ vào cánh tay hai cái. Chẳng thèm mở mắt, anh tiếp tục thay đổi tư thế rồi lại ngủ vùi. Bất đắc dĩ, cô nhìn sang Giai Mẫn cười tươi rồi hét lên:

- Thầy Trương vô lớp kia.

Nhanh như chớp, anh bật dậy, ngơ ngác. Đến lúc nhận ra mình bị hớ và trong nhà đang có hai người khách nữ, anh dùng tốc độ nhanh nhất để thanh lý hiện trạng bản thân. Ba phút sau, một người chủ nhà lịch sự thần thái ngồi ngời ngời lại xuất hiện trước mặt hai vị khách.

- Xin lỗi hai người, mệt quá nên ngủ quên.

Anh bỏ trống ngôi xưng, vì chẳng biết phải xưng thế nào nữa. Một mối quan hệ cấp trên cấp dưới và một mối quan hệ bạn bè, chẳng thể nào gộp chung.

Cũng nhanh như chớp, Giai Mẫn trình lên trước mặt anh một đám giấy tờ. Thư Uyên chỉ còn biết trơ mắt nhìn và nghe một mớ gì cao siêu mà cô không tài nào hiểu nổi. Thế nhưng, với cô, ngồi nghe không hẳn là một công việc nhàm chán, vì cô còn có thể trông thấy bộ dạng nghiêm túc khi làm việc của Tạ Kha.

Cũng phải gần một giờ sau, mọi công việc mới tạm xem là ổn thỏa. Đúng lúc này, bụng của Tạ Kha sôi lên. Nhìn hai người hết hồn tìm kiếm âm thanh lạ, anh chỉ còn cách thú nhận mình là hung thủ.

- Uyên, cho tớ xin bữa trưa.

Anh quay sang cô ngay tức khắc. Làm thân với nhau bao nhiêu năm, mỗi lần cô xuất hiện ở nhà anh thì cũng là lúc đầu lưỡi và dạ dày được thỏa thuê. Chỉ thấy Thư Uyên lắc đầu, thờ dài sườn sượt:

- Đã chiều rồi. Và đồ ăn của tớ cũng nguội lạnh mất.

Vừa nói, cô vừa giơ cao mên ra, để lộ món gà sốt cam óng ánh mê người. Giai Mẫn bị thức ăn lôi cuốn không tự chủ nuốt nước bọt. Áp úng một hồi, cô nằng nặc giơ tay ý kiến:

- Thật ra thì em cũng chưa ăn cơm trưa.

Thư Uyên cảm lạnh. Một người chọn lối sống sâu gạo như cô thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của các vị cuồng làm việc thế này. Nghe bảo vậy, Tạ Kha hiếm khi hào tâm:

- Anh biết em cũng chưa ăn, thôi thì ăn cùng đi. May mắn lắm mới được ăn món ăn Uyên nấu đấy nhé!

Rồi bằng tốc độ chóng mặt, Tạ Kha mang thức ăn hâm nóng cũng như dọn chén đĩa. Thư Uyên thì lấy ngăn đựng cơm trắng ra, để ở trung tâm. Vừa dọn bàn lên, cả hai người đã nhào vào “xử lý” thức ăn chẳng có chút kiên nhẫn. Thư Uyên cũng ăn cùng, vừa được một ít cơm và hai miếng gà thì đã hết veo.

- Uyên, tớ hồi hận.

Vừa buông đũa, anh đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi. Chẳng hiểu ra sao, cô giương mắt nhìn anh:

- Há?

Rồi anh quay sang nhìn Giai Mẫn bằng bộ mặt lạnh lùng:

- Lẽ ra tớ không nên cho cô kia ăn đồ ăn cậu nấu. Ăn hao quá đi mất!

Bị hai người nhìn chăm chăm, Giai Mẫn không khỏi thẹn thùng. Từ đó đến cuối buổi, cô nàng chẳng nói câu nào cả. Vừa giúp Thư Uyển dọn xong chén đĩa, cô đã đánh bài chuẩn ngay:

- Dạ em xin phép về trước.

Chẳng đời Tạ Kha đồng ý, cô nàng đã tự chủ trương đi về. Bộ dạng trẻ con đó khiến Thư Uyển bật cười, thật ngưỡng mộ cô ấy, lúc nào cũng hồn nhiên và yêu đời như vậy.

- Thôi thì tớ cũng về đây.

Tay thu dọn đồ đạc, cô xoay người nói với anh. Cứ tưởng anh sẽ tiễn biệt như mọi lần, nhưng lần này có chút khác lạ.

- Tớ đã cho cậu về đâu! Ở lại, uống cacao cùng tớ.

Ngữ điệu mệnh lệnh của anh khiến cô không từ chối được. Ngoan ngoãn ngồi vào ghế, chẳng bao lâu sau, một ly cacao nóng được đẩy ngay đến trước mặt cô. Hít lấy mùi hương quen thuộc, Thư Uyển bật cười:

- Vẫn công thức cũ nhỉ?

- Ừ.

Anh là người dạy cô pha cacao. Công thức của anh, ngoài nguyên liệu chính và sữa ra thì còn có socola đen và bơ lạc. Vị rất béo, rất thơm. Và cũng rất đặc trưng.

- Ban nãy cậu mang thầy Trương ra, tớ bị dọa thật đấy!

Cô cười cười:

- Thói quen mà.

Người thầy mà cô nhắc tên là thầy Trương, giáo viên dạy Hóa học thời họ học cấp ba. Thuở ấy, anh thường xuyên ngủ gục trong tiết này. Thế là thầy tập trung canh chừng Tạ Kha, chỉ cần một cái gục đầu thôi là tên đã nằm trên sổ đầu bài thần thánh. Vậy nên, người ngồi sau lưng anh là Thư Uyển phải ngó chừng thầy, khi anh đang ngủ mà thầy nhìn thì gọi dậy ngay.

Một lần khối mong manh bốc lên từ ly ca cao. Anh hóp một ngụm, chậm rãi nói:

- Thú thật, tớ không nghĩ là cậu nhớ.

Thư Uyển nhìn ra bên ngoài. Khoảnh khắc đẹp và buồn nhất đã đến, mặt trời đang cố gắng soi sáng cuộc đời bằng những tia nắng già nua:

- Thật ra là tớ chưa bao giờ quên.

Cả hai cùng thở dài. Sóng ngầm lặng lẽ dâng lên trong lòng của những con người đang ngồi đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ánh mắt lạnh lùng

Lại một ngày cuối tuần đã đến. Trời vừa bình sáng, Thư Uyển đã vui vẻ sửa soạn để ra ngoài. Mặc một bộ đầm màu trắng tinh in hình hoa lưu ly, trông cô lại càng thêm tươi tắn. Hôm nay, cô có một cuộc hẹn uống nước với bạn. Người đó, không ai khác chính là Giai Mẫn.

Kể cũng lạ, dù Thư Uyển luôn có cảm giác bầy xích với Giai Mẫn, nhưng khi tiếp xúc nhiều thì cả hai lại vô cùng hợp tính với nhau. Nếu không phải trường mẫu giáo, tiểu học và trung học mà hai người được học chẳng hề giống nhau, cô còn tưởng rằng Mẫn là đứa bạn lâu năm thất lạc cũng nên!

Hôm nay, cô nàng hứa đem cho Uyển mượn quyển “Nếu một đêm đông có người lữ khách”. Đây là một quyển sách thú vị và táo bạo thể thức trình bày. Nhà Nghi đã từng giới thiệu cho cô, nhưng khi cô tìm mua thì hàng đã hết. Thành thử ra, Thư Uyển ôm nỗi tò mò trong rất lâu.

- Này, quyển sách tớ hứa đây.

Vừa bước vào, cô nàng đã trao ngay cho Thư Uyển quyển sách. Cô thử lật vài trang, còn mới toanh, đủ để thấy người đọc giữ kỹ đến nhường nào. Mang niềm rạo rức, cô nói tiếng cảm ơn rồi gọi nước.

Đây là một quán cà phê sách rất đặc biệt. Không phải là một không gian tù túng, ở quán rất thoáng đãng và được trang trí bằng những dây hoa ti-gôn. Trần nhà là những mảnh thủy tinh màu kết hợp thủy tinh trong, vừa vận để chiếu sáng cho cây nhưng không để nắng nóng phiền thực khách. Thật sự rất đẹp!

Tay niết nhẹ ống hút trong ly sinh tố, ánh mắt Thư Uyên cứ nhìn khắp chung quanh rồi lại vuốt xoa, trầm trồ. Giai Mẫn thấy vậy cười tươi:

- Chị thấy em chọn quán khéo không, ở chỗ này tha hồ sống ảo.

Bị ngừng điệu của cô gái ngồi đối diện chọc cười, Thư Uyên gật đầu khẳng định. Đúng là khéo thật, ở chỗ này mà chụp hình là trên cả tuyệt vời luôn!

Thương thức một ít nước cam, Giai Mẫn bắt đầu rủ rê cô gái đối diện:

- Bây giờ ánh sáng đang đẹp, mình chụp tám hình trước rồi uống nước tiếp chị nhé.

Thư Uyên hơi lúng túng, thật sự là cô ít khi chụp hình. Nhưng đối mặt với sự nhiệt tình của Giai Mẫn, cô cũng chỉ còn cách thuận theo.

Vậy là Thư Uyên trở thành người mẫu bắt đầu cho Giai Mẫn hành nghề nhiếp ảnh gia. Cô nàng hết hướng dẫn tạo dáng này rồi lại chỉnh sang góc nọ. Chỉnh sửa hơn mười phút, nhiếp ảnh gia vẫn bắt lực trong việc chụp một tấm ảnh ra trò. Cuối cùng, cô nàng chỉ còn cách thêm đạo cụ vào:

- Bây giờ chị cầm một quyển sách, rồi tựa người vào giá sách này mà đọc nhé!

Thư Uyên làm đúng như lời Giai Mẫn. Mất một ít thời gian cho việc lúng túng, rồi sau đó, cô nàng đã bị những câu từ trong sách hớp hồn. Nhìn cô gái trước mặt đã không còn vẻ căng thẳng, khí chất dịu dàng trầm ổn cũng toát lên, Giai Mẫn hài lòng ấn chụp liên hồi. Đến lúc hô xong mà vẫn không có người trả lời, cô nàng mới phát hiện ra người mẫu nghiệp dư kia đang đọc sách thật chứ không phải là diễn.

Vỗ vai Thư Uyên một cái, cô nàng nói:

- Xong rồi chị ơi.

Theo phản xạ, cô giật mình lùi ra thật xa, ôm quyển sách vào lồng ngực.

Giai Mẫn đưa hai tay lên, cười xòa:

- Em xin lỗi.

Thư Uyên rung mình, khắp người nổi da gà. Nhưng nhận ra mình lúng túng quá mức, cô chủ động xin đổi vai:

- Hay là giờ đến em tạo dáng đi, chị chụp ảnh cho.

Nhanh như sóc, cô nàng Giai Mẫn đã tìm được vị trí lý tưởng rồi tạo dáng. Có thể là do người được chụp vốn dĩ xinh đẹp, cũng có thể là do cô có chút thiên phú về nhiếp ảnh nên những tấm hình chụp ra đều không tồi.

Giai Mẫn vừa xem hình vừa cười hóm hờ, có vẻ ưng ý lắm và luyên thuyên trò chuyện. Thư Uyên cứ gật gù đáp, nhưng tâm trí lại chẳng để tâm vào cuộc đối thoại này. Không hiểu sao, lòng cô cứ dâng lên một cảm giác gì rất khó chịu. Một dự cảm mơ hồ về chuyện không hay...

- Bao giờ em không tăng ca, hai chị em mình lại cà phê nhé!

Đã rồi đến trước cửa, Giai Mẫn vẫn còn chưa thỏa chí.

Nhìn cô gái chỉ nhỏ hơn mình hai tuổi nhưng tính vẫn còn rất trẻ con, Thư Uyên bật cười:

- Ok luôn. Bao giờ rảnh thì alo chị trước nha.

Nói xong, cô thông thả bước qua vạch trắng để sang bên kia phố. Nhưng sắp đến đích, Thư Uyên chợt trông thấy một gương mặt quen thuộc. Hắn ta, con ác mộng của cô, hần lại xuất hiện nữa rồi.

Hoảng loạn, cô chạy về hướng ngược lại. Những chiếc xe đang di chuyển trên đường trở tay không kịp cứ bóp kèn liên hồi. Giai Mẫn đang đứng ở bên trong lề cũng thảng thốt kêu to:

- Chạy vào lề nhanh đi chị!

Nhìn thấy Thư Uyên trở ra, cô nàng chạy vội đến. Bằng toàn bộ sức lực, Giai Mẫn đã đẩy Thư Uyên thoát khỏi chiếc xe gần máy, còn mình thì ngã nhào trước bánh xe.

- Trời ơi, hai cái cô này!

Người tài xế bị hù dọa, la lớn. Thư Uyên bị đẩy mạnh xuống nền lộ nhựa, chân ma sát với mặt đường làm nên một vết thương dài. Còn Giai Mẫn bị xe

tông phải, dù đã giảm tốc kịp thời nhưng trán vẫn đập đầu xuống lộ. Máu đỏ chảy thành dòng, thoát nhìn rất ghê người.

- Mẫn, em có sao không?

Bị đau, nhưng cô nàng vẫn còn sức tươi cười:

- Chị yên tâm, khỏe re.

Vừa nói xong, cô nàng ngắt lịm. Người qua đường xúm lại chỉ trỏ tới lui. Chủ tài xế cũng hoảng hốt, vội vã gọi cảnh sát. Tình cảnh xung quanh hết sức hỗn loạn.

Bỗng, có một người đàn ông lách qua đám người vào trong. Thư Uyển vừa chột vật đứng dậy thì thấy Tạ Kha đang bế Giai Mẫn. Anh nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt lạnh lẽo. Nghiền răng, anh phun ra một câu:

- Đi vào bệnh viện.

Vừa đến bệnh viện, người ta lập tức đưa Giai Mẫn đi cấp cứu. Thư Uyển thì chủ yếu là xây xát ngoài da, nên chỉ cần sơ cứu là xong. Đứng trước phòng hồi sức, anh nhìn cô và trách mắng:

- Rốt cục cậu qua đường cái kiểu gì vậy hả?

- Tớ nhìn thấy...

Cô ấp úng nói mãi không thành lời. Anh gắt lên:

- Không cần nói nữa, cậu nhìn đi, thấy sự bất cẩn của cậu làm phiền người khác không? Giai Mẫn cũng vì vậy mới bị lỗi vào vụ tai nạn!

Anh, vậy mà không nghe cô nói. Lòng Thư Uyển đau như cắt. Bây giờ, cô có nói với anh là cô trông thấy hắn thì chắc anh cũng chẳng quan tâm. Giờ cô còn làm được gì nữa đây?

- Tớ xin lỗi.

Thư Uyển cúi gầm mặt, rung rung nước mắt. Cô đâu muốn Mẫn xảy ra chuyện. Thà rằng người đang nằm trong ấy là chính bản thân cô, tự làm tự chịu, chẳng phiền lụy ai...

Rồi anh không nói gì đến cô nữa. Thư Uyển lúc đứng lúc ngồi, hồi hộp nhìn vào phòng cấp cứu kia. Cầu trời cho Giai Mẫn đừng có chuyện gì hết.

Chẳng bao lâu sau, bác sĩ bước ra khỏi. Ông là một người trung niên, vẻ mặt nhìn rất hiền từ:

- Các cháu đừng lo, cô bé không sao cả. Va đập không mạnh nên không gây tổn thương cho sọ hay tụ máu bầm. Chủ yếu là vết trầy trên trán hơi to, phải mất nhiều thời gian liền da, và chăm sóc cẩn thận để trán sẹo.

Thư Uyển thở phào nhẹ nhõm, rồi len lén nhìn mặt anh, vẫn cứ lạnh lùng như vậy. Cũng phải thôi, vì cô mà lại phiền lụy tới người xung quanh.

Vài giờ sau, Giai Mẫn được chuyển sang phòng hồi sức. Chủ yếu là nằm để theo dõi thêm, chứ bác sĩ đã kết luận cô ấy không sao. Thư Uyển nhẹ được nỗi lo, nhưng vẫn còn cảm thấy day dứt lắm.

- Tớ về nấu cháo cho Giai Mẫn.

Anh im lặng, chẳng thèm trả lời. Thư Uyển lui thui bước đi. Cô phải đi ngay, cô không thể chịu nổi không khí này thêm giây phút nào nữa. Cái nhìn của anh làm cô đau đến tột cùng.

Nhìn vết thương lớn trên trán của Giai Mẫn, anh chau mày. Khi nãy, anh đi ra ngoài mua đồ, nhìn thấy hai người họ chưa kịp gọi thì đã xảy ra có sự. Không hiểu Uyển bị sao, tự dưng lại chạy như ma đuổi, nếu chú điều khiển xe kia không phản ứng kịp thì vụ tai nạn này đã nghiêm trọng hơn nhiều.

Khi con giận nguôi bớt, anh mới chợt nhớ ra cô cũng bị thương không ít. Nhưng dù sao cũng chỉ là trầy xước ngoài da, phải đau mới nhớ lâu dài. Quả thật, những vết xước da tuy đau nhưng dễ dàng liền lại. Chỉ tiếc một điều, Tạ Kha khôn ngoan lại nhất thời quên mất những vết thương trong tim vốn dĩ chẳng dễ lành.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Rung động

Cuối ngày hôm đó, Giai Mẫn tỉnh lại và khẳng khái về nhà cho bằng được. Để bù đắp phần lỗi của mình, Thư Uyển tạm trở thành đầu bếp cho cô nàng. Tạ Kha và Uyển cũng tạm làm hòa, nhưng trong lòng mỗi người lại có một ý nghĩ riêng.

Thế nên, chỉ sau ba ngày, Giai Mẫn lại cùng với Tạ Kha và Trần Ân đi kí một hợp đồng lớn. Đối tác là một ông chủ đã ngoài bốn mươi tuổi, làm việc cũng rất được nhưng có tật ưa ba hoa. Với tài ăn nói của mình, Giai Mẫn vừa chuốc ông ta say mềm vừa cho ông ta cơ hội khoe khoang đủ thứ. Mãn lòng toại ý, cuối buổi, ông ta đưa bút kí ngay vào hợp đồng.

- Hết tháng này em sẽ được tăng lương.

Tạ Kha hứng khởi đưa ra quyết định làm Giai Mẫn cười rạo rờ:

- Em cảm ơn sếp. Sếp đúng là người đẹp trai tài giỏi nhất hệ mặt trời!

Trước nụ cười đó, Tạ Kha ngơ ngẩn. Vì vết thương trên trán, Giai Mẫn đã cắt mái ngắn che lại và nó lại hợp với cô đến bất ngờ. Ánh mắt anh dán chặt vào gương mặt xinh đẹp đó. Trần Ân cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ đưa vị đối tác say rượu lên tắc-xi, trở lại thì thấy hai người họ nhìn nhau chăm chú.

Rồi Giai Mẫn tung tăng chạy đến trước mặt Trần Ân:

- Này ông anh, em lại sắp được lên lương ấy nhé!

Thấy cô nàng vui quá, anh cũng hô đùa:

- Tổng giám đốc thật bất công!

Mặt không đổi sắc, Tạ Kha điềm tĩnh đáp:

- Thế thì mời anh Trần Ân kiểm tra lại bảng lương.

Anh vốn không hề keo kiệt với nhân viên, càng được việc thì lương cũng càng cao ngất. Trần Ân làm việc lâu năm, lại giúp anh được nhiều bận bịu, lương cũng đã tăng lên tám số không. Nhìn cả bảng lương, trừ anh ra thì lương cậu ta cũng đã là cao nhất. Thế mà còn bày đặt so bì!

- Nhưng sếp nhớ lại xem, hồi trước tôi mới vào làm thì đâu tăng lương nhanh thế đâu.

Vị thư kí lâu năm này tiếp tục giả mồm, thoát nhìn cứ nghĩ là đang ghen ăn tức ở. Nhưng cộng tác đã lâu, anh thừa biết Trần Ân lại đùa dai.

Mà chợt nhớ lại thì Tạ Kha phát hiện mình không thường tăng lương cho Trần Ân như hiện giờ. Mặc dù nói Giai Mẫn được việc, nhưng thời gian gần đây anh cứ liên tục tăng lương, quá rộng rãi. Thôi kệ, tiền, nếu mua được sự thoải mái thì bao nhiêu cũng đáng. Có trách thì phải trách Trần Ân làm việc với anh trong khoảng thời gian căng thẳng leo thang...

- Vì người ta đẹp mặt hơn cậu. Tôi nhìn vừa mắt, được chưa?

Nói xong, anh bước ngay lên xe. Giai Mẫn vẫn đứng đó làm mặt quỷ trêu ghẹo Trần Ân, xong rồi bước ra về.

Nhìn thấy Trần Ân với vẻ đăm chiêu, Tạ Kha bật cười:

- Trần Ân, cậu không so bì thật chứ!

- Tất nhiên là không.

Dưới ánh đèn màu nhấp nháy trong phòng riêng ở bar, Trần Ân nhìn sếp mình bằng ánh nhìn suy tính. Hớp một ngụm rượu vang, anh mới hỏi:

- Anh và Uyển đã hết giận nhau chưa?

Tạ Kha gật đầu, anh vốn dĩ không thể giận cô ấy lâu được. Mà có lẽ cũng chẳng có thể giận dai khi đối mặt với sự chân thành của cô.

- Vậy thì tốt rồi, còn vụ kiện của cô ấy đã ra sao?

Tạ Kha cười cười nhưng đôi mắt lạnh lùng:

- Phía bên kia đang dùng mọi cách để trì hoãn phiên xét xử. Tôi đang chống mắt lên xem họ bày ra được trò gì.

Trần Ân im lặng, chẳng nói chẳng rằng. Làm việc cùng với Tạ Kha từ những ngày đầu mới lập Thiên Ân, anh không chỉ là cấp dưới của cậu ta mà cũng gần như là một người bạn. Thư Uyển có tình cảm với sếp anh, đó là điều chẳng còn gì bàn cãi. Nhưng còn Kha, cậu ấy đang có ý định gì đây?

Rõ ràng, Tạ Kha luôn dành cho Thư Uyển một sự quan tâm rất đỗi đậm sâu. Mỗi khi cô nàng có chuyện gì, vị tổng giám đốc này đều sốt sắng hơn cả. Kẻ hữu tình, người có ý, chẳng hiểu thế nào mà hai người họ vẫn chỉ là bạn bè. Mà dường như chính Kha cũng không muốn họ vượt qua ngưỡng bạn thân.

Anh vẫn tin rằng, hai người họ sớm muộn rồi cũng sẽ trở thành một đôi, cho đến khi Giai Mẫn xuất hiện. Cách Tạ Kha đối xử với cô gái này có gì đó khác với mọi người. Ân cần hơn và cũng thân mật hơn, đó là những gì anh đã thể hiện. Mỗi quan hệ của họ dường như cũng trở nên thân thiết hơn theo thời gian.

Là nhân viên, chuyện tình cảm của sếp anh vốn không nên quan tâm. Nhưng là bạn, anh thật sự cảm thấy Tạ Kha nên quyết đoán. Cả hai cô gái ấy đều rất tốt. Và Kha nữa, anh ấy cũng vất vả nhiều rồi. Anh không muốn ai trong những người bạn này chịu thương tổn.

- Có người bạn như cậu, Uyển đúng là may mắn.

Đôi mắt tinh anh của Tạ Kha bỗng trở nên mơ hồ. Nhìn ly rượu đỏ trên tay, anh nói bằng giọng kiên quyết.

- Thế cũng chưa hẳn. Nhưng dù sao, tôi sẽ là người bảo vệ Uyển.

- - - - -

Trở về từ tiệc rượu, Tạ Kha tựa lưng vào sofa. Trong đầu anh thoáng hiện lên nụ cười rạng rỡ của cô nàng Giai Mẫn kia, tìm lại đập thành thịch. Ngay lúc đó, anh dường như chỉ còn nhớ một ý định, rằng anh sẽ khiến cô nở mãi tươi cười như thế. Và sau khi hoàn hồn lại, anh giật mình kinh ngạc. Rốt cục anh đang bị sao thế này?

Lật lại trí nhớ, Tạ Kha phát hiện rất nhiều ưu điểm của cô nàng. Ngoài vẻ ngoài xinh đẹp, tính cách của cô nàng cũng rất mực thu hút. Bao giờ, cô cũng treo trên môi nụ cười tươi tắn như bông hoa hướng dương rạng ngời. Cô ấy là một người lạc quan, và luôn sẵn sàng lan tỏa tinh thần ấy cho những người khác...

Khoan đã, không ổn, không hề ổn! Thật sự, có điều gì quái gì đó đang diễn ra. Dường như anh đang mất quyền kiểm soát cảm xúc của chính mình. Đặc biệt là hôm Giai Mẫn gặp tai nạn, anh đã vì thế mà trút giận lên cô. Anh, rõ ràng là không hề rung động trước Mẫn. Nhưng cái cảm giác vừa rồi phải giải thích làm sao?

Anh càng cố gắng nhớ thêm thì vẫn chỉ có những đánh giá rất cao cho cô gái nọ. Tự phủ định ý nghĩ của mình, đầu anh đau như bị búa đập mạnh lên. Có lẽ mình quá chén, anh nghĩ thế rồi lại bật cười. Nếu hai chai rượu vang đã say thì biệt danh “Tứ tiên” của anh nên quăng vào sọt rác rồi. Chuyện này, rõ ràng khắp nơi đều quái dị!

“Kha, mai cậu có muốn ăn gì không?”

Điện thoại đột nhiên run lên, là tin nhắn của Uyển. Anh đưa tay day huyệt thái dương, tay còn lại nhanh chóng ấn phím, viết nên ba chữ tóm kho tàu. Mớ ngôn ngữ trong đầu óc vào lúc này đã yên tĩnh lại. Cô luôn mang đến cho anh cảm giác bình yên.

Trực giác nói với anh, người anh muốn là Thư Uyển, chỉ có cô. Những gì họ trải qua cùng nhau, người khác khó lòng mà tưởng tượng nổi. Cô xem anh là người duy nhất có thể tin tưởng, anh cũng rất trân trọng cô gái ngốc này. Cô là người anh muốn bảo vệ bằng mọi giá. Đến nỗi, anh tự tước quyền yêu cô.

Anh, không phải là người tốt. Cô gái ngốc đó xứng đáng với một người tốt thật sự.

Do dự một lúc, anh lại nhắn cho cô:

“Mà tớ quên mất, mai tớ có cuộc hẹn với đối tác. Cậu không cần nấu đâu.”

Bên kia im lặng. Một lúc lâu sau, anh mới nhận được phản hồi:

“Có phải cậu còn giận tớ không? Tớ... tớ xin lỗi.”

Ngay tức thì, anh bốc điện thoại gọi cho cô, và cô không nhắc máy. Lòng anh quặn thắt, cô ngốc đó lại nghĩ lung tung nữa rồi. Một cuộc rồi lại một cuộc gọi đi, cuối cùng, cô nghe máy nhưng không hề lên tiếng.

- Tớ biết cậu đang khóc. Đừng nghĩ nhiều nữa, được không Uyển?

Bên kia vẫn im lặng. Anh lại tiếp tục màn độc thoại này:

- Bằng danh dự của tớ, tớ cho cậu biết là không có giận hờn gì cậu hết. Nói gì đó, được không?

Gần như ngay lúc đó, những tiếng nước nở truyền ngay đến tai anh. Anh cảm thấy đau lòng khôn xiết. Đều tại anh không tốt, Uyển mới luôn cảm thấy bất an như vậy. Chết tiệt, nếu lúc đó anh đủ mạnh mẽ, cô sẽ vẫn hồn nhiên như năm đó. Cô vẫn sẽ cười dịu dàng, bên bên, khiến người người cảm thấy an yên.

- Uyển, ngoan, ngừng khóc. Được không?

Tiếng nước nở nhỏ dần, có vẻ chủ nhân của nó đã trấn định.

- Tớ không khóc nữa, tớ không khiến cậu phiền thêm đâu.

Bằng giọng bất đắc dĩ, anh nói với cô:

- Cậu từng nói với tớ, là cậu chưa bao giờ quên. Tớ trước giờ chưa nói, nhưng hôm nay tớ sẽ nói cho cậu biết một chuyện: Cậu chưa bao giờ là phiên phức của tớ!

Điện thoại phát ra tiếng cười gượng, Thư Uyển đáp lời anh bằng giọng không thể tin:

- Cậu phải biết tớ yêu cậu đó! Nói thế này, tớ sẽ tự hiểu sai mất thôi...

- Nếu như tớ lại nói, cậu không hiểu sai thì sao?

Người bên kia, bằng giọng nói bất ngờ pha chút hoảng loạn nhanh chóng đáp:

- Kha, đừng đùa nữa, tớ không chịu nổi mất.

- Nghe này Thư Uyển, tớ thích cậu. Không đúng, tớ xin sửa lại là tớ đã yêu cậu, Uyển à!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chuyện năm đó

Cuối cùng, Thư Uyển vẫn không thể tin được lời tỏ tình đó, và chọn cách trốn tránh. Tạ Kha cũng không dám bức bách cô, cả hai người họ đều cần nghỉ ngơi. Liệu cô sẽ dùng thái độ gì để đối mặt với anh, anh thật không tài nào đoán được. Mất mát và lo lắng, đó là những gì tồn tại trong lòng anh lúc này.

Tay anh nắm lại thành nắm. Cảm giác khó chịu và bức bối này, Uyển cũng đã từng chịu đựng vì anh. Hơn nữa còn không phải là một lần, mà đến tận ba lần. Cô nói yêu anh, anh không tin tưởng và đưa ra một câu trả lời lấp lửng. Mà thật ra, chính anh cũng không dám tin cô yêu anh, vì như thế, anh sẽ chẳng còn cách nào để kiềm chế chính mình.

Những kỉ niệm lúc này cứ thi nhau ùa về, choáng ngợp lấy tâm trí Tạ Kha. Đó là nụ cười ngọt ngào của Thư Uyển. Là những lần cô dùng toàn bộ sức lực cổ vũ cho đội bóng của lớp. Là đôi mắt biết nói luôn dịu dàng với mọi người. Uyển, năm đó là người như thế, tuy hơi nhút nhát một chút nhưng rất đáng yêu và rất hòa đồng.

Ánh trăng bên lên ấy đã soi sáng anh, cứu anh trong đêm tối tăm ghê rợn. Trong những lần tăm tối nhất, anh muốn tìm đến cái chết, đều là cô kéo anh trở về. Cô cho anh biết, cuộc đời này rất đẹp tươi và rất nhiều người mong anh sống tốt, như cô chẳng hạn. Cuối cùng, anh cũng thoát khỏi được ám ảnh nhuộm máu, một lần nữa cố gắng sống đáng hoàng.

Thư Uyển tốt như vậy đấy, nhưng số phận chẳng buông tha cô. Nó đã tàn nhẫn xô cô gái ngây thơ kia xuống vực thẳm. Và anh, đã không thể cứu cô như cô từng làm với anh được. Anh từng bước, từng bước chứng kiến những chuyện tồi tệ xảy đến với cô.

Năm Thư Uyển mười sáu tuổi, ba mẹ cô mất vì một trận tai nạn giao thông. Từ một cô gái ở tuổi đến trường không buồn không lo, Thư Uyển trở nên nấn nhá và trầm tính hẳn. Cô như tách biệt với một nửa thế giới, chỉ còn giữ mối quan hệ thân thiết với anh và một vài người. Giữa lúc đó, người cậu của Uyển đã đón cô về, ở cùng gia đình ông ấy.

Cô rất thương người cậu kia, người thân duy nhất còn hiện hữu. Mẹ Uyển cũng là một người nhân hậu, chẳng làm khó dễ đứa cháu nhỏ tuổi này. Nhưng mọi chuyện đâu êm đẹp như thế. Bởi vì cậu và mẹ Thư Uyển còn có một người con trai.

Vài lần làm bài tập nhóm ở nhà cô, anh đã có cảm giác không ổn về cái cách mà anh ta nhìn về Thư Uyển. Không phải là cái nhìn của một ông anh dành cho em họ, mà là cái ánh nhìn chiếm hữu của loài thú dữ muốn vồ mồi. Nhưng mấy lần gắng hỏi Uyển, cô đều vui vẻ kể rằng người anh họ này rất tốt bụng. Và anh tạm yên tâm.

Rồi cái ngày khủng khiếp ấy cũng đến. Trong một lần cậu mẹ Uyển cùng nhau đi du lịch, gã biến thái đó đã vồ cô ra giữa nhà, toan giờ trò súc vật. Chỉ thiếu một chút nữa là hắn đã toại nguyện. Ba mẹ hắn đã trở về vì công việc đột xuất, và trông thấy cảnh tượng đón mặt kia.

Anh vẫn còn nhớ như in cái ngày hôm đó, khi anh đang ngồi net chơi game cùng lũ bạn thì nhận được cuộc điện thoại của cô.

- Kha, cứu, cứu tớ...

Tiếng khóc nức nở truyền đến làm anh hoảng loạn. Gặng hỏi mãi, cô cũng chẳng nói thêm gì cả, vẫn cứ khóc nức nở và gọi tên anh. Ngay tức tốc, anh chạy đến nhà của cậu mẹ cô, cửa khóa. Gọi mãi, họ cũng mở cửa, nhưng không cho anh gặp cô. Anh bảo rằng giáo viên có chuyện gấp cần nhờ cô, nên đến chờ cô vào trường ngay lập tức. Phải gần nửa tiếng sau đó, cô mới xuất hiện với đôi mắt đỏ ngầu.

- Con bé vừa mới ngủ dậy.

Đi cô lúng túng giải thích. Anh cười cười rồi nhanh chóng chở cô rời đi. Tất nhiên là làm gì có chuyện vào trường, anh chở cô ra công viên yên lặng. Đã vào trưa, chẳng có ai đến chỗ này.

- Cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô khóc, vẫn không nói gì hết, hai tay khoanh trước ngực với dáng điệu co ro. Chợt, anh nhìn thấy dấu răng trên cổ cô. Còn gì không rõ nữa kia chứ, chắc chắn là thằng khốn đó rồi!

Nhận thấy cái nhìn của anh, cô rụt cổ, hai tay che đi dấu vết. Lúc đó, anh chẳng biết làm gì nữa, chỉ còn biết ôm cô vào lòng.

- Cứ khóc đi, tớ cho cậu mượn vai.

Rồi cô làm thật. Cô tiếp tục khóc cho đến khi lâm vào giấc ngủ. Khi cô tỉnh dậy, trời cũng đã tối mờ.

- Giờ cậu muốn đi đâu?

Cô ngơ ngác, rồi trả lời:

- Tớ không biết, nhưng tớ không thể về căn nhà đó.
- Thế còn về nhà cậu?

Chợt nhớ đến căn nhà của ba mẹ cô lúc còn sống, anh đưa ra đề nghị.

Mất cô ngồi sáng, rồi nhanh chóng âm thầm:

- Cũng lâu rồi không dọn dẹp, không ở được đâu.

Cả hai im lặng một hồi. Anh thở dài, chỉ còn cách đó...

- Đi theo tớ, nếu cậu dám!

Tay cô nắm chặt váy:

- Tớ tin cậu.

Và Tạ Kha đưa cô đến ở nhờ nhà của em họ cậu. Con bé ấy đã từng nghe qua ca khúc Thư Uyển viết và hâm mộ cô vô cùng, nên mọi chuyện cũng dễ dàng hơn. Sáng hôm sau, cô lại nói với anh:

- Cậu đưa tớ về nhà cậu và mẹ đi. Tớ cần nói chuyện với họ, lần cuối.

Anh không biết cô nói gì với họ. Chỉ biết, cuối cùng Thư Uyển dọn hết đồ đạc trở về nhà bố mẹ mình. Anh giúp cô dọn lại căn nhà cũ.

- Mỗi tháng, họ sẽ gửi tiền thuê cửa hiệu sang cho tớ.

Bố mẹ Thư Uyển vốn có một cửa hàng nho nhỏ, nhưng nằm ngay trên đường lộ nhựa đông người. Trước đây, mẹ Thư Uyển mở một cửa hàng bán hoa khá to, nhưng từ ngày bà ra đi, cậu mẹ cô đã tiếp quản và biến nó thành một cửa hàng bán đồ ăn thức uống. Chuyện của cô xem như là tạm ổn, thằng anh họ khốn kiếp kia cũng thoát khỏi nguy cơ ra tòa. Anh biết, Uyển rất thương cha mẹ hân, làm sao nỡ để đứa con độc nhất của họ đối mặt với pháp luật. Nhưng nói thật, anh không hề yên tâm về thằng khốn đó. Anh điều động một số anh em trong hội dành sự chú ý cho tên kia. Cuối cùng, ông già anh phát hiện, lôi anh ra mắng một trận và triệt tiêu những người ngầm để ý hân ta. Và nói thật, anh nghĩ sự bảo vệ trong âm thầm hơn một năm qua đã đủ rồi.

Nhưng không! Ngay lúc tinh thần Thư Uyển vừa khá, thằng khốn đó xuất hiện một lần nữa. Trong một buổi ôn thi về trễ, hân đã chặn xe Thư Uyển giữa đường. Kịch bản cũ xảy ra và có lẽ ông trời không nhẫn tâm để hân chiếm đoạt một người con gái trong sáng. Anh, trùng hợp thay tình cờ đi qua ngõ vắng đó, và lúc anh đến thì quần áo cô đã bị hân xé toạc ra rồi.

Cúi chỏ, đầu gối, nắm đấm. Những thế võ mà anh không hề muốn học lần đầu tiên trở nên hữu dụng đến thế. Anh đánh hân một trận bầm dập, không quên tung cước hiểm vào vị trí kia. Tình tròng lên não phải không, anh cho tuyệt giống!

Bỏ mặc tên khốn nạn này nằm giữa đường hét thảm, anh ôm Thư Uyển trở về, cố gắng an ủi cô. Nhưng biến cố lần này có vẻ đã phá hủy hoàn toàn tinh thần cô gái nhỏ. Cô không thể vượt qua được nỗi sợ, luôn luôn cảm thấy thiếu an toàn. Cô trở nên ngại tiếp xúc với mọi người, gần như mọi thời gian đều trú mình trong gian nhà nhỏ. Cô e dè với mọi thứ và trở nên phụ thuộc vào anh.

- Kha, tớ chỉ còn có cậu.

Từ giây phút đó, anh đã hứa là sẽ bảo vệ cô bằng bất cứ giá nào. Sẽ không có một ai làm hại được đến cô gái đó nữa. Sau một năm, anh đã đủ lòng đủ cánh, để không mượn quyền lực của ông già mà giúp đỡ cô nữa. Bằng mối quan hệ của riêng mình, anh đã khiến cho tên khốn ấy chịu sự “quan tâm đặc

biệt”, cuối cùng bỏ xừ ra đi. Những kẻ khác đụng chạm đến cô, ví dụ như Ánh Dương và cô Hạ Lan Thy gì, rồi đây cũng sẽ được hưởng bữa đại tiệc mà anh bày sẵn. Nhưng có thật là, chẳng ai làm cô đau khổ không?

Tạ Kha mỉm cười chưa chút. Truy cùng giết tận bao nhiêu, anh vẫn bỏ sót một kẻ. Kẻ khốn kiếp ấy không phải ai khác mà chính là bản thân anh!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Xử kiện

Anh Lạc Vũ, chúng ta sẽ thắng phải không?

Trước lúc bắt đầu phiên tòa phúc thẩm, Thư Uyển bỗng quay sang hỏi người cạnh bên.

- Chấn chấn rồi.

Anh không để cô bé này thua, và Kha, chắc chắn cũng không để chuyện đó diễn ra.

Thư Uyển không biết, và có lẽ cũng không bao giờ biết, để phiên tòa này diễn ra vào ngày hôm nay, Kha đã âm thầm vận dụng rất nhiều nhân mạch. Nói thẳng ra, cha mẹ của Hạ Lan Thy đầu đơn giản để đưa con gái duy nhất của mình vướng vào vòng lao lý. Họ đã bịt miệng truyền thông, thậm chí còn tìm cách để trì hoãn phiên tòa này. Theo quy định của pháp luật thì thời gian chờ xử lý của một vụ kiện có thể trì hoãn từ một đến hai tháng kể từ ngày nhận hồ sơ, nên nếu làm cho mọi thứ trì trệ thì với họ không phải là chuyện quá khó. Và trong khoảng thời gian đó, họ có thể làm nhiều chuyện khác.

Ví dụ như, xử lý Thư Uyển chẳng hạn.

Và kể ra, họ cũng thật là không may mắn. Bởi vì, họ không hề biết đến sự tồn tại của Tạ Kha.

Để phiên tòa diễn ra đúng quy định, những thủ tục bắt đầu một phiên tòa được diễn ra. Lạc Vũ cẩn thận lắng nghe, rồi trên môi hiện lên nụ cười nhạt. Đợi khi các thành phần tham dự được đọc xong, Lạc Vũ xin được ý kiến, và thẩm phán nhanh chóng chấp thuận.

- Mời luật sư bên nguyên cáo.

Giọng nói uy nghiêm của thẩm phán vang lên. Nhanh nhẹn đứng dậy và không quên nở nụ cười tự tin với luật sư phía đối phương, anh nói:

- Thưa hội đồng xét xử, để bảo vệ quyền lợi của thân chủ tôi, tôi đề nghị thay đổi bà Mai Anh Xuân bên bồi thẩm Đoàn. Theo tôi được biết, bà ấy là di ruột của bị cáo, và tôi cho rằng việc bà ấy tham gia xét xử sẽ ảnh hưởng đến sự công bằng của phiên tòa.

Thủ đoạn ngu dốt như vậy mà cũng đem ra, xem Lạc Vũ anh là người ngu hay sao?

Bên dưới vang lên một trận xì xào, người đàn bà vừa được gọi tên sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Vị thẩm phán nọ gật đầu ra quyết định:

- Bỏn tòa chấp nhận yêu cầu của luật sư bên nguyên.

Năm phút sau, một người khác đã được mời vào thay vị trí. Xác nhận không còn vấn đề gì nữa, phiên tòa chính thức bắt đầu.

- Mời cô Lâm Thư Uyển.

Ngay lập tức, Thư Uyển đứng dậy. Lấy hết bình tĩnh, cô nhìn thẳng vào mắt của vị thẩm phán trên cao. Sợ gì chứ, cô đang nói sự thật! Và câu hỏi của hội đồng xét xử dành cho cô nhanh chóng được đọc lên:

- Nguyên đơn muốn kiện ai, về tội gì?

- Tôi muốn kiện bà Trần Kiều Lam, biên tập viên của công ty sách Ánh Dương và cô Hạ Lan Thy về việc chiếm đoạt quyền sở hữu trí tuệ.

Hít thật sâu, Thư Uyển đáp.

- Nếu nguyên đơn thắng kiện, cô muốn được bồi thường ra sao?

Vẫn là những câu hỏi rất quy chuẩn của một phiên tòa. Đã nghĩ từ rất lâu, cô lập tức đáp chẳng có chút chần chờ:

- Thưa quý tòa, tôi muốn thu hồi và tiêu hủy toàn bộ số sách mà bên bị cáo đã xuất bản, đính chính trước báo giới, truyền thông rằng tôi mới là tác giả thật sự, chịu toàn bộ chi phí của vụ kiện cũng như những tổn thất về kinh tế mà tôi gánh chịu dựa trên doanh số sách.

Vị thẩm phán gật đầu, lại tiếp tục:

- Mời nguyên đơn trình bày trước tòa lý do gì mà bản thảo của cô lại lọt vào tay hai bị cáo và bị họ sử dụng trái phép.

Tay của Thư Uyên nắm chặt lại, từ tốn đáp:

- Sau khi viết xong quyển sách “Thương Yêu”, tôi có gửi một phần bản thảo đến cho công ty xuất bản sách Ánh Dương để tìm cơ hội ra mắt cho tác phẩm của mình. Vào ngày 15/6, tôi gặp đại diện công ty Ánh Dương là bà Trần Kiều Lam để thỏa thuận ký hợp đồng xuất bản sách, và đã xem bản thảo đầy đủ do tôi mang đến. Nhưng bà ấy đưa đề nghị là sẽ thảo luận với công ty là sẽ cho tôi mức nhuận bút cao hơn, vì chất lượng của quyển sách này rất cao. Trong lúc tôi sơ suất, bà ấy đã cầm toàn bộ bản thảo trở về và sau đó, tôi phát hiện quyển sách của mình được xuất bản với cái tên “Ánh Bình Minh” và đề danh một tác giả khác.

Thẩm phán gật đầu, rồi lại tiếp tục đặt câu hỏi:

- Mời bị cáo Trần Kiều Lam, bị cáo có ý kiến gì về lời nói của nguyên đơn?

Thư Uyên nhìn bà ta, mắt hiện quang thâm, gương mặt tiêu tụy, đầu còn vẻ đoan trang đáng tin của hôm mới gặp. Nhưng ngữ điệu của bà ta vẫn còn kiên quyết lắm

- Thưa quý tòa, nguyên đơn vu oan cho tôi ạ. Tôi đã nhận được bản thảo quyển sách “Ánh Bình Minh” từ chính tay cô Hạ Lan Thy, và tôi đánh giá rất cao nó. Chẳng có lý do gì mà tôi phải cướp sáng tác của nguyên đơn cả!

Quan tòa lại tiếp tục mời người còn lại. Hạ Lan Thy thút thít trước tòa, rồi nói bằng cái giọng của kẻ bị bắt nạt:

- Thưa tòa, tôi đã bắt đầu viết quyển sách “Ánh Bình Minh” bắt đầu từ năm lớp 12. Gần ba năm tâm huyết của tôi, quyển sách mới hoàn thiện được. Bạn bè tôi đều có thể làm chứng về vấn đề này. Tôi không hề cướp tác phẩm của nguyên đơn.

Luật sư đại diện của Hạ Lan Thy cũng đứng dậy ngay:

- Kính thưa quý tòa, cho phép tôi được mời bạn của nguyên chủ tôi để làm nhân chứng cho những gì cô ấy nói.
- Bỏn tòa đồng ý.

Thư Uyên nhìn Lạc Vũ, nét mặt hơi căng thẳng. Anh ra hiệu cho cô yên tâm, tiếp tục xem diễn biến tiếp theo.

Ngay sau đó, có vài người tự xưng là bạn của Hạ Lan Thy xác nhận lời nói của cô ta là thật. Họ đã nghe cô ấy nói về một quyển sách tên “Ánh Bình Minh” từ nhiều năm. Để làm bằng chứng, có người còn trình lên quan tòa một tin nhắn điện thoại đã được gửi từ hơn hai năm trước.

Rồi thẩm phán lại hỏi:

- Bên nguyên có ý kiến gì không?
- Thưa quý tòa, những lời nói của các nhân chứng đều rất xác thực, thậm chí còn có chứng cứ để chứng minh nữa.

Nói bằng giọng chịu phục, nhưng Lạc Vũ đột ngột chuyển giọng:

- Thế nhưng, tôi xin hỏi các nhân chứng đã có ai được đọc tác phẩm “Ánh Bình Minh” hay chưa?

Một trong các người làm chứng nhanh chóng đáp lời:

- Quyển sách vừa xuất bản, tôi đã mua đọc ngay.

Anh lập tức cắt ngang:

- Tức là chưa ai từng được đọc “Ánh Bình Minh” trước ngày xuất bản?

Nhóm nhân chứng lập tức im lặng. Đúng là họ chưa được Hạ Lan Thy cho đọc trước bất kì trích đoạn nào, cô ta luôn bảo sách còn đang trong giai đoạn hoàn thiện và muốn để họ nhìn thấy tác phẩm hoàn chỉnh nhất.

Tạm thắng thế, anh nhanh chóng tiến lên:

- Thưa quý tòa, tôi xin phép trình lên cho toàn thể mọi người xem một đoạn video.

Trần Kiều Thanh cảm thấy nguy cơ đến gần kề. Quả nhiên, trên màn hình hiện lên cảnh bà ta và Thư Uyên gặp mặt tại quán cà phê, còn có cả cảnh trao bản thảo. Gương mặt của bà ta lập tức tái đi.

- Bị cáo có ý kiến gì về đoạn phim kia không?

Chết tiệt, sao con nhỏ đó lại có thể lấy được video từ quán Night cơ chứ! Nhưng đúng rồi, phim không có tiếng, mình có nói sao cũng không ai xác nhận được gì. Tự tìm được cách biện bạch, bà ta nhanh chóng bịa ra:

- Thưa quý tòa, đúng là nguyên đơn có đưa cho tôi xem một bản thảo của cô ta. Nhưng qua quá trình đọc lại, tôi cảm thấy không phù hợp với tiêu chí của công ty nên đã từ chối...

Thư Uyên la lên:

- Bà nói dối!

Thẩm phán nhìn cô, trừng mắt:

- Mời nguyên đơn bình tĩnh.

Như có chuẩn bị sẵn, Lạc Vũ vỗ vai trấn an cô, rồi mỉm cười nói với quan tòa:

- Xin quý tòa cho phép tôi mời một chuyên gia đọc ngôn ngữ môi vào để phiên dịch lại cuộc đối thoại của hai người trong đoạn phim.

Quan tòa gật đầu:

- Bỏn tòa đồng ý.

Người chuyên gia kia xuất hiện, bắt đầu dịch lại từng đoạn. Có đôi chỗ, ông còn đề nghị Lạc Vũ tua lại vì sợ mình đọc sai. Đến một đoạn, anh đột ngột ra hiệu ông dừng:

- Thưa quý tòa, mời quý vị lật quyển sách Ánh Bình Minh trang 53. Và xin quý vị nhìn kỹ, xem đoạn số hai trong trang này có giống với những gì mà ông Hà Anh – chuyên gia ngôn ngữ môi vừa dịch lại hay không.

Rồi anh mời vị chuyên gia kia đọc lại một lần nữa. Sắc mặt của những người xử kiện nhanh chóng thay đổi, bởi vì nội dung của chúng gần như trùng khớp nhau.

- Phản đối, tôi nghi ngờ nội dung của ông Hà Anh dịch lại là không căn cứ. Ông ta có thể đã kết hợp với bên nguyên đơn để vu oan thân chủ tôi.

Lạc Vũ cười, nhìn luật sư phe đối thủ đã nóng giận đến sắp bốc khói trên đầu, khề cười:

- Thưa, tôi biết nguy tạo bằng chứng là sẽ bị treo bằng luật sư, đầu đại gì mà làm thế. Và nếu nghi ngờ, anh hoàn toàn có thể mời một vị chuyên gia ngôn ngữ môi khác về thẩm định trong lần kháng cáo tiếp theo.

- Và thưa quý tòa, xin phép cho tôi mời thêm một nhân chứng nữa.

Thẩm phán chấp nhận. Thư Uyên cũng giật mình. Anh Lạc Vũ không hề nói trước với cô là sẽ có người làm chứng trong phiên tòa hôm nay. Rồi cô xoay người lại, và cô trông thấy anh.

- Thưa quý tòa, tôi tên Tạ Kha, là bạn của Thư Uyên và hiện tại đang làm nghề kinh doanh. Tôi xin làm nhân chứng cho quyển sách của cô ấy, vì tôi cũng đã biết về sự tồn tại của quyển sách này từ lâu rồi.

Đại diện bởi thẩm đoàn vặn hỏi:

- Thế anh có chứng cứ gì không?

Tạ Kha mở máy laptop lên, đưa đến trước mặt quan tòa và các vị bồi thẩm đoàn. Bên trong đó là một bức email được gửi cách đây hai năm.

- Có lẽ Thư Uyên cũng không còn nhớ, nhưng đây là bản thảo đầu tiên của “Yêu Thương”. Dù có một số khác biệt về từ ngữ và một số chi tiết, nhưng nó cũng đủ để chứng minh rằng tác giả của quyển sách này là ai.

Những kí ức mơ hồ thoáng hiện lên trong đầu Thư Uyên. Hình như lúc đó, cô vừa viết chưa được đã hào hứng ép buộc anh xem và góp ý cho mình. Cô, thật sự đã quên mất, vậy mà anh nhớ...

Trong lúc cô chìm đắm vào những ý nghĩ riêng, Lạc Vũ và luật sư phe đối phương cũng đã tranh cãi nảy lửa. Cuối cùng, anh đưa ra kết luận:

- Thưa quý tòa, tôi cũng biết là luật về tranh chấp quyền sở hữu trí tuệ đến nay vẫn còn rất nhiều điều mập mờ chưa rõ. Thế nhưng, với những bằng chứng mà mình đưa ra, tôi mong quý tòa trả lại công bằng cho thân chủ tôi.

Chiếc búa của thẩm phán gõ xuống:

- Mời bồi thẩm đoàn nghị án. Mọi người có thể nghỉ ngơi trong chốc lát trước khi tòa tuyên án.

Thư Uyên lúng túng đứng dậy, bước ra phòng xử án để hít thở chút không khí trong lành. Tạ Kha không nhanh không chậm đi đến bên cạnh, nắm lấy

bàn tay nhỏ bé của cô:

- Đừng lo.

Mặt cô đỏ ửng, nhanh chóng rút tay lại rồi bỏ chạy. Lạc Vũ cũng vừa bước ra, trông thấy thì bật cười:

- Vậy mà nói không có ý gì.

Anh nhún vai:

- Vừa mới nhận ra cách đây vài hôm, giờ đang đeo đuôi, nhưng cô ấy chưa chịu.

Uyển, giờ anh mới hiểu những gì mà em đã âm thầm chịu đựng trong suốt những năm tháng đó, để giữ gìn tình yêu của chúng ta. Và giờ, đến lượt anh chờ em tin vào tình yêu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đêm u tối

Cuối cùng, vụ án tranh chấp tác quyền kia cũng khép lại. Thư Uyển thắng kiện, Trần Kiều Lam và Hạ Lan Thy cũng phải trả giá cho hành vi của mình. Tiền, với họ không phải là vấn đề quá to, đặc biệt là với thiên kim tiểu thư như cô hot girl đó. Nhưng quan trọng hơn hết, họ phải xin lỗi trước báo giới, cũng tức là phải từ bỏ cái danh dự đã dốc lòng gây dựng trong biết bao nhiêu lâu nay.

Dẫu muối mặt, nhưng trước phán quyết của tòa án, họ đành phải thực thi. Và nói đúng ra, họ không xin lỗi cũng chẳng thấm vào đâu, bởi Tạ Kha đã sớm sử dụng mạng lưới giao thiệp của mình để đưa kết quả của tòa án đến với công chúng. Hơn nữa, cha mẹ của Hạ Lan Thy cũng đã gặp những cản trở không nhỏ từ đối thủ trên chính trường, đành phải ép con gái nhận lỗi với thái độ thành khẩn nhất:

- Con nghĩ tất cả những chuyện này là trùng hợp sao? Không, là chúng ta đắc tội với Tạ Kha, và anh ta có ý chèn ép gia đình ta trả đũa.

Hạ Lan Thy không tin. Một thương nhân như anh ta, vậy mà có sức ảnh hưởng lớn đến thế ư? Nhưng đứng trước áp lực của hai đảng sinh thành, dù muốn dù không, cô nàng cũng phải trưng ra bộ mặt hối lỗi.

Nhưng vụ việc không dừng lại ở đó. Vừa kết thúc được một tuần, Lạc Vũ lại tiếp tục trình lên tòa một đơn kiện mới về hành vi khủng bố tinh thần của người khác. Lúc này, Thư Uyển trở mặt ra. Hóa ra, trong lúc cô không để ý, Tạ Kha đã đổi sim điện thoại của cô sang máy mình. Và tất nhiên, những tin nhắn đe dọa, ác ý mắng chửi của gia đình Lan Thy đều được anh đọc qua hết.

Hôm nay, Tạ Kha, Lạc Vũ, Giai Mẫn và cô hẹn nhau đi chơi ở một khu du lịch sinh thái. Khung cảnh ở đây rất đẹp, không khí trong trẻo, phù hợp để nghỉ ngơi. Lúc này đây, Tạ Kha và Lạc Vũ đang thi nhau bắt cá dưới ao. Thư Uyển và Giai Mẫn ngồi trên bờ, chỉ có nhiệm vụ nhận “chiến lợi phẩm”.

Dù tay chân bận rộn, nhưng Lạc Vũ vẫn không quên cười trên nỗi đau của người khác:

- Lần này cả gia đình cực phẩm đó phiền to rồi. Còn dám thuê lưu manh đánh em, vừa hay lại có nhân chứng.

Thư Uyển có chút hết biết nói gì. Hóa ra, trong những ngày nguy hiểm như thế mà cô vẫn sống rất vui tươi, vì cô có hay biết gì đâu!

Có lẽ ít hôm nữa, cô lại phải đi dự hòa giải, thậm chí là ra tòa nếu cần. Xét về mức độ nghiêm trọng của sự việc, Lạc Vũ lấy làm tiếc nuối vì vụ án này tám phần là sẽ xử phạt hành chính xem như xong. Tất nhiên, dù thế nào thì vụ việc nho nhỏ này cũng sẽ khiến thanh danh của gia đình kia càng bốc mùi dữ dội.

Hơn ai hết, Thư Uyển biết rõ cô được kết quả như hôm nay là nhờ anh. Nếu không có anh, không biết cô và cả quyền sách sẽ ra sao nữa. Cô nhìn về phía anh, dịu dàng cười.

- Uyển.

Anh vui vẻ mang hai con cá vừa bắt được đến trước mặt cô. Cô mở giỏ đựng ra, để anh bỏ cá vào trong đó.

- Kha, tớ cảm ơn.

Tạ Kha nở nụ cười xán lạn. Phải rất lâu rồi cô mới nhìn thấy anh cười vô tư như thế. Nhìn thấy gương mặt điển trai có vệt bùn, cô bật cười rồi nhanh chóng lấy khăn lau giúp anh. Cả hai người không hề chú ý đến Giai Mẫn đang ngồi cạnh đó đã siết chặt tay.

Đêm qua, cô đã mơ một giấc mơ rất lạ mà lại vô cùng chân thật. Trong giấc mơ ấy, cô và Tạ Kha mới là một đôi. Chị Uyển trở thành người đơn phương

anh, thậm chí còn không ít lần gây rắc rối cho họ. Ánh mắt anh nhìn cô khi đó thật dịu dàng và tràn ngập yêu chiều. Dường như, những cảm xúc trong mơ ấy không phải hư ảo, mà đã thật sự tồn tại vậy.

“Mẫn ơi, sao mi lại tin một giấc mơ được chứ! Mi hiểu rõ mối quan hệ giữa anh Kha và chị Uyển mà!” Tự nói với bản thân, nhưng khi nhìn về phía hai người kia, trái tim cô vẫn đau nhói. Khó hiểu, cô đâu có tình cảm gì với anh Kha, sao lại có cảm giác tương tự như ghen thế này?

- Em trúng gió hả Mẫn, sao mặt mày tái mét thế kia!

Đang trêu Thư Uyển, gương mặt tái nhợt của Giai Mẫn bất chợt đập vào mắt Tạ Kha, không tự chủ nói lời hỏi thăm. Cô nàng cười gượng:

- Em hơi mệt, em vào trong trước ạ. Mọi người cứ tiếp tục chơi.

Anh nhún vai nhẹ, rồi kêu tên Lạc Vũ vẫn còn đang quần quật với lũ cá:

- Đủ cá rồi, mày lên nhanh đi!

Nghe tiếng gọi, anh ta mới bị bơm từ ao lội lên bờ, không quên hô hào đếm cá. Mặc dù Tạ Kha lên bờ trước, nhưng cuối cùng, anh vẫn bắt được nhiều hơn Lạc Vũ đúng một con.

- Mày có ý phải không?

Nhận ra mình bị chơi khăm, Lạc Vũ nghiêng răng kèn kẹt. Quơ đôi dép lê trên bờ, anh chàng bất chấp hình tượng rượt Tạ Kha. Có lẽ đã sớm đoán được phản ứng của bạn thân nên Kha đã nhanh chân chạy mất. Thư Uyển xách hai giỏ cá, thong thả bước theo sau, thỉnh thoảng lại bị những âm thanh từ xa truyền tới làm bật cười.

Nếu có thể, cô cũng muốn có một cuộc sống giản dị ở chốn thôn quê như vậy. Tươi đẹp và bình yên biết nhường nào!

Tối đó, bốn người cùng ngồi nhóm lửa nướng khoai. Bầu không khí xung quanh rất ấm áp và vô cùng sôi động. Lạc Vũ và Giai Mẫn lúc này đang í ới giành khoai nướng chín, còn anh thì đang khurọt ra từ đồng tro một củ khoai. Vừa chuyển củ khoai giữa hai tay vừa thổi, đến khi độ ẩm vừa phải, anh đẩy nhìn Giai Mẫn cười:

- Nhìn xem, cái gì đây này.

Cô nàng vừa thua trận giành giật, không tự giác phồng má để tỏ vẻ ấm ức, nghe tiếng Tạ Kha lập tức đáp ngay.

- À há, sếp xấu lắm!

Anh bật cười, củ khoai vừa thổi lên nhanh chóng chụp lại. Vài giọt mồ hôi trên trán anh lăn dọc, lại cái chuyện chết tiệt gì đó xảy ra rồi! Anh rõ ràng là đang thổi khoai cho Uyển, sao vừa rồi lại có ý định cho Giai Mẫn được?

Tay cầm một cành củi khá dài, Thư Uyển cũng đang khều vài củ khoai vừa chín tới ra khỏi tàn tro cháy. Ánh mắt của cô cứ chăm chú nhìn vào những đóm vừa rực lên đã âm ỉ kìa. Nắm lấy bàn tay cô, anh nhét củ khoai còn hơi ấm vào:

- Của em

Cô ngáy ngốc, giương mắt nhìn anh. Rồi nhanh như chớp, anh lại cầm cành củi lên để tiếp tục lấy củ khoai khác. Không biết có phải do ánh lửa hồng hay không nữa, cô vành tai anh ửng đỏ. Cố nhịn cười, cô cẩn thận bẻ từng mẩu khoai cho vào miệng.

Ngọt quá! Khoai đã ngon rồi, được ai đó tự tay mang đến cho mình lại càng ngon hơn.

Đêm đã về khuya, cuối cùng, cả đám người cũng đi ngủ. Khu du lịch này cũng có chuẩn bị sẵn một số phòng, bên ngoài lợp lá nhưng bên trong lại là nhà cấp bốn thông thường. Thế cũng đã đủ dành cho đám người muốn đi thư giãn. Uyển và Mẫn một phòng, hai gã đàn ông kia thì đành ngủ một phòng với nhau.

Nửa đêm, cả Thư Uyển lẫn Giai Mẫn vẫn chưa ngủ được. Vậy là hai cô nàng rủ nhau ra ngoài sân ngắm sao. Nhìn bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh, hai người đều cảm thấy vô cùng dễ chịu. Đến cùng thì vẫn là thiếu nữ, vẫn thích những gì lãng mạn mà.

- Chị Uyển, chị có biết sự tích nào liên quan đến sao không?

Ngước mắt nhìn bầu trời, Giai Mẫn hỏi.

Thư Uyển ôn tồn đáp:

- Nghe bảo, thuở xa xưa trời và đất ở gần nhau lắm. Rồi con người xuất hiện, và để tạo không gian sống cho họ, đất trời phải cách xa nhau. Những ngôi sao sáng là nước mắt của bầu trời khi nghĩ về người thương nhớ...

- Buồn thế, chị nhỉ?

Giai Mẫn hỏi, đợi mãi không thấy người trả lời. Vừa ngoảnh đầu, một chiếc khăn thuốc tẩm thuốc mê đã chụp lên mặt cô nàng. Sau vài cái giây giụa yếu ớt, cô nàng cũng ngất lịm.

- Đi, nhanh lên!

Một trong hai kẻ mặc đồ đen kêu đồng bọn:

- Rốt cuộc, bọn họ cần ai?

Tên kia nóng nảy, khề quát:

- Cứ đem về trước! Cô nào họ cần thì giữ, còn lại là của anh em ta.

Mỗi kẻ công một người, nhanh chóng chạy đến vị trí xe đã đỗ sẵn. Ngay lúc xe vừa nổ máy, Tạ Kha đang nằm trên giường ngủ bỗng giật mình, bật dậy ngay. Hắn kéo mạnh gã bạn thân đang nằm ngủ rồi nói bằng giọng gấp gáp:

- Vũ, dậy, có chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nỗi kinh hoàng

Đen tối, không lối thoát. Ý thức Thư Uyên lạc vào một vùng không gian mơ hồ, chẳng biết được mình đang ở đâu. Không có phương hướng. Không có lối thoát.

- Chị Uyên, dậy đi chị ơi.

Ai đó, ai đó đang gọi cô. Cô dồn toàn bộ sức lực của mình để giãy giụa, nhưng vẫn chưa thể thoát khỏi không gian kì dị kia. Rồi nước, nước từ đâu hắt thẳng vào mặt Uyên. Bờ mi dầy và cong chớp động yếu ớt, để lộ cặp mắt đen trong trẻo.

- Đây... đây là đâu?

Cô hỏi bằng giọng lí nhí, và tất nhiên, chẳng có ai trả lời cả. Khẽ giãy giụa, cô nhận ra mình đã bị trói rất chặt. Giai Mẫn cũng trong tình trạng tương tự, nhưng cô nàng đã tỉnh từ sớm. Rồi hai tên lạ mặt kia nói chuyện gì với nhau, sau đó một kẻ bước ra ngoài còn một thì ở lại canh cửa.

Nhìn cảnh tượng ấy, Thư Uyên hiểu ngay mình đã bị bắt cóc. Cô không khỏi đoán xem rốt cuộc là ai đứng sau vụ việc này. Bản thân cô chẳng có tiền bạc gì, địa vị cũng thế, nên vụ bắt cóc này chắc chắn bắt nguồn từ ân oán. Nhưng cô đã có thù với ai? Gia đình Hạ Lan Thy? Hết tám phần là không, cô tin rằng hai vụ kiện liên tiếp đã khiến họ đủ bận rộn.

Rốt cuộc, bọn người này là ai?

Một ý nghĩ lơ mơ hiện lên trong đầu cô. Rất có thể, họ chính là kẻ thù của cậu ấy.

- Chị Uyên, tại sao chúng ta lại bị bắt đến đây.

Nhìn thấy tên canh cửa đã dán mặt vào điện thoại, Giai Mẫn cố nhích người lại gần và không quên hạ giọng hỏi.

Thư Uyên cũng cố gắng di chuyển lại gần em ấy hơn:

- Chị không chắc.

Do dự hồi lâu, cô mới nhỏ giọng nói thêm:

- Chị đoán, điều họ muốn có liên quan đến anh Kha.

Cả hai người im lặng. Họ cố tìm một thứ gì đó để cắt dây thừng, như mảnh thủy tinh. Thế nhưng, đây không phải là một trận bắt cóc nghiệp dư như phim truyền hình, những thứ dụng cụ tự giải cứu đó đã sớm bị bọn người này dọn mất. Thậm chí, đến cả vòng tay tích hợp dao găm và đánh lửa mà Giai Mẫn mang theo khi đi dã ngoại cũng đã bị chúng tháo đi.

- Chúng ta phải làm gì đây?

Thư Uyên giương mắt nhìn Mẫn, lộ rõ vẻ bất lực. Chính cô cũng chẳng biết phải làm gì tiếp theo ngoài việc chờ người cứu ra...

Ngay lúc này, một người đàn ông từ bên ngoài bước vào:

- Rất dễ thôi hai cô em, các em chỉ cần nghe một cuộc điện thoại.

Với nụ cười rất tươi nhưng đầy nguy hiểm, hắn ta ấn một dây số, rồi đưa đến trước mặt của hai cô gái. Giọng nói trầm ồm của Tạ Kha truyền từ bên kia sang:

- Hai người vẫn ổn phải không?

Giai Mẫn nhanh chóng đáp:

- Em và chị Uyển vẫn ổn.

Rồi bằng giọng nôm nống, cô nàng kêu lên:

- Anh Kha ơi, cứu tui em với.

Người đàn ông đứng đó quan sát rụt tay lại, đưa lên tiếp lời:

- Thì như ông anh đã thấy, hai cô em xinh đẹp vẫn rất là khỏe mạnh. Anh nghĩ sao về điều kiện của bọn này?

Rồi hắn cười phá lên:

- Đến tận nơi thỏa thuận sao? Được, không có vấn đề gì hết. Nhưng tôi chỉ muốn gặp một mình tổng giám đốc Tạ thôi nhé, không muốn gặp kẻ thứ hai. Nếu tôi thấy kẻ khác thì... anh hiểu mà!

Giọng cười của hắn làm Thư Uyển dựng tóc gáy. Hắn rốt cục là muốn gì ở anh đây? Liệu anh có gặp nguy hiểm gì không, khi làm theo lời hắn?

Xong việc, hắn đánh giá hai cô gái trước mắt kia. Chẳng biết ai mới là nữ nhân của Tạ Kha, nhưng dù sao thì ánh mắt của hắn cũng khá. Mỗi người một vẻ, một nhu hòa thanh nhã, một lại rực rỡ vô cùng. Mà biết dân cả hai đều là thì sao?

- Thôi thì hai cô em ngoan ngoãn chờ anh Kha đến cứu đi. Nếu hắn không đến thì chắc đành phải nhắm tâm cho hai cô nàng xinh đẹp chơi đùa với cá mập vậy.

Nói đến mấy chữ cuối, giọng của hắn lập tức trở nên lạnh lẽo. Cả Uyển và Mẫn đều không khỏi rung mình, rồi nhìn nhau cười khổ. Hai cô bây giờ, có khác gì hai con sơn dương đang chờ thịt hay không?

Đúng giờ hẹn, Tạ Kha có mặt trên một con tàu du lịch. Bọn người này đã chọn địa điểm như thế để chắc chắn rằng anh không dẫn theo người. Anh khẽ cười, toàn trò vật vãnh. Không biết hai người họ có ổn không?

- Ái chà, giám đốc Tạ đúng giờ nhỉ?

Ngồi đối diện Tạ Kha đúng là đàn ông ban nãy. Vẫn cái điệu cười ngạo nghễ ấy, hắn ta thành công trong việc khiến anh nhũn mảy. Ngón tay thon dài của anh gõ gõ trên mặt bàn:

- Các người muốn gì? Nếu muốn giết tôi thì chắc không cần phiền phức thế chứ.

Hơi chồm người về phía trước, Khắc Triệu ta đáp:

- Chính xác.

So với việc ám sát Tạ Kha, rõ ràng bên hắn có hứng thú với những thông tin tuyệt mật mà anh đang nắm giữ hơn. Thế nên, bọn hắn đã cố tìm cách để ép anh vào khuôn khổ. Nếu anh vì cứu người mà ngoan ngoãn nghe lời thì bọn hắn sẽ nắm trong tay một con bài quan trọng. Còn nếu không thành, thôi thì đành máu chảy đầu rơi. Dù sao thì Thiên Sát và Dạ Quỷ cũng sẵn có mối thâm thù, bọn hắn cũng chẳng cần kiêng nể.

- Chúng tôi muốn thông tin của lô hàng tại biên giới nước Y.

Dùng từ chúng tôi, Khắc Triệu bày tỏ rõ mình đang đại diện cho nhiều kẻ khác. Gương mặt không cảm xúc của Tạ Kha bắt ngờ hiện lên nụ cười:

- Nếu tôi nói không thì sao?

Hắn chắc lưỡi làm điệu bộ tiếc nuối:

- Thế thì hai mỹ nữ kia đành phải hương tiêu ngọc vãn.

Anh làm ra điệu suy nghĩ, hồi lâu mới đáp:

- Thông tin của lô hàng đó không thể, nhưng tôi có thể cho các anh biết một lô hàng khác, ở nước C. Tổng giá vũ khí cũng độ nửa đơn hàng mà các anh muốn.

Gương mặt hắn ta lộ rõ vẻ kinh ngạc, vậy mà lại là một đơn hàng mà bọn hắn chưa hề biết đến. Cánh tay của Dạ Quý quả là không thể khinh thường được, vậy mà vươn tới tận C quốc xa xôi. Nhưng Khắc Triều nhanh chóng trấn định, tiếp tục thăm dò Tạ Kha:

- Giá trị hai người đẹp trong lòng giám đốc Tạ cũng chỉ bao nhiêu đây thôi sao...

Anh lạnh lùng đáp:

- Giá trị của tôi cũng chỉ bao nhiêu đó!

Bên kia im bất, rõ là đang cân nhắc ý tứ của anh. Hắn cũng hiểu được, nếu làm quá căng, Tạ Kha bị lộ thì sau này khó lòng kiếm thêm được món hời nào nữa. Cái bọn hắn muốn là lợi ích lâu dài, là một tên tay sai nằm trong cao tầng Dạ Quý hơn là lợi ích có được ngay.

- Thôi được. Nhưng anh cũng nên đưa chút gì làm tin đi chứ?

- Một phần tài liệu ở trong USB này, đủ để các anh xác định thật giả. Thả người ngay.

Cắm ngay vào laptop, phát hiện tài liệu này đúng là thật, Khắc Triều cười thật tươi. Tạ Kha đã đưa phần quan trọng nhất là địa điểm và thời gian cũng như phần sơ lược lộ trình, bấy nhiêu đây đã xứng đáng để bọn hắn thả người trước. Khẽ nhún vai ra lệnh cho bọn đàn em, Thư Uyển và Giai Mẫn được đưa đến trước mặt hắn. Ánh mắt anh lướt qua người họ, xác định họ vẫn không sao liền yên tâm:

- Dùng thuyền nhỏ, đưa họ lên bờ trước. Tôi và anh còn một số chuyện phải trao đổi. Khi nào người của tôi xác nhận họ đã an toàn thì tôi sẽ đưa nốt phần còn lại cho anh.

Thư Uyển nhìn người con trai trước mặt không khỏi lo lắng. Giao dịch với bọn người này cũng giống như đi trên phiến băng, làm sao biết được nguy hiểm chực chờ đây.

Khắc Triều gật đầu, bọn đàn em lập tức thi hành ngay. Chẳng bao lâu, người của Tạ Kha quả nhiên đã thông báo rằng cả hai an toàn về tới đất liền. Anh ném USB sang cho tên kia, hắn vội vàng chụp lấy. Tuy rằng đã có được phần quan trọng nhất, nhưng biết cận kề thì hành động sẽ càng chắc chắn.

- Tôi nghĩ, sắp tới chúng ta vẫn còn cơ hội hợp tác.

Đang xem xét chỗ thông tin còn lại, bất ngờ nghe anh nói về những lần tiếp theo, Khắc Triều không khỏi cười tươi. Chẳng lẽ, vị đường chủ trẻ tuổi của Thanh Long Đường này đã sớm có lòng phản lại Dạ Quý?

- Tôi rất mong chờ ngày đó.

Rồi anh bước ra đến gần lan can tàu, tựa người vào đó:

- Nói thật, lần này các anh nên diễn cho tốt vào. Làm sao cho Dạ Quý tưởng các anh tình cờ biết được nước C, cũng như làm cho họ mệt mỏi về binh lực. Có như vậy thì các lần hành động sau mới thuận lợi được...

Những lời nói của Tạ Kha càng làm Khắc Triều tin chắc suy đoán của mình là chính xác. Sự chú ý của hắn một lần nữa tập trung về laptop đang ở trên tay:

- Đã hiểu.

Bất ngờ, Tạ Kha nhảy ngay xuống biển, nhanh chóng bơi ra càng xa càng tốt. Các tay em cũng biết tình hình không ổn, nhanh chóng cầm súng lên chuẩn bị bắn tỉa từ xa. Nhưng chưa đợi họ kịp hành động, một tiếng nổ dữ dội đã đến trước. Con tàu bốc cháy. Tạ Kha vừa bơi được khoảng mười mét quyết đoán lặn xuống nước, chờ dư chấn qua bớt. Ở dưới nước tuy có phần an toàn hơn, nhưng một vụ nổ mạnh đầu đơn giản thế. Trận sóng mạnh mẽ do vụ nổ gây ra mang theo bao nhiêu vật thể trên tàu nhanh chóng ập vào người anh.

Cổ nện đau đớn, anh tiếp tục bơi về hướng đã định sẵn. Còn may mắn là người của anh đến tiếp ứng rất nhanh. Một chiếc trục thẳng từ trên cao hạ xuống, thả dây thang đã giúp anh thoát hiểm. Tình hình tạm ổn.

Đã đoán trước được tình huống, người bác sĩ tuổi trung niên nhanh chóng sơ cứu cho Tạ Kha. Những vết thương nhỏ thì không đáng nói là bao, nghiêm trọng nhất là một vết bỏng to ngay vai trái, có lẽ là do bị một mảnh thép từ con tàu đang nóng cháy va quệt. “Còn tốt hơn mình nghĩ”, anh nở nụ cười hài lòng. Ít nhất thì anh vẫn còn sống và hai người kia đều được an toàn.

Điện thoại của người bác sĩ già đột ngột reo lên. Ông nhấn nghe, rồi nhanh chóng chuyển sang cho anh. Một giọng nói hoảng hốt truyền sang:

- Anh Kha, xảy ra chuyện rồi.

- Chuyện gì?

Có một kẻ lạ mặt đã trà trộn vào người của chúng ta và bắt chị Uyển đi mất.

Ngay tức khắc, cả người anh toát ra một cỗ khí thế dữ dội. Là ai, rốt cục là ai đã bắt cô. Bọn người kia lúc này đã tin anh là người một nhà, nên chắc chắn không phải chúng an bày sẵn. Thế rốt cục là kẻ nào?

- Có để lại dấu vết gì không? Có kịp lần theo không?

Anh gào thét qua điện thoại. Đám người kia kinh hoàng, nhanh chóng đáp:

- Em vừa tra được, bọn người vừa ra tay là một phân bộ của Thiên Sát. Rất nhanh, rất nhanh sẽ tìm được chị Uyên ở đâu.

Tay anh nắm lại thành nắm, những khớp xương va chạm với nhau tạo ra âm thanh:

- Tốt nhất là như thế.

- - - - -

- Minh lại gặp nhau rồi, Uyên.

Một người khá trẻ tuổi bước đến gần giường, nhìn cô gái đang run rẩy bằng ánh mắt quý dị.

- Anh tránh xa tôi ra, đồ cầm thú!

Thư Uyên ở trên giường, thân thể run rẩy, co lại thành một đoàn nhỏ xíu.

- Em ngoan nào, đừng sợ. Lần này anh có chuẩn bị sẵn rồi, sẽ không làm em sợ đâu.

Cầm một ly nước trên tay, hắn bước lại gần cô, càng gần cô. Thư Uyên khóc nức nở, mặt lộ rõ nét hoảng loạn:

- Đừng đến đây, đừng đến đây!

Nhìn thấy cô khóc, hắn ta như điên cuồng lên:

- Thật là cô bé thích khóc. Em càng như thế thì tôi càng điên cuồng đấy.

Dứt lời, hắn ta bóp mạnh vào hàm cô, ép cô nuốt hết ly nước đó. Thư Uyên giãy giụa trong tuyệt vọng, chút sức lực của cô chẳng là gì so với người thanh niên kia. Rồi hai cánh tay cô không còn sức lực để giãy giụa, hoàn toàn buông lỏng. Hắn ta cười tươi, cường chiếm lấy đôi môi ngọt ngào của cô gái yếu đuối. Cô tuyệt vọng: cuối cùng, cô vẫn không trốn thoát hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bàng hoàng tỉnh giấc

Thư Uyên đã tỉnh lại. Cô ngồi như một kẻ mất hồn. Hồi lâu sau mới nhìn thân hình trong chăn, hoàn toàn trần trụi. Những dấu hôn xanh tím ghê người có mặt ở từng tác da thịt. Đáy mắt cô hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Vậy là chấm hết. Chẳng còn một chút gì sót lại nữa. Cô đã trở nên dơ bẩn, triệt để!

Không tự giác, Thư Uyên nhớ đến bộ mặt của con thú đội lốt người đó, cái gã đàn ông mà lẽ ra cô phải gọi là anh họ. Thuốc, hắn đã ép buộc cô nuốt thuốc kích thích, và làm cái việc trái đạo đức này. Là loạn luân, là loạn luân đó! Ông trời ơi, tôi rốt cục đã làm ra điều gì tội lỗi, mà tại sao phải trải qua tình cảnh khủng khiếp này!

Khẽ nhắm mắt lại, cô cảm giác cả gian phòng này đều phảng phất mùi tanh hôi. Thật kinh khủng! Thư Uyên chạy vội vào phòng tắm, bất chấp thân thể đau đớn như xé rách. Rồi cô trượt chân ngã xuống nền nhà. Nỗi khủng hoảng trong tâm thần và phần đau đớn trên cơ thể làm cô bật khóc. Thân thể cô thành một khối như bảo thạch, cô òa khóc nức nở.

Vui vẻ mang cháo lên, vừa đẩy cửa vào thì Tạ Kha đã trông thấy Thư Uyên như vậy. Đáy mắt anh trầm xuống, thuộc về anh khiến cô khó chịu đến thế ư? Nhưng nhìn gương mặt nhỏ nhắn lâm vào hoảng loạn và thân thể trơ trọi trên nền gạch lạnh băng, lòng anh cực kì đau xót. Đặt chén cháo lên bàn, anh bước đến gần cô:

- Uyên, tớ xin lỗi.

Cô ngẩn đầu, bắt gặp anh thì liên tục lùi lại:

- Cậu tránh ra. Kha, cậu làm ơn, tránh ra!

Cổ họng anh nghẹn lại. Anh định bảo cô ăn chén cháo trước đã, rồi anh sẽ đi, nhưng chưa kịp làm gì thì cô gái nhỏ đã chui tọt vào phòng tắm. Và khóa kín cửa lại.

Tất cả đều tại anh, anh luôn luôn đến muộn một bước. Đã thế lại còn ích kỉ, lợi dụng lúc cô nửa mê nửa tỉnh mà chiếm lấy cô. Anh luôn đinh ninh rằng, Uyên yêu anh và cô ấy chẳng thể nào giận anh được. Nếu xét ra, anh có khác gì tên khốn kia đâu!

Ánh mắt anh dán vào cánh cửa kia. Không có động tĩnh gì, trừ tiếng nước chảy xối xả. Chắc là cô chưa muốn nhìn thấy anh vào lúc này, anh nghĩ vậy. Khế thờ dài, anh đặt bộ quần áo vừa mua lên giường, một chút nữa còn đưa cho cô.

Ba mươi phút sau, Thư Uyên vẫn chưa rời phòng tắm. Tạ Kha cảm thấy không ổn liền đi tìm chìa khóa ngay. Cầm sẵn trên tay, anh do dự một chút. Nếu nhờ cô đang khóc, anh tự ý mở cửa thì cô lại xấu hổ cho xem.

Chờ thêm năm phút nữa, lòng anh đã nóng như lửa đốt. Chẳng còn tính toán được gì, anh mở cửa ngay ra. Máu, máu chảy rất nhiều, chúng chảy ra từ cổ tay bé nhỏ. Một vết cắt sâu hoắm đập vào mắt anh. Ở một góc tường, có chiếc ly thủy tinh bị đập vỡ. Cô, vậy mà dám tìm chết!

- Lâm Thư Uyên.

Lập tức gấp chi tay và ấn động mạch để hạn chế máu thất thoát, Tạ Kha đồng thời gọi ngay về cho người dưới trướng. Chẳng dè, Lạc Vũ cũng có mặt, còn giật điện thoại trên đầu:

- Đêm tuyệt vời chứ?

- Kêu giúp tao bác Luru, nhanh lên. Thư Uyên cắt cổ tay tự sát, địa chỉ mày biết.

Vừa nói, cánh tay cầm điện thoại của anh không tự giác được mà run rẩy. Nhưng anh chẳng còn thì giờ để quan tâm. Ánh mắt anh rơi trọn vào cô gái đang nằm, gương mặt đã tái đi vì mất máu. Uyên, sao em lại ngốc thế hả, có ghét anh thì cứ đánh, cứ giết anh, việc gì phải làm tổn thương chính mình! Chợt nhớ tới cô vẫn đang trong trạng thái lóa thể, anh vội vã mặc quần áo giúp cô. Anh không muốn ai chứng kiến thân thể cô, cho dù là bác sĩ cũng vậy.

- - - - -

- Cậu làm thế nào mà con người ta tự sát thế, ép buộc quá à?

Nhìn Tạ Kha với vẻ âm trầm theo dõi người con gái đang truyền dịch, Lạc Vũ không khỏi buông lời trêu ghẹo. Anh đáp cộc lốc, mặt lạnh lùng:

- Không biết.

Uyên, anh cũng rất muốn biết, tại sao em lại nhẫn tâm với bản thân như thế. Em có biết, em làm vậy lòng anh rất đau hay không?

Cô gái trên giường hiển nhiên là chẳng hề hay biết. Dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ, truyền sang cho cô một chút ấm áp, cuối cùng, anh mới có cảm giác cô vẫn còn cạnh mình:

- Tại sao Thư Uyên lại tìm chết cơ chứ! Chẳng lẽ, cô ấy ghét tớ nhiều đến vậy sao?

Lạc Vũ nhìn bạn thân với vẻ suy sụp cũng không khỏi lắc đầu:

- Không giống tí nào. Thư Uyên yêu mày, mọi người đều có thể cảm nhận được điều đó.

Nghe câu trả lời như vậy, Tạ Kha càng mờ mịt. Chợt, Lạc Vũ hô to:

- Có bao giờ tại thuốc hay không?

- Ý cậu là tác dụng phụ?

Đôi mày anh không khỏi chau lại. Đúng là một số thuốc kích thích rẻ tiền có thể gây ra tác dụng phụ khá trầm trọng, nhưng đến mức tự sát thì xưa nay chưa từng có.

Lạc Vũ lắc đầu:

- Cậu lại quên rồi, có một số thuốc làm nạn nhân hoàn toàn mất đi tính táo. Và dĩ nhiên, họ không biết ai là người đã mảy mura với mình cả.

Ngay khoảnh khắc ấy, anh chợt tỉnh ngộ, rồi lại chuyển thành áy náy sâu đậm. Nếu đúng như thế thì lỗi hoàn toàn ở anh.

Tạ Kha đến nơi không sớm mà cũng không muộn, vừa lúc tên khốn kia chuẩn bị làm bước cuối cùng. Anh đánh cho tên đó một trận, rồi tóm cổ để xử lí sau, màn tra tấn mà thuộc hạ chủ trương cũng chỉ là món khai vị. Khi đó, ý thức của Thư Uyên đã rất mơ hồ, gần như không tồn tại. Vừa sáng hôm sau, anh tỉnh dậy liền vội vã chuẩn bị bữa sáng và vật dụng cho Uyên nên không có thời gian ở cạnh cô. Nếu như cô lầm lẫn, tưởng mình bị thằng khốn kia

xâm hại thì hành vi tự sát này lại không có gì khó hiểu.

Anh dựa vào tường, môi không khỏi cười khổ. Ai biết được, anh vốn muốn quan tâm săn sóc cô mà lại khiến cô hiểu lầm một chuyện động trời. Và kết quả là suýt chút nữa thì anh mất cô vĩnh viễn.

- Bác Lưu bảo Uyên sẽ không tỉnh dậy ngay đâu.

Lạc Vũ thuật lại lời của Lưu Cường. Ông ấy là bác sĩ tư nhân cho Tạ gia từ thuở cha của Tạ Kha còn nắm quyền lớn. Đã cùng người nhà họ Tạ trải qua rất nhiều chuyện, không thiếu sinh tử an nguy nên bọn hậu bối các anh luôn rất tôn trọng ông. Người sơ cứu cho Tạ Kha trong chuyến bay lần trước cũng là ông ấy.

- Tao biết.

Nhưng tớ không dám đi xa Uyên nữa. Lỡ cô bé này tỉnh bất chợt rồi lại làm ra điều gì điên rồ thì anh có chết cũng không thể tha thứ cho mình.

- Có lên, mày phải vững vàng để chăm sóc người bệnh.

Tạ Kha gật đầu. Đạo lý đó anh cũng hiểu nên tất nhiên anh sẽ không để thân thể mình sụp đổ. Anh còn phải chờ cô tỉnh để giải thích mọi chuyện với cô, rồi còn phải nghĩ cách để cô hết giận nữa mà! Nghĩ vậy, ánh mắt của anh nhìn về người nằm trên giường càng lúc càng hiền hòa. Rồi anh pha một ly ca cao nóng, mùi hương tràn ngập khắp căn phòng.

Anh thì thầm bên tai cô gái vẫn còn đang hôn mê:

- Em phải tỉnh thì mới uống được cacao chứ, Uyên!

Đáng tiếc là chẳng có ai hồi âm. Tạ Kha uống một hơi cạn cốc cacao, hương vị ngọt lành thường ngày bỗng hóa thành chua chát.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Những chuyện lạ kì

Từ hôm Thứ Uyên tự sát, Tạ Kha cũng chẳng hề đến công ty. Mọi phần việc của anh đều làm tại nhà, từ xem xét các số liệu cho đến kí tên cho các hợp đồng quan trọng. Trách nhiệm đối ngoại rơi hết lên vai Trần Ân và Giai Mẫn.

Cách làm này của anh dẫn đến một sự bất mãn nhỏ của một số người trong công ty. Nhưng Tạ Kha chẳng quan tâm, cô gái đang nằm trên giường kia quan trọng hơn mớ giấy tờ đó. Mấy lão già kia dám đuổi anh không? Câu trả lời đương nhiên là không. Việc quan trọng nhất bây giờ là anh phải giải thích làm sao cho Uyên của anh thôi nghĩ ngợi.

“Anh Kha, chị Uyên đã tỉnh chưa?”

Điện thoại khẽ run, là tin nhắn của Giai Mẫn. Anh trả lời chưa, rồi hỏi xem có chuyện gì không. Người bên kia thông báo rằng sẽ đến nhà anh ngay, công ty có chuyện đột xuất. Anh thờ dãi, chỉ xin nghỉ phép vài ngày chăm người yêu thôi mà cũng chẳng được yên.

Vừa mở cửa, Tạ Kha đã thấy Giai Mẫn với vẻ mặt gấp gáp.

- Có chuyện gì thế em?

Cô nàng vừa nói vừa thở mạnh:

- Nhà hàng Ánh Sao chi nhánh thành phố A bị người ta vạch trần sử dụng nguyên liệu quá hạn lừa dối khách hàng. Em đã đi tận nơi kiểm tra nguyên liệu tồn kho, đúng là có chuyện đó.

Ngay lập tức, cô nàng rút ra một xấp giấy tờ liên quan khác, mặt lộ rõ vẻ khó hiểu:

- Đây là hóa đơn nhập hàng, vẫn là chỗ của chú Long, tuyệt đối không có chuyện hàng không đạt chất lượng. Lô hàng này lần trước anh Ân cũng có đến tận nơi kiểm tra. Nhưng tại sao khi vào kho thì lại có vấn đề kia chứ...

Tạ Kha nhận xấp giấy, khẽ mỉm cười:

- Thì nội bộ chúng ta có vấn đề.

Giai Mẫn trở mặt kinh ngạc. Từ trước đến nay, Thiên Ân luôn có chế độ chọn lựa nhân viên hết sức ngặt nghèo, bọn người có ý xấu không bao giờ ở

đây quá ba tháng. Thế mà cũng có kẻ phản bội được ư?

Hiểu được ý của cô, anh cười mà như không cười:

- Nhân viên của chúng ta có lòng trung thành cao, đó là điều không ai có thể phủ nhận. Nhưng chúng ta đâu biết được họ đã gặp những ai, trải qua những gì, thế thì làm sao chắc chắn rằng họ không thay đổi được!

Còn một điều nữa mà anh không nói. Có thể họ không muốn tạo phản, nhưng bị ép. Người khác không có năng lực làm điều đó, nhưng Thiên Sát thì thừa.

Xem ra, bọn hắn đã bắt đầu động tay chân rồi. Chắc là cay cú chuyện lần trước đây mà...

Thật sự thì lúc nhận cuộc gọi, Tạ Kha cũng rất rối rắm. Thư Uyển và Giai Mẫn tất nhiên không thể bỏ qua. Nhưng bảo anh phản bội Dạ Quý, anh làm không được. Anh không phải là người tốt, nhưng cũng hiểu thế nào là có ân tất báo. Tổ chức có ơn với anh, nếu làm phản nữa thì thật không đáng tồn tại trên đời.

Trùng hợp thay, Đinh Trình vừa quăng cho anh một kíp nổ uy lực lớn dưới dạng USB. Nếu không kích hoạt, nó vẫn là một chiếc USB bình thường đến không thể bình thường hơn. Và ngược lại, khi được lệnh nổ, nó sẽ rút điện từ chính máy tính đang dùng để tạo lửa, từ đó sinh ra một lực khủng khiếp. Tương kế tựu kế, anh dùng nó để cứu người và đánh hạ chiếc tàu du lịch của bọn người Thiên Sát. Một bộ phận vũ khí trên tàu chắc chắn là hồng, thương vong thì anh không rõ được, nhưng dù sao thì tên gần nhất là Khắc Triều chắc chắn không toàn mạng.

- Trước hết, em triệu tập những người bên marketing lại cho tôi. Bảo họ muốn làm sao cũng được, cần nhún nhường cứ nhún nhường, tuyệt đối không thách thức dư luận. Đem hóa đơn nhập hàng của chúng ta và đoạn phim ghi cảnh kiểm tra hàng ra làm bằng chứng trước đã. Tôi sẽ liên hệ Lạc Vũ chuẩn bị sẵn, vừa xác định được thủ phạm thì đâm đơn ra tòa ngay.

Giai Mẫn gật đầu, mặt hơi ỉu rù. Thật ra, cô đến không chỉ vì công việc, mà là còn kiếm cớ để gặp anh. Đêm qua, cô lại mơ, một giấc mơ giống hệt những hôm trước. Lần đầu tiên, cô không khỏi nghi thần nghi quỷ. Chẳng lẽ anh Kha là người yêu kiếp trước của cô?

Vẫn không đúng lắm! Ý nghĩ đó vừa lóe lên đã bị Giai Mẫn phủ định, bởi giấc mơ có những sự việc giống hệt những gì vừa diễn ra. Cô và Thư Uyển đều bị bắt cóc, vừa được giải cứu thì một tên biến thái nào đó đã cướp chị ấy đi. Bị hắn làm nhục, chị Uyển không chịu được và tự sát. Tất cả những sự kiện đó chẳng phải trùng khớp hoàn toàn ư? Điểm khác nhau duy nhất là trong mơ, anh Kha có tình cảm với cô còn hiện giờ, người anh ấy yêu là chị Uyển.

Giai Mẫn bước ra về, bóng lưng nhỏ nhắn đơn độc khiến lòng Tạ Kha bỗng dưng có một cảm giác lạ. Nhưng chợt nhớ đến cô gái bước bình trong nhà, anh trở nên bình tĩnh ngay. Công việc xong rồi, anh trở về với em đây, Uyển!

Dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ xinh, anh mỉm cười. Gần một ngày truyền dịch, trông cô đã tươi tắn trở lại, gò má phơn phớt hồng như đang ngủ. Giường anh vốn rất lớn, trừ chỗ nằm cho cô thì vẫn còn đủ rộng để anh nằm. Thế nên, Tạ Kha mặt dày nằm cạnh bên. Rồi sợ cô chợt tỉnh giữa lúc mình ngủ say, anh lấy gối ôm đặt chính giữa để ngăn cách.

- Bao giờ tỉnh dậy, em phải đền bù cho anh đây!

Mùi hương quen thuộc quần quanh bên chóp mũi khiến anh cảm thấy yên bình. Chẳng bao lâu, anh chìm vào giấc ngủ sâu, rồi rơi vào một giấc mơ quái dị.

Anh mơ thấy mình trở về hôm Giai Mẫn và Thư Uyển bị bắt cóc. Cũng hệt như bên ngoài, vừa thoát khỏi phiền toái, anh đã bắt chập vết thương chạy đến gặp họ ngay. Nhưng phản ứng của anh, có gì đó không đúng.

“Quan sát sự an bày của vận mệnh cho cẩn thận nào!”

Một giọng nữ ma quái từ đâu vang lên. Tạ Kha cố gắng kiếm tìm, nhưng vẫn chẳng xác định được ai đang nói. Giống như, âm thanh đó phát ra từ trong óc anh vậy. Rồi anh nhìn thấy “mình” ân cần quan tâm Giai Mẫn:

- Mẫn, em có sao không?

Gương mặt tái nhợt, cô nàng ôm chầm lấy anh:

- Kha, em sợ quá.

Một người khóc, một người an ủi. Tạ Kha nhìn chính mình có những hành động kì quái lòng không khỏi bức mình lên. Rốt cục, “mình” đang làm gì vậy? Phải đi cứu Thư Uyển ngay đi chứ! Cô gái của mình đã rơi vào tay con thú dữ đó rồi mà!

“Hãy nhớ một điều, người yêu Giai Mẫn. Người yêu cô ta hơn cả sinh mạng của mình. Vận mệnh an bày như thế!”

Tiếng nói quái lạ đó vang lên. Một lần nữa, tổn công vô ích mà anh vẫn chẳng tìm được chút manh mối. Anh tiếp tục chứng kiến chính mình với những hành vi rất mực khác thường, như đồ dành Giai Mẫn rất đồi thân mật.

Phải đợi đến khi Giai Mẫn ngừng khóc, “Tạ Kha” mới nhớ đến người bạn lâu năm.

- Thư Uyên đâu rồi Mẫn?

Cô nàng mỉm cười:

- Không phải chị Uyên mệt, đi nghỉ trước rồi sao?

Anh thấy chính mình gât đầu, rồi chẳng làm thêm gì nữa. Chết tiệt, tại sao anh trong mơ lại thờ ơ với chuyện như vậy? Nhưng sự tồn tại của anh là vô hình, anh không can dự được những hành vi của người trong mộng. Anh chỉ có thể trở mắt nhìn mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng xấu nhất.

“Người đừng cố tìm ta nữa, hãy nhìn câu chuyện lí thú sắp diễn ra kia. Vận mệnh của người đấy, ha ha.”

Hoàn toàn bất lực, Tạ Kha chỉ còn cách trở mắt nhìn giấc mộng quái dị này tiếp diễn. Lúc này, mọi người đã phát hiện cô đã bị bắt đi. Lúc này, “Tạ Kha” mới gấp rút đi tìm cô. Nhưng hân ta tới muộn. Anh chứng kiến cảnh Thư Uyên bị chà đạp, chứng kiến bộ dạng gấp rút muộn màng của mình trong mơ. Khi hân mở cửa ra, Thư Uyên đã ngồi bệt trên sàn nhà, nét mặt thê lương như một con búp bê bị người ta phá nát.

Tổng cổ gãi thú vật đang cười như điên ra khỏi phòng, “Tạ Kha” bước lại gần Thư Uyên với vẻ mặt rối rắm:

- Uyên, tớ xin lỗi.

Phản ứng của Thư Uyên giống hệt như những gì anh từng chứng kiến. Cô ngẩng đầu, bắt gặp anh thì thân thể nhỏ nhắn liên tục lùi về sau:

- Cậu tránh ra. Kha, cậu làm ơn, tránh ra!

Và chẳng có gì ngoài ý muốn, Thư Uyên tự sát. Tạ Kha choáng tỉnh giấc. Một giấc mơ khủng khiếp và chân thật như đã thật sự xảy ra vậy. Ánh mắt anh trở nên thâm trầm đáng sợ. Bởi vì anh lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, giọng của kẻ luôn lẩn nhai trong suốt giấc mơ kia:

“Đừng cố phản kháng nữa, quân cờ bé nhỏ của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Muộn màng

Gần bốn ngày hôn mê, cuối cùng Thư Uyên cũng tỉnh lại. Lúc bờ mi cánh bướm vừa chớp động, trước mặt cô đã hiện lên bóng dáng một người. Là anh, anh đứng trước mặt cô với ánh mắt mong mỏi:

- Cuối cùng thì em cũng tỉnh.

Những kí ức trước lúc hôn mê ủa vào trong đầu cô trong tích tắc, khiến nó như sắp nổ tung lên. Hai tay cô đưa lên, định ôm lấy đầu nhưng đã bị anh kiềm lại:

- Đừng giãy giụa, sẽ bị thương đó.

Mừng vui đến đột ngột chẳng tồn tại được bao lâu đã tiêu tán hết. Cô lẳng lặng nhìn anh, nét mặt đau khổ cùng cực. Ôm chặt cô vào lòng, anh khẽ thì thầm:

- Em bình tĩnh, nghe anh nói một chút được không.

Một cái gât đầu nhẹ của cô làm anh như trút được phần nào gánh nặng trong lòng. Bằng giọng bình tĩnh nhất có thể, anh nói với cô:

- Uyên, người đêm đó... là anh. Không phải hân, anh đã tới kịp.

Trốn tránh đôi mắt chân thành của anh, cô mở giọng khàn khàn:

- Không cần lừa tớ đâu Kha. Tớ... tớ nhớ mà!

Như có tiếng sét đánh ngang tai, mặt Tạ Kha trầm xuống. Cô, rốt cục là nhớ cái gì? Anh là người cùng cô, anh không biết thì còn ai biết! Nhìn gương mặt tái nhợt đó, lồng ngực anh đập phồng liên tục. Một ý nghĩ man nha trong đầu Tạ Kha. Không phải suy đoán, mà là khẳng định. Chắc chắn là cô cũng mơ thấy giấc mơ khốn kiếp đó!

Là ai, rốt cục là ai có bản lĩnh khổng chế cả giấc mơ, thậm chí là suy nghĩ và cảm giác của người khác. Chẳng lẽ trên đời này thật sự có định mệnh hay sao? Không, chắc chắn không phải. Một số chuyện đã xảy ra không khớp với giấc mơ, nghĩa là mọi chuyện vẫn có thể thay đổi. Và hiển nhiên là sự thay đổi này nằm ngoài ý muốn của một kẻ nào đó, nên hân cố gắng ép mọi thứ trở về vị trí ban đầu.

Giọng run run, anh nắm lấy bàn tay cô:

- Uyên, tin anh.

Nhanh chóng rút tay lại, Thư Uyên bàng hoàng nhìn anh:

- Đừng lừa tớ, tớ... tớ bản rồi. Tớ biết mà...

Vừa nói xong, cô rơi nước mắt. Về tuyệt vọng của người thương khiến Kha cũng suy sụp theo. Anh biết sự thật, nhưng lại bất lực trong việc giải thích. Mọi người luôn có xu hướng tin tưởng vào trí nhớ của mình hơn những gì người khác nói, cô gái của anh cũng vậy. Và đặt vào tình huống này, khi có một kẻ bí ẩn nào đó có thể tạo nên những trí nhớ giả, nó lại trở thành một gút mắc không cách nào hóa giải.

- Uyên...

Anh gọi tên cô, cũng chẳng biết nói gì hơn. Cố nặn ra một nụ cười, cô cất tiếng trấn an anh trong khi tiếng thút thít vẫn chưa thôi:

- Cậu yên tâm, tớ sẽ không làm bậy nữa đâu.

Trái tim anh trở nên lạnh lẽo. Dịu dàng xoa mái tóc cô, Tạ Kha bất đắc dĩ nói:

- Thôi, cậu nằm nghỉ trước đi. Tớ đi hỏi bác sĩ một số chuyện.

Nhìn bóng lưng anh xa dần, cô lại co ro. Xin lỗi, nhưng bây giờ đến cả tư cách yêu đơn phương cậu tớ cũng không còn nữa.

- - - - -

- Chú Luru, Uyên đã ăn gì được chưa?

Vị bác sĩ trung niên mỉm cười:

- Cô bé đó vừa mới tỉnh dậy chỉ nên ăn súp lỏng thôi.

Anh gật đầu, vẻ nặng nề trên gương mặt không cách nào xóa bỏ được. Chân chừ giây lát, anh mới hỏi ông:

- Thế chú Luru có quen bác sĩ tâm lý nào không?

Đôi mắt ông ánh lên vẻ kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng liệt kê ra một số cái tên mà theo ông là có chuyên môn rất khá. Âm thầm ghi nhớ và nói tiếng cảm ơn, anh thở dài một hơi. Nếu không còn cách chứng minh, anh chỉ còn biết tìm cách khắc phục hiện trạng bây giờ. Nếu Thư Uyên tin là cô ấy bị cưỡng bức, anh sẽ làm cho cô ấy tin anh sẵn sàng chấp nhận. Với sự hỗ trợ của bác sĩ, mọi chuyện sẽ ổn. Anh ép mình tin là vậy.

Lại thêm vài hôm nữa, Thư Uyên trở về nhà. Mọi thứ có vẻ bình thường, nhưng tất cả những người trong cuộc đều biết họ không hề ổn. Giai Mẫn bị mớ cảm xúc lạ lẫm làm bối rối, Tạ Kha vừa lo lắng cho người thương, vừa cố gắng nhặt nhanh mọi manh mối từ “kẻ bí ẩn” kia. Còn Uyên, cô ấy ngụy trang mình bằng vẻ ngoài tươi tắn, nhưng đôi mắt buồn thăm thẳm đã nói lên tất cả.

Hôm nay, anh hẹn cô đi công viên. Thật ra thì để có cuộc hẹn này, anh cũng đã vô cùng kiên nhẫn. Thư Uyên luôn kiêu có từ chối, đến nỗi bí bách quá mới chịu ra đây gặp mặt anh.

Trời rất xanh, mây rất trắng, đàn chim líu lo làm không khí thật vui tươi. Nhưng, chừng ấy thứ chưa đủ để làm vui hai cõi lòng nặng trĩu. Vừa đi dạo cùng cô, anh bất ngờ gọi:

- Uyên.

Cô xoay đầu qua, vẫn bộ dạng lúng túng cố né đi cái nhìn từ phía anh. Thấy chiếc lá phượng rơi trên mặt cô, anh định đưa tay phủi đi thì cô gái nhỏ đã lảng tránh. Anh lẳng lặng, rồi nói với cô:

- Đi gặp bác sĩ tâm lý với tớ, được không?

Cô cười gượng:

- Cậu nói linh tinh gì vậy, tớ ổn mà. Tớ không cần gặp bác sĩ.

Nụ cười giả dối đó dần tắt lịm. Anh lẳng lặng nhìn cô. Trước cái nhìn chăm chú đó, cảm xúc của Thư Uyên nhanh chóng mất ổn định:

- Đừng bắt tớ gặp bác sĩ. Tớ không muốn ai biết hết. Từ từ, từ từ rồi tớ sẽ ổn.

Anh mỉm cười:

- Đừng lo, đó là bí mật. Sẽ không ai biết.

Cô lắc đầu liên hồi:

- Nhưng tớ không muốn thêm người nào biết nữa, kể khi họ là bác sĩ.

Cả hai im lặng. Anh cũng hiểu được, chẳng ai muốn xát muối lên miệng vết thương. Nhưng biết làm sao đây, vết thương phải xát muối để không nhiễm trùng. Anh không nỡ để Thư Uyên đau khổ, nhưng thà một giai đoạn còn hơn để cô bị dằn vặt mãi.

- Uyên, tớ yêu cậu, yêu chính cậu. Đừng quan tâm những chuyện đã xảy ra, có được không?

Cô ngước mắt nhìn anh, một ánh nhìn chua chát:

- Xin lỗi, tớ không thể. Tớ đã không phải là Thư Uyên của ngày trước. Làm ơn, cậu hãy tìm một người khác xứng đáng.

Tạ Kha lạnh lùng hỏi:

- Thế thì ai ngày xưa, đã bảo rằng thích tôi bất kể tốt xấu. Tôi có như thế nào thì thích tôi vẫn là quyền của cô ấy, hả?

Cô âm thầm cúi đầu. Phải, cô chính là cái kẻ bạo gan đó. Nhưng cảm giác của người nói và người nghe thật sự rất khác nhau. Năm đó, cô chỉ nghĩ rằng tình yêu sẽ vượt qua tất cả. Còn bây giờ, cô không nghĩ vậy được nữa. Cô đã đủ lớn, để thôi mơ mộng và cô biết mình phải chấp nhận sự nghiệt ngã của cuộc sống này.

- Xin lỗi, giờ tớ mới biết năm đó mình đã làm phiền cậu.

Dứt lời, cô xoay người đi mất. Anh nhanh chóng đuổi theo, nhưng đã muộn một bước, Thư Uyên đã gọi xong tắc-xi. Bất đắc dĩ nhìn cô rời khỏi tầm mắt của mình, anh, tay anh nắm lại thành hình nắm. Cứ như vậy làm sao được, anh và Uyên không thể tự giã vò nhau mãi thế này!

Ngay lúc anh đang rối rắm, một âm thanh như gần như xa đã vọng vào tai:

“Ngươi muốn rời xa ả hay muốn ả chết hả quân cờ bé nhỏ?”

Lại nữa, là giọng nữ quái dị đó. Anh lạnh lùng đáp:

“Ngươi rốt cục là ai?”

“Ta đã nói rồi, ngươi không cần biết. Tin ta đi, hoặc ngươi rời xa cô gái kia, hoặc ta sẽ giết chết ả”.

Một cảm giác quỷ dị khiến Tạ Kha rùng mình. Anh biết, giọng nói quái dị này đích thực có khả năng làm chuyện đó. Nhưng đơn giản thế sao? Nếu đơn giản, có lẽ nó đã sớm làm rồi. Nhất định vẫn còn lí do gì đó khiến nó chưa dám xuống tay với Uyên.

“Thông minh lắm, quân cờ nhỏ. Nhưng ta thật sự bức rồi. Nếu ngươi vẫn cứ tiếp tục nỗ lực để ở cạnh cô ta, ta cũng không ngần ngại trả một cái giá nhỏ nhỏ để lấy mạng ả đâu.”

Bằng giọng điệu căm tức và ánh mắt lạnh lẽo, anh hỏi:

“Rốt cục ngươi muốn gì?”

Một giọng cười đắc thắng vang bên tai anh:

“Đơn giản thôi. Ta muốn ngươi yêu Giai Mẫn.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trái tim vỡ nát

- Em nghỉ ngơi uống nước một chút đi.
- Hà?

Đang bận rộn với mớ công việc, Giai Mẫn bị lời nói của Tạ Kha làm bất ngờ. Đôi mắt xinh đẹp của cô nàng hiện rõ sự lúng túng. Đạo gần đây, anh Kha thật sự rất lạ, lúc nào cũng tỏ ra quan tâm cô. Nghe qua thì tưởng việc vui, nhưng nhìn biểu tình của anh ấy cứ hệt như người bị ép buộc. Thật sự quái lạ

mà!

- Sếp, anh đang khuyến khích nhân viên mình lười đấy...

Nghe giọng thăm dò của Mẫn, anh chắc lưỡi, đôi mày chau lại ngay:

- Tại anh thấy em bận quá rồi.

Một lí do vừa nghe qua đã biết là thoái thác! Giai Mẫn trừng mắt nhìn anh:

- Sếp, anh quên lương em được thêm nhờ làm việc ngoài giờ sao?

Tạ Kha thờ dãi:

- Thế tóm lại em có muốn nghỉ hay không?

Mang theo nỗi nghi hoặc, Giai Mẫn đột ngột nhớ đến những giấc mơ. Liệu có phải anh cũng mơ thấy những chuyện như cô chứ? Không, không đâu, ai lại mơ giống nhau! Tuy là nghĩ vậy, nhưng mặt cô đỏ ửng từ lúc nào không hay, giọng cười cũng ngọt ngào như rót mật:

- Dạ tất nhiên là có!

Rồi cô nàng chạy nhanh ra khỏi phòng như thê lần trốn. Thấy cô đi khuất, gương mặt của Tạ Kha cũng trở nên khó xem. Giữa căn phòng khép kín, anh lăm băm một mình:

“Thế này đã đủ chưa.”

“Tạm được, nhưng về mặt của người gượng gạo quá!”

Giọng nữ kia nhanh chóng đáp lại, loáng thoáng nghe ra nó không hài lòng. Quá bức tức, anh đập mạnh xuống bàn:

“Tôi không có học diễn xuất.”

Không còn ai đáp nữa, có lẽ là nó đã cam chịu. Tạ Kha im ắng hồi lâu, cảm giác bị người theo dõi cũng lui đi. Sau vài lần giao tiếp, anh có thể cảm nhận đại khái được sự tồn tại của “nó”. Có lẽ anh nên cảm thấy may mắn, vì “nó” không giám sát anh mọi lúc mọi nơi mà chỉ là một số thời điểm nhất định trong ngày.

“Nó” thật sự có khả năng tác động đến an toàn của cô, anh biết rõ điều đó. Cũng vì vậy, anh chẳng dám mạo hiểm mà lựa chọn thỏa hiệp với cái thứ mị mớ kia. Anh, tạm thời sẽ làm theo những gì nó mong muốn, và nó cũng sẽ không làm gì Uyên. Trước mắt là như thế.

“Uyển, lòng anh khó chịu lắm, em biết không?”

Tạ Kha không khỏi chế giễu mình. Từ một kẻ dựa vào trí tuệ coi thường người khác, giờ anh lại bị một kẻ vô danh nào khổng chế, không khó chịu mới lạ đời. Và trực giác của anh, thứ đã cứu anh trong những lần sinh tử cận kề nhắc nhở anh không được tin vào “nó”. Anh biết mình cần làm một vài điều gì đó để đảm bảo an toàn cho cô, nhưng không được để nó phát hiện. Chết tiệt thật!

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu anh, rồi đột ngột lỏng lơ tưng lên. “Nó” lại đến. Phục hồi về mặt bình tĩnh thường ngày, anh tiếp tục xử lí công việc. Đến khi kết thúc, anh mới lấy điện thoại gửi một tin nhắn, gửi đồng thời cho Thư Uyên, Trần Ân và cả Giai Mẫn nữa:

“Ba giờ chiều hẹn gặp tại địa điểm cũ, tớ mời. Đột nhiên có ý tưởng quảng cáo mới, cần sự hỗ trợ của tất cả các cậu.”

Quán Mơ Xuân là một nhà hàng theo phong cách đồng quê, thoát nhìn rất bình dị. Với không gian thoáng đãng, tầm nhìn đẹp lung linh, nơi đây trở thành địa điểm sống ảo lí tưởng cho những bạn trẻ ở Sài Thành. Những khóm tre được bố trí khéo léo, vừa xanh hóa lại không chiếm quá nhiều diện tích. Một ao sen nho nhỏ đặt giữa trung tâm, bên dưới nuôi các loại cá trong vui mắt vô cùng. Trần Ân và Tạ Kha đã có mặt trước. Nhìn anh chàng trợ lí đắc lực, Kha thờ dãi:

- Đúng là chúng ta gọng gàng hơn mấy cô nàng kia.

Vừa dứt lời, họ đã thấy Giai Mẫn từ xa bước tới. Sắc mặt anh chợt thay đổi, đứng dậy kéo ghế rất thân sĩ và mời cô nàng ngồi. Nhưng có lẽ quá gấp gáp, cô nàng ngã về phía trước. Theo phản xạ, Tạ Kha ôm lấy eo để cô nàng khỏi hôn mặt đất. Cô nàng vừa cười trừ cho việc mình sơ suất thì Thư Uyên bước vào.

Cả anh và Giai Mẫn đều lúng túng cách nhau ra một khoảng khá xa, trên môi Thư Uyên hiện lên nụ cười nhưng trông thật ảm đạm. Bầu không khí tức thì trở nên quái dị. Cả bốn người không ai nói chuyện, cứ chăm chăm vào việc gọi món và anh. Cuối cùng thì người không liên quan nhất là Trần Ân mở lời:

- Anh cần gì ở bọn này đây?

Tạ Kha mỉm cười:

- Sau vụ việc vừa qua, chúng ta cần làm một cái gì đó để lấy lại uy tín chứ!

Nhắc đến công việc, Giai Mẫn lập tức buông đũa và khôi phục vẻ mặt nghiêm túc:

- Sếp có kế hoạch rồi sao?

Trần Ân cũng lắng nghe, riêng Thư Uyên thì lúng túng. Chuyện công ty anh, tại sao lại mời cô ra đây? Cô có biết gì đâu! Như giải đáp tất cả những thắc mắc của mọi người, anh nói ngay:

- Một quảng cáo. Chúng ta cần một quảng cáo để khẳng định lại chất lượng cũng như tạo tiếng vang đồng thời với ngày đưa kẻ phản bội ra tòa.

Người bị mua chuộc đã điều tra ra, là vị quản kho của chi nhánh đó. Ông ta khai nhận có kẻ gian ngỗ ý trao đổi nguyên liệu xấu và ăn chênh lệch, nên đã bí quá làm liều. Việc này lẽ ra đã lộ từ lâu, nhưng anh rể của anh ta lại là giám đốc chi nhánh. Mọi người cả nể, chẳng dám làm gì, dần dà khách sạn Ánh Sao trở thành khối u nhọt trong khu Resort cao cấp Ánh Sao.

Hai người kia hơi suy tính, rồi vẫn là Trần Ân mở lời:

- Quảng cáo thì chúng ta cũng đã từng làm trước đó. Tốt thì có tốt, nhưng tôi e là không đủ...

Ánh mắt mọi người rơi vào Thư Uyên, đại khái đã hiểu ý định của Tạ Kha:

- Phần ý tưởng quan trọng nhất, mọi người giao cho em. Viết làm sao cho thật cảm động là được.

Thư Uyên bối rối. Trước ánh mắt tin cậy của cả ba người kia, cô không thể nào mở lời từ chối được, chỉ biết cắt tiếng lí nhí:

- Em... em không được đâu. Em chỉ biết viết tiểu thuyết, chứ chưa từng viết kịch bản.

Giai Mẫn lập tức cho cô một ánh mắt cổ vũ:

- Em đã đọc quyển Thương Yêu của chị rồi, cực hay và cảm động. Tin rằng chị viết kịch bản cũng sẽ đặc sắc thế thôi.

Chẳng nói gì, Thư Uyên cúi gằm mặt. Từ ngày chuyện đó xảy ra, cô chẳng còn lòng dạ nào để viết. Trái tim tan nát, tư tưởng u ám, cô còn có thể viết ra một thứ gì đó cảm động lòng người ư?

- Tớ sẽ cố.

Cô trả lời lí nhí, mọi người cũng tạm yên lòng. Bọn họ đều biết đạo gần đây tâm lí của Thư Uyên không được ổn, nên cũng hi vọng cô làm việc gì đó cho khuây khỏa phần nào.

“Người lại kiếm cớ để gần cô ta.”

Tạ Kha mỉm cười như chẳng hề nghe, cổ vũ Thư Uyên thêm vài câu rồi chính thức chia việc. Trần Ân sẽ đi liên hệ trước với bên chế tác, đảm bảo có những thước phim tuyệt vời. Giai Mẫn sẽ phụ trách trong việc liên hệ truyền thông để chắc chắn có vị trí quảng cáo vào giờ vàng. Anh thì sẽ liên hệ với chú Lư, quay phim tại đúng nơi nuôi trồng các sản phẩm vẫn tốt hơn.

- À mà nếu cần tư liệu thì nhờ mọi người hỗ trợ. Như chú Lư – người cung cấp nguyên liệu chính cho chuỗi resort của chúng ta cũng là một truyền kì đấy!

Như chợt nhớ ra, anh quay đầu dặn dò Thư Uyên. Đôi mắt buồn thắm thắm cùng cái gật đầu ngoan ngoãn của cô khiến anh cảm thấy bất an. Giống như cô đã không còn thuộc về nơi này vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. Cuộc vui tàn, mọi người giải tán, Tạ Kha lại lăm bắm một mình:

“Người thì tự ý chú trương ép ta gần Giai Mẫn.”

Có lẽ quá tức giận, giọng nữ đó quát lên:

“Đừng quên người đã hứa gì với ta!”

Anh im lặng. Đúng là anh đã chấp nhận yêu cầu của “nó”, diễn một câu chuyện tình yêu với Giai Mẫn. Anh nghĩ chỉ cần mình cố một chút thì mọi chuyện cũng xong. Nhưng không, rõ ràng nó không hề cho anh đường lui. “Nó” muốn chia rẽ anh và Uyên, vĩnh viễn.

Hôm nay là một ví dụ, “nó” đã tạo tình huống để Thư Uyên hiểu lầm. Kí ức già kia đã khiến cô khủng hoảng tột độ, và bây giờ lại chứng kiến anh gần gũi người con gái khác thì làm sao tránh khỏi chuyện nghĩ ngợi. Cô không nói nhưng anh hiểu. Bởi suốt bữa ăn, cô không dám nhìn vào anh, đầu chỉ là một lần. Cô tự ti.

Sự tự ti luôn là một vũ khí lợi hại phá hủy tình cảm của đôi lứa yêu nhau. Nếu không giải trừ, nó sẽ len lỏi vào, tạo nên những khoảng cách không tài nào xóa bỏ. “Nó”, rõ ràng là vận dụng rất tốt sự tự ti trong lòng Uyên. Anh phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Nhà văn không thể viết

Nếu có một ngày, bạn thức giấc và nhận ra mình mất đi điều mình yêu quý nhất, bạn sẽ cảm thấy ra sao? Là buồn bã hay đau khổ? Là thất vọng hay tuyệt vọng? Là nỗ lực hay buông bỏ? Tôi không biết, bạn cũng không biết, vì chỉ khi rơi vào tình cảnh ấy, bạn mới thật sự đưa ra được sự lựa chọn. Điều duy nhất mà tôi biết là bạn không hề thoải mái.

Tạ Kha là một người làm việc rất lí trí. Anh luôn đưa ra những quyết định hiệu quả trong công việc, nhưng lại không đạt được thành công tương tự khi nỗ lực trấn an người xung quanh. Điển hình là anh đã giao cho cô việc viết kịch bản, vì anh nhớ rằng cô gái đó luôn rất hạnh phúc khi được viết, dù đang trong tình cảnh nào đi chăng nữa. Nhưng lần này, anh lại làm ra một quyết định sai lầm.

Từ ngày nhận được yêu cầu của anh, Thư Uyên đã suy nghĩ nghiêm túc về một câu chuyện, nhưng đầu óc thì cứ trống rỗng. Những giấc ngủ ngắn không đủ để cô nằm mơ, vì cô thường xuyên choáng tỉnh khi chưa kịp yên giấc. Một tâm lí căng thẳng và tội tệ chẳng giúp cô tí nào trong việc định hình nhân vật cho câu chuyện của mình. Mất cô cứ dán vào trang word trắng xóa, hí hoái viết rồi lại xóa. Cô không thể chịu đựng những gì mình viết!

Đây không phải là lần đầu tiên Thư Uyên phải tạm ngưng viết truyện. Lúc viết “Yêu Thương”, cô cũng có mấy lần hoãn lại vì tính cầu toàn. Cô cảm giác mình có thể làm tốt hơn, nên tạm ngưng để tìm ra phương pháp lí tưởng nhất. Hoàn toàn không giống với lần này, cô chưa bao giờ không biết phải viết thứ gì cả.

Bất lực, Thư Uyên ôm mặt khóc. Người không biết có thể nghĩ rằng cô nàng yếu đuối, nhưng sự thật thì không. Đã ba ngày, Thư Uyên chẳng viết được chữ nào. Không một ý tưởng thoáng hiện trong đầu. Không có những mạch cảm xúc trào dâng từ tim phổi. Bao nhiêu cố gắng tự lừa dối bản thân cũng đã tan thành bọt biển. Điều đó cũng có nghĩa là đam mê của cô, từ hôm nay chính thức vỡ vụn.

Đam mê, hai từ thần thánh nhất trong lòng mọi người, và đương nhiên cũng vô cùng quan trọng với Thư Uyên. Không hình dạng, không đích đến, mỗi người tìm thấy đam mê ở những góc rất riêng. Cô đã tìm thấy đam mê của mình ở những trang văn mượt mà viết vì cuộc sống, những câu thơ bay bổng lay động lòng người. Và rồi vụn vỡ.

Trong một khoảnh khắc nào đó, ta nhận ra mình không thể tiếp tục những gì mình mơ ước và cũng chẳng thể chìm mãi trong những giấc mơ thiên đường. Thư Uyên phải tỉnh giấc, để đối mặt với hiện thực nghiệt ngã và cam chịu sự thật là mình chẳng thể viết cái gì ra trò vào lúc này. Nếu may mắn, hôm nay chỉ là một mốc tạm dừng. Nếu bất hạnh, từ nay Thư Uyên đoạn tuyệt nghề viết.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, cái cảm giác đang gầy vò cô từng phút giây này thật sự khủng khiếp. Sẽ chẳng ai muốn trải nghiệm thử, dù chỉ là một lần, không có ngoại lệ!

Cũng giống như một ca sĩ mất đi giọng hát, một họa sĩ mất đi đôi tay, Thư Uyên trở thành người viết văn mất đi trí tưởng tượng và cảm xúc. Nhắm mắt lại chỉ còn cảnh tượng ngày hôm đó, vài con chữ vừa viết ra đã thấy sự ảm phủ trùm. Cô không thể viết ra những câu chữ làm mọi người nhẹ lòng và hướng họ về phía ánh sáng nữa, bởi chính bản thân cô đã rơi vào vực thẳm tăm tối.

Văn chương sẽ không chấp nhận những trang viết sinh ra chỉ để đim con người vào tiêu cực và tội lỗi. Từng mang giấc mộng dùng văn chấp cánh cho mọi người về với những điều tốt đẹp nhất, Thư Uyên thừa hiểu vấn đề. Chính cô cũng không thể chấp nhận những trang viết như thế, chúng quá ghê tởm!

Thư Uyên yêu viết, rất yêu viết. Trong những lần sa sút muốn tìm cái chết, chính văn chương và anh đã níu giữ cô ở lại thế giới này. Cô không nỡ rời bỏ những trang văn, cũng không nỡ rời bỏ người con trai ấy. Vậy là cô sống. Nhưng cô có nằm mơ cũng không ngờ được, sẽ có ngày hôm nay. Ngày mà cô chủ động rời xa anh, và cũng là ngày cô không còn có thể cầm bút.

Lí trí bảo cô buông tay, nhưng con tim lại cứ quặn thắt. Càng dùng dằng thì càng đón đau, càng ray rứt, cuối cùng vẫn chẳng ra sao.

“Kha, tớ nên làm sao đây?”

Giương đôi mắt đờ đẫn nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ, rồi thu hẹp mình trong sắc xanh lạnh lùng, cô tự hỏi mình rốt cục còn sống để làm gì nữa. Mọi thứ đã quá tội tệ, đến mức cô chẳng thể nào tìm được con đường. Nhưng Kha muốn cô sống. Cậu ấy đã ngăn cô tìm đến cái chết một lần. Nếu cô thật sự quyết tâm, cô vẫn chết được. Nhưng cô có muốn người kia đau khổ đâu!

“Sống vô dụng, chết lại hại người. Mày đúng là một món nợ của cuộc đời, Thư Uyên à!” Tự giễu mình bằng những lời cay độc nhất, cô cười thê lương. Rồi cô đột ngột ngơ ra, vì chợt nhớ đến những chuyện trong quá khứ. Hóa ra, bọn họ rất giống nhau. Anh đã từng phải sống, vì sợ cái chết của mình phiền người khác, nhưng cuối cùng anh cũng học được cách sống vì chính mình. Giờ thì đã đến phiên cô trải nghiệm những gì anh từng trải qua. Một thứ cảm xúc không tên, nhưng có thể miêu tả bằng bốn từ: “sống không bằng chết.”

Cô muốn nhắn tin cho anh, để nhận về một chút ấm áp và quan tâm mà anh luôn sẵn có. Nhưng cuối cùng tin nhắn đã soạn đó vẫn không được gửi đi.

Cô sợ nhớ đến vẻ mặt của anh, càng sợ phải nhớ lại những kỉ niệm của họ. Hiện thực tàn khốc nhắc nhở cô, cô không xứng nữa!

Anh là ánh sáng của cô. Nhưng với những vết thương cả thể xác lẫn tâm hồn thế này, cô đã không còn can đảm để đối mặt với nguồn ảm áp đó nữa.

Nhìn vách tường phẳng phiu, cô lẩm bẩm một mình, môi cũng nở nụ cười dịu dàng:

- Giá như cậu đừng tin tưởng tớ, Kha nhỉ? Đừng ép tớ viết sớm thế, để tớ tự lừa dối bản thân mình thêm một thời gian nữa đi mà! Nhưng cậu lại tin, cậu lại tin một kẻ vô dụng như tớ...

Giọng nói chất đầy thống khổ cùng biểu cảm bình tĩnh tạo nên sự tương phản mãnh liệt. Thư Uyển cảm thấy mình sắp phát điên lên rồi. Lần đầu tiên cô cảm thấy oán hận ông trời. Rõ ràng là cô đã trải qua rất nhiều đau khổ. Những gì cô có được hiện giờ đâu dễ dàng mà có được. Thế thì tại sao, ông trời kia lại để cô trải qua những điều kinh khủng thế này!

Tại sao mọi người được hạnh phúc? Tại sao những cô gái khác được sạch sẽ? Tại sao cô không được như họ?

Trong lòng Thư Uyển chất đầy oán hận và ghen tức. Chẳng lẽ, định mệnh đã sắp đặt sẵn cuộc đời cô, rằng nó chỉ có thể vào tầm tối như thế này hay sao? Không cam tâm, cô không cam tâm. Cho dù có rơi vào vực thẳm, cô cũng không thể để những kẻ khác hạnh phúc!

Trời đột nhiên nổi gió, mây đen vội vã kéo về. Những tia chớp ngoằn ngoèo hiện lên như chẻ dọc bầu trời, và mưa rớt xuống. Mưa tầm tã. Thư Uyển bị tiếng sấm làm cho bừng tỉnh. Mồ hôi đổ dọc theo trán cô. Rồi khỏi bàn làm việc, cô bước đến chỗ hoa hồng xanh. Bông hoa héo úa, không một dấu hiệu báo trước. Nhanh chóng moi đất dưới gốc cây, cô phát hiện phần rễ đã thối rữa. Cô ôm cây hoa khóc nức nở. Món quà anh tặng cho cô, nay cũng xong...

Àm!

Lại một tiếng sấm rền vang. Thư Uyển cười quý dị, đột ngột giơ cao chậu hoa lên rồi đập mạnh xuống nền gạch. Chậu sứ vỡ nát, cây hoa hồng xanh tro ra. Bình tĩnh như không, cô thu dọn hết tàn dư rồi ngồi vào trước máy tính lần nữa. Không phải để viết, mà là để liên lạc với một người.

“Nhã Nghi, cậu có rảnh không?”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đạo ý tưởng

“Nhã Nghi, cậu có rảnh không?”

Tin nhắn vừa được gửi đi, người bên kia cũng vừa rời mạng. Một sự trùng hợp đến khó tin. Thư Uyển quăng mạnh điện thoại lên đệm, lòng uất ức.

Vào lúc này đây, người duy nhất cô nghĩ có thể giúp được mình là cô ấy. Cô không muốn chịu đựng thêm nữa, mọi chuyện đủ khủng khiếp rồi. Cô muốn nói với một ai đó, mà không thể. Cô không tin tưởng những người khác, cô sợ khi đem vết thương ra trước mặt người ta, họ sẽ xát muối chứ không phải thuốc chữa lành. Thế nên, cô chỉ muốn nói với riêng một mình Nhã Nghi, chỉ cô ấy. Vì cô biết rõ, cô bạn này thật sự lo lắng cho cô, thật sự quan tâm đến cô.

Nhưng không, cô ấy không có mặt. Ngay lúc rơi xuống vực thẳm, cô chỉ cần một bàn tay kéo mình lên. Nhưng không ai cả. Người cô cần không đến, người đến chẳng phải kẻ cô cần. Cô sợ bắt gặp ánh mắt xót của Kha, cậu ấy thương hại cô chăng? Không, cô không cần sự thương hại đó. Cô muốn được kiêu hãnh đứng trước mặt cậu, nhưng cô đã chẳng còn tư cách đó nữa. Và cả Giai Mẫn, trong suốt thời gian qua, cô ấy cũng chẳng không ít tin cho cô. Nhưng có ích gì đâu, cô ấy sạch sẽ. Tại sao cùng được cứu về từ chuyện bắt cóc nhưng Mẫn lại được bình an còn cô thì phải chịu đựng điều khủng khiếp đó, còn cô thì không? Tại sao, tại sao cơ chứ!

Nhặt lại điện thoại, những tin nhắn hỏi thăm của Giai Mẫn cứ như vậy mà đập vào mắt cô. Trong lòng Thư Uyển dâng lên một cảm giác bầy xích mãnh liệt. Cô ta muốn làm gì đây? Đứng ở một vị trí cao để bố thí sự quan tâm cho cô ư? Thật nhảm nhí! Cô không cần ai bố thí thứ gì cả. Những gì cô muốn, cô sẽ tự giành lấy.

Cô phải viết. Đó là ý nghĩ bám chặt Thư Uyển trong cơn hoảng loạn. Phải rồi, cô phải viết thôi. Cô đã mất quá nhiều rồi, cô không muốn rời bỏ luôn cả việc viết. Chưa bao giờ như lúc này, cô muốn trải nỗi lòng của mình ra giấy, để mọi người hiểu và đồng cảm. Nhưng cô không thể.

Chỉ cần đặt bút xuống, những kí ức khủng khiếp lại ập về. Từng câu văn của cô đều u ám, dơ bẩn như chính thân thể cô vậy. Cô biết, mình cần phải tìm một cảm xúc chủ đạo để dẫn dắt, để ép mình quên đi những suy nghĩ tiêu cực này. Cô cũng đã thử lấy cảm hứng từ những tác phẩm khác, lấy cảm hứng từ âm nhạc, và tất cả đều rỗng tuếch.

Muốn cộng hưởng cảm xúc thì cõi lòng phải còn nơi ấp ủ. Mà thế giới nội tâm của cô đã bị bóng tối choáng chỗ, làm gì còn không gian cho xúc động và yêu thương.

“Hay là tìm một câu chuyện thật xúc động và cải biên lại?” Ý nghĩ đó thoáng hiện trong đầu cô, rồi bị cô phủ định ngay. Là một người cầm bút, cô thừa hiểu sự khác biệt giữa sao chép chi tiết và lấy cảm hứng. Một thứ là mô phỏng, là nhái lại còn một thứ được sinh ra từ sự đồng cảm, chúng không hề giống nhau. Sao chép chi tiết cũng là một dạng đạo văn cao cấp, là dạng đạo văn trơ trẽn nhất.

So với sao chép câu chữ, sao chép ý tưởng đạt đến một trình độ cao hơn. Rất khó để nhận ra “lấy cảm hứng” và “sao chép ý tưởng”, thậm chí có nhận ra rồi cũng chẳng chứng minh được gì. Những người viết lười sáng tạo rất chuộng cách làm này, vừa không phải đối diện với trách nhiệm pháp lý mà lại không cần đắn đo suy nghĩ.

Biết rõ là thế nên Thư Uyên không khỏi phỉ nhổ chính mình. Làm sao cô lại muốn đạo văn được cơ chứ! Đó là một việc làm rất khốn nạn. Nó giết chết nhân cách của một người viết văn, giết chết đam mê của những người viết chân chính. Nó là con sâu một đục khoét sự sáng tạo, làm rỗng toác khát vọng tìm tòi. Nó là hành vi đáng kinh tởm nhất trần đời.

Ngay cả trong những giấc mơ, Thư Uyên cũng không quên được cái lần mà Hạ Lan Thy làm điều đó với tác phẩm của cô. Thật khủng khiếp, cô ta đã chiếm đoạt đứa con tinh thần mà cô rất mực yêu thương, tự ý sửa đổi nó mà chẳng hề thấu hiểu. Tuyệt vọng, đau đớn, xót xa, đó là những gì cô phải chịu đựng. Không, cô không thể làm như thế!

“Không đâu, mình sẽ không đạo ý tưởng của người ta đâu. Mình chỉ tham khảo một chút, một chút thôi, phần còn lại sẽ tự nghĩ.”

Thư Uyên cố gắng tự trấn an bản thân bằng những sáo ngữ mà đến chính cô còn không tin được. Nếu phải ngừng viết vào lúc này, làm sao cô sống nổi nữa chứ!

“Hãy ích kỷ đi Thư Uyên. Hãy nghĩ cho bản thân người đi...”

Một giọng nói ma mị vang lên trong đầu Thư Uyên, khiến đôi mắt hoảng hốt của cô dần trấn định lại. Đúng vậy, cô tự nghĩ cho mình thì có gì là sai? Là người mà, ai mà không ích kỷ cơ chứ! Cô, xét đến cùng cũng chỉ là một con người tầm thường. Vậy là Thư Uyên tự cho mình quyền ích kỉ. Chỉ một lần này thôi, duy nhất một lần này thôi. Cô sẽ tìm một tác phẩm nào đó, chọn ra một vài chi tiết đắt giá nào đó rồi viết lại. Sẽ chẳng ảnh hưởng đến ai đâu nhỉ?

Chiếc điện thoại bị Thư Uyên nắm chặt trên tay đột ngột ré lên. Cô liếc mắt nhìn màn hình, là tin nhắn của một người lạ. Người đó liên tục lặp lại, đại khái là tự giới thiệu bản thân bằng ngôn ngữ kích động. Fan hâm mộ ư, cũng chẳng phải là gì mới. Từ lúc cô thắng kiện và “Yêu thương” được xuất bản, những người xa lạ tự nhận yêu thích sách cô rất nhiều. Nhiều đến mức cô chẳng thể nào nhớ nổi.

Ngã lưng lên giường, bỏ mặt điện thoại sang một bên, nó vẫn liên tục chớp nháy. Cảm thấy quá phiền phức, cô quơ điện thoại lên, định chặn tin nhắn luôn cho bớt bức mình. Cũng chẳng hiểu thao tác làm sao mà Thư Uyên lại ấn nhầm vào file văn bản con bé gửi. Hóa ra là một truyện ngắn.

Nhìn cách dùng từ vừa non nớt cùng những câu cú còn giản đơn của con bé, Thư Uyên cười lạnh. Rác rưởi thế này cũng gửi cho cô. Nhưng một điều đáng bực hơn lại xảy ra, cái smartphone cũ của cô đột ngột đứng máy. Màn hình chẳng hiển thị gì ngoài những dòng văn của con bé đó cả.

Vậy là Thư Uyên bắt đầu đọc với vẻ mặt nhăn nhó, mục đích là để con bé kia khỏi quấy rầy vào những lần sau. Cũng đơn giản thôi, cô sẽ chê bai thậm tệ, để nó khỏi gửi truyện của mình đi lung tung như thế. Biết chọn thời điểm ghê, lựa ngay đúng lúc cô bực rồi gửi sang!

Một dòng rồi hai dòng. Nhặt nhách, ít nhất thì nó quá nhàm chán với một người đã đọc nhiều viết nhiều như Thư Uyên. Nhưng càng về sau, cô bắt gặp bị những nhân vật dẫn đường. Từng nhân vật trong truyện đều sống động và chân thực đến lạ, họ có thể giới nội tâm riêng với những suy nghĩ rất riêng. Nhưng từ họ, cô lại cảm nhận được một sự chân thật đến lạ, giống như là họ đã từng tồn tại trên cuộc đời này vậy.

Đọc đến những dòng cuối cùng, cô bị cảm xúc chân thành của nhân vật làm bật khóc. Bỏ qua sự non nớt, những tình cảm hồn nhiên và chân thành thật sự chạm đến trái tim cô. Một ý nghĩ thoáng hiện qua đầu cô. Hay là, cô sẽ sửa câu chuyện này để trở thành một tác phẩm mới.

Suy nghĩ đó xuất hiện bất chợt nhưng nhanh chóng cắm rễ vào trong óc của Thư Uyên. Cô nhận ra được tiềm năng ẩn trong câu chuyện này. Những non nớt về mặt kĩ thuật viết của một cô bé ở tuổi mười lăm, cô có thừa khả năng khắc phục. Còn phần cốt lõi nhất là những tình huống gây xúc động thì truyện này đã có sẵn rồi.

“Thế thì làm kẻ ác vậy.” Vừa đọc lại tác phẩm của con bé kia, cô phá lên cười. Càng trưởng thành, cô càng hiểu rõ cuộc sống này tàn nhẫn đến đâu. Những chân lí trong thế giới cô tích, ở ngoài đời lại trở thành ngu xuẩn. Không có chuyện ở hiền sẽ gặp lành, những kẻ ác luôn đắc thời và sẵn sàng chà đạp lên lương thiện. Cô không phải là một minh chứng đó sao? Bị cuộc đời này vùi dập đến đường cùng, tình yêu mất đi, thậm chí đam mê cũng không giữ nổi.

Ngẫm nghĩ một chút, cô bắt đầu viết nhận xét. Trước hết là chê, Thư Uyên có ý lo đi những điểm sáng trong tác phẩm mà chăm chăm vào những lỗi rai rác khắp nơi. Đọc lại vài lần để chắc chắn rằng mình đã tạo ra một sự đa kích đủ lớn rồi, cô mới viết thêm vài câu an ủi và khuyên cô bé kia đừng nên đưa tác phẩm của mình đến trước mặt công chúng. Phải đọc nhiều hơn, phải gọt dũa đến khi tác phẩm hoàn hảo hãy đưa đến trước mặt mọi người.

Làm xong việc, Thư Uyên có tám phần nắm chắc rằng con bé này sẽ không đem câu chuyện nó sáng tác gửi cho người khác xem. Nhưng vẫn chưa yên tâm, Thư Uyên bắt tay ngay vào việc sửa chữa. Chỉ cần làm khâu này thật cẩn thận thì mọi người sẽ khó nhận ra sự sao chép. Một sự lừa dối hoàn hảo.

Giữ lại những chi tiết đặc sắc, chỉnh sửa lại mốc thời gian cho hợp lí hơn, diễn đạt lại những đoạn văn còn thô ráp. Vẫn chưa đủ. Thư Uyên ngẫm nghĩ, rồi quyết định thay đổi ngôi xưng. Từ một câu chuyện được thuật ở ngôi thứ ba thông thường, cô chuyển sang ngôi thứ nhất với nhiều nhân vật. Mỗi người trong câu chuyện kể lại, tạo thành những mảnh ghép lí thú cho một bức tranh đa sắc màu.

Dầu cảm xúc không còn nhưng bản năng con chữ còn đó, chẳng bao lâu sau, Thư Uyên đã làm xong. Nhìn tác phẩm đã đổi thịt thay da, cô mỉm cười mãn nguyện. Tin rằng có đưa đến trước mặt tác giả gốc thì con bé cũng không nhận ra được nữa.

Mà có nhận ra thì đã sao? Con bé có nói cũng chẳng ai tin. Giữa một tác giả nổi tiếng và một cô bé còn đi học, cán cân dư luận nghiêng về ai thì không cần nói cũng biết. Thư Uyên chột thù người ra.

“Uyên ơi, mày học vẫn như thế hả, mày yêu vẫn ghê tởm như thế hả!”

Một trận chiến dữ dội nổ ra ngay trong đầu cô. Niềm tin từ thuở bé thơ và con quỷ ích kỷ đấu đá với nhau, chẳng có lấy chút gì nhân nhượng. Cuối cùng, ác quỷ đã chiến thắng. Cô không muốn ngừng viết, cô không muốn. Thư Uyên hạ quyết tâm làm ác cho đến cùng. Không thể trách cô, có trách cũng chỉ trách xã hội này tàn nhẫn. Không là cô thì cũng sẽ có những người khác dồn con bé đến chân tường mà thôi. Hi vọng sẽ bị hủy hoại, niềm tin sẽ bị đập tắt. Cuộc sống này vốn tàn nhẫn như thế!

Màn hình chợt chớp động, là Nhã Nghi nhắn tin sang:

“Tớ đây Uyên. Rất sẵn sàng giúp cậu.”

Giúp cô ư? Thư Uyên nhìn trang word đã chi chít chữ rồi nhìn sang tin nhắn thì không khỏi bật cười. Cậu đến muốn, quá muộn rồi Nhã Nghi! Cô nhận ra mình chẳng nên trông cậy vào ai nữa. Chỉ có mình mới sẵn sàng giúp mình vô điều kiện, nên hãy đặt bản thân lên hàng đầu.

Và một lần nữa, Thư Uyên do dự. Làm người ích kỷ, cô sẽ có được mọi thứ cô muốn sao? Cô không chắc một chút nào cả. Cô lo sợ, mình chẳng những không có được những gì mình muốn mà còn mất đi tất cả những gì đang có lúc này.

“Người có muốn sở hữu hạnh phúc không?”

Giọng nói ban nãy lại vang lên. Thư Uyên đã sớm quen, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên cô nghe được thấy nó. Từ lúc còn học cấp ba, mỗi lần nhìn Kha thì cô đều nghe được những âm thanh khuyến cô từ bỏ, hoặc đôi khi là chỉ rõ khoảng cách giữa cô và anh. Có lẽ, đây chính là tiếng lòng của cô cảnh tỉnh bản thân mình.

Sở hữu hạnh phúc sao, ai mà không muốn chứ! Cô cũng vậy, cô cũng muốn được hạnh phúc như bao người. Rồi cô nghe thấy tiếng cười quái dị đến tận cùng.

“Thế thì cướp đi, cướp nó từ tay những kẻ khác.”

Thư Uyên giật bắn người. Đúng vậy, cô sẽ làm tất cả để có được những thứ mình muốn. Bàn tay run rẩy của cô vờ lấy chuột máy tính, nhấn nút gọi đi. Làm xong một điều sai, trên môi lại nở nụ cười quái dị.

Đã biết lương thiện sẽ chẳng có được hạnh phúc, thế thì sao cô không thử làm kẻ xấu xa?

- - - - -

Đang ngồi kiểm tra mail, Tạ Kha phát hiện tin nhắn của Uyên. Anh hơi kinh ngạc, cô hoàn thành nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Cô gái kia thường bảo viết xong sẽ cảm thấy nhẹ lòng, nên chắc cô cũng đã có được những giây phút an yên sao chừng ấy chuyện. Nở nụ cười hiền hòa, Tạ Kha hít thở thật sâu.

Rồi anh bắt đầu đọc thư tệp tin cô gửi. Ngay từ lúc Thư Uyên mới viết, anh đã là người đọc đầu tiên. Cũng lâu rồi anh không có dịp đọc những trang viết của cô ấy, nhưng anh biết, nó sẽ hấp dẫn như chính chủ nhân của nó.

Những ý nghĩ vẩn vơ của Tạ Kha nhanh chóng trôi đi, bởi tâm tư của anh đã đồng hành cùng từng câu chữ. Truyện ngắn này như có một ma lực cuốn hút lấy anh, khiến anh không thể ngừng lại một phút giây nào. Vẫn là giọng văn ấy, có nét dịu dàng và mềm mại rất riêng của Uyên. Nhưng đọc xong, anh chợt nhủ mảy. Truyện ngắn này hình như tươi tắn quá mức rồi?

Thư tưởng tượng ra biểu cảm của cô khi viết, mảy anh nhanh chóng giãn ra. Chắc cô đã cười không ít lần trong khi viết, nên truyện này mới sáng sủa như vậy. Mà được thế thì quá tốt, anh luôn mong cô cười tươi. Những nụ cười hồn nhiên như lúc cả hai vẫn còn đi học vậy...

Với lối lý giải như thế, Tạ Kha tin rằng tâm trạng cô cũng đã khá. Có lẽ, cuối cùng cô cũng nghĩ thông. Nhìn điện thoại, anh thở dài, đã vài ngày không dám nhắn tin vì sợ làm cô thêm bực. Cuối cùng anh cũng không nịn được mà gửi cho cô một tin:

“Truyện cậu viết rất tuyệt đấy Uyên.”

Rồi anh gửi truyện này sang cho Trần Ân và Giai Mẫn. Họ cũng cần xem để biết chuẩn bị thế nào. Ngoài trời, gió bắt đầu gợn lên, chuẩn bị cho một trận

cuồng phong bóc trần mọi thứ trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bại lộ

"Mọi người thường nói cậu thay đổi, nhưng ít ai quan tâm cậu đã trải qua những gì." – Su ru tâm.

- - - - -

Trời đã tối rồi. Giai Mẫn ngồi bên bàn làm việc, gần đó có cánh cửa sổ mở toang. Chiếc phong linh treo ở cửa sổ nương theo làn gió mà đu đưa, rồi phát ra những âm thanh trong trẻo. Rồi bỗng dưng, cô nàng mở miệng, giọng còn trong hơn cả tiếng chuông gió kia:

- Tuyệt quá, chị Uyển viết xong rồi!

Mang theo tâm trạng háo hức, cô nàng vội vã tải về đọc. Và cảm xúc sôi nổi ấy nhanh chóng tan ra, chìm vào biển bình yên. Cười chưa được bao lâu, cô nàng lại nước mắt lưng tròng. Cảnh tượng này lọt vào mắt một người khác và đổi được một tràng cười:

- Máy lại đọc cái gì thế kia?

Giai Mẫn nhanh miệng đáp lại bà chị ruột đáng kính của mình:

- Đọc truyện mới nhất của chị Uyển.

Đừng tưởng giấu được cô đây, cô biết hết! Bà chị tàn nhẫn luôn khinh thường IQ của cô, thế mà là fan ruột của chị Uyển mới ghê! Hôm nọ, cô tình cờ trông thấy quyển “Yêu Thương” có chữ kí và lời chúc được bà ấy giấu cẩn thận bên cạnh gối ngủ, nhìn qua ai cũng hiểu.

Trên mặt cô gái kia hiện lên vẻ kinh ngạc. Rồi cô nàng vắn hỏi bằng giọng điệu hoài nghi:

- Truyện mới của Lâm Thư Uyển?

Giai Mẫn búng tay một cái thật kêu:

- Chính xác. Hâm mộ em chưa, mới mình em được đọc thôi!

Tất nhiên, yếu tố khoái lạc là không thể bỏ qua. Giai Mẫn cũng tự biết rằng, người chuyển truyện qua cho cô chính là kẻ đã đọc sớm nhất. “Chị Uyển thiên vị, bao giờ cũng ưu tiên cho anh Kha cả. Nhưng chịu thôi, người yêu của người ta mà.” Hai chữ “người yêu” thoáng qua trong suy nghĩ của Mẫn và cô thấy tim mình đau nhói, mất cay cay như sắp khóc tới nơi. Cho rằng đó là dư vị của việc đọc truyện, cô nàng nhanh chóng bỏ qua và tiếp tục trêu ghẹo bà chị nghiêm túc.

Được khẳng định, Giai Thi nhanh nhẩu đuối đưa em mình qua một bên, mắt dán chặt vào màn hình máy tính. Con bé này, chẳng biết làm cách nào mà được đọc truyện của Uyển trước cả cô nữa chứ! Chẳng quan tâm chuyện linh tinh nữa, cô nàng tập trung vào việc đọc. Chỉ với vài dòng đầu tiên, giọng văn đặc trưng của Thư Uyển đã diu dặt cảm xúc cô đi. Nhưng cốt truyện này, sao mà quen thế nhỉ?

Giai Thi ngơ ngơ rồi thử nhớ lại xem. Phải mất một lúc lâu, cô mới nhớ ra được một truyện ngắn mình vừa đọc cũng có cốt y hệt. Đúng rồi, là truyện ngắn của bé Bảo Anh, nội dung chẳng khác bao nhiêu cả. Hôm trước, cô đọc xong còn kêu con bé đem qua nhờ Uyển xem giúp nữa mà!

“Phải chăng Uyển đã đạo ý tưởng?”

Suy nghĩ đó hiện lên trong đầu Giai Thi như câu trả lời duy nhất, và đến chính cô cũng không thể tin. Tại sao Uyển phải làm điều đó cơ chứ? Cô ấy tâm huyết với nghề, cô ấy có một sức sáng tạo hết sức dồi dào cũng niềm cảm hứng gần như không bao giờ tận. Quan trọng nhất là cô ấy từng trải qua cái cảm giác đau đớn khi đứa con của mình bị cướp mất. Chẳng có lí do gì để Uyển làm ra việc này cả!

Vội về mặt đêm chiều, Giai Thi lập tức mở trang mạng mà cô và Thư Uyển thường liên lạc. Đôi bàn tay xinh đẹp lướt trên màn hình, một tài khoản nhanh chóng hiện lên. Chẳng phải ai xa lạ, cô ấy chính là Nhã Nghi, người bạn tri âm qua thế giới ảo mà Uyển rất mực trân trọng. Nhưng chợt nghĩ lại, cô liền lạc với Bảo Anh trước để xem mọi chuyện thế nào.

“Em đã gửi truyện sang cho chị Uyển chưa?”

Cô bé kia gửi biểu tượng cười thật tươi:

“Đạ rồi, chị ấy còn chỉ cho em những lỗi sai để sửa nữa ạ.”

Vốn nhiệt tình, cô bé không chút ngại ngần sao luôn đoạn nhận xét của Thư Uyên sang cho Giai Thi xem.

Từng câu chữ đập vào mắt Thi, khiến cô nhăn mày. Là một bác sĩ tâm lý, Giai Thi dễ dàng “đọc” được tâm trạng của mọi người, nên chẳng có gì khó hiểu. Cô chưa từng thấy Uyên nói chuyện với ai bằng ngữ điệu gai góc đến như thế. Mặc dù thỉnh thoảng cô ấy cũng hơi nghiêm khắc với những bạn muốn rèn kỹ năng viết, nhưng tuyệt đối không phải là giọng điệu khó chịu.

“Liệu cậu ấy có gặp vấn đề gì không?”

Nghĩ vậy, Giai Thi đầu đang nghi ngờ cô cũng phải động lòng lo lắng. Cô nhắn tin ngay cho bạn thân:

“Uyên, tớ có chuyện muốn hỏi cậu.”

Người bên kia nhanh chóng đáp lời:

“Tớ đây, cậu cứ nói đi.”

Hít một hơi thật sâu, Giai Nghi gõ từng chữ cẩn thận:

“Gần đây, có ai nhờ cậu xem truyện giúp không vậy?”

Thoáng ngừng lại trong giây lát, bên kia phản hồi rằng:

“Không có.”

Giai Nghi nhìn màn hình mà lòng như lọt vào hầm băng. Lí do Uyên nói dối đã quá rõ.

Thất vọng, đó là tất cả những gì mà cô còn ý thức được. Người bạn tâm giao của cô, từ bao giờ đã trở nên như thế này đây? Cô ấy sẵn sàng chà đạp lên những nguyên tắc của mình, chà đạp lên đam mê của một cô bé yêu viết. Và tất nhiên, lòng tin của cô cũng không là ngoại lệ.

“Tớ đã biết hết rồi.”

Người bên kia gửi sang một dấu chấm hỏi to đùng:

“Cậu đang nói gì thế?”

Những con chữ xuất hiện trên màn hình như mưa đổ:

“Tớ vừa đọc truyện ngắn của cậu. Và chính tớ cũng là người kêu Bảo Anh tìm đến cậu để học kinh nghiệm sáng tác.”

Màn hình cứ hiển thị dấu hiệu đang trả lời, nhưng Giai Thi không chờ được nữa. Bao nhiêu nỗi khó chịu trong lòng dồn lên bàn phím với những tin nhắn ngắn và vụn:

“Uyên, cậu làm tớ quá thất vọng rồi!”

“Cậu đạo chi tiết của một đứa trẻ mười lăm tuổi, cậu rốt cục là đang nghĩ cái gì vậy?”

“Cậu không nhớ cảm giác của mình khi bị đạo văn hay sao, hả? Cậu xem mình bây giờ có khác gì Hạ Lan Thy không?”

Liên tục gõ một mạch, Giai Thi dừng lại. Nhịp thở của đã sớm rối loạn vì bức tức, cô thở hổn hển như một người vừa chạy bộ xong. Bên kia im lặng hồi lâu rồi mới gửi sang một tin:

“Cậu có thể nghe tớ nói được không?”

Nhìn tin nhắn của Thư Uyên, cơn giận vừa tạm lui trong cô lại bùng nổ. Còn nói gì nữa chứ, mọi chuyện đã rõ ràng rành!

“Cậu thay đổi rồi.”

Bên kia im lặng hồi lâu, rồi gửi sang duy nhất một chữ:

“Tớ...”

“Cậu thay đổi rồi. Từ nay, tớ sẽ gọi cậu là “nhà văn Lâm Thư Uyên”, chứ không còn là Uyên bạn tớ.”

Gõ xong dòng cuối, Giai Thi không chút do dự mà chặn luôn tin nhắn từ người bạn đã từng rất thân. Có lẽ cô nàng sẽ buồn, nhưng cũng xứng thôi, một

kẻ đạo văn không đáng nhận được sự đồng tình của người khác. Giai Thi chợt nhớ đến Bảo Anh. Đó là người mà cô thật sự có lỗi. Chính cô đã khuyên con bé nhờ Thư Uyên giúp đỡ, nên mới dẫn đến chuyện này xảy ra. Một phần trách nhiệm là của cô, không thể chối bỏ được. Cô cũng chẳng biết phải giải thích làm sao với con bé nữa đây... Một cô bé còn đang trong tuổi dậy thì, cả tâm sinh lý đều chưa ổn định, chỉ cần gặp việc nhỏ thôi cũng có thể bị tổn thương, huống chi đây không phải việc giản đơn. Sự tro tráo từ chính thần tượng mình đâu phải là điều mà ai cũng chịu nổi!

Giai Mẫn vừa tắm xong trở vào đã thấy bà chị với biểu cảm trầm trọng. Cho rằng chị mình đã quá nhập tâm vào câu chuyện, cô nàng mở giọng trêu đùa:

- Quá hay, quá xúc động luôn phải không. Đúng là chị Uyên có khác!
- Em đừng nói đến cô ta nữa!

Giai Thi gạt lên, khiến cô em bị một phen khiếp vía. Như để giải thích cho người đang ngỡ ngàng, cô nói thật to và nhấn từng chữ một:

- Lâm Thư Uyên đạo văn.

Đang lau mái tóc ướt sũng, Mẫn bị ngữ điệu của bà chị làm cho hết hồn. Cô nàng khua tay giải thích ngay:

- Chắc có hiểu lầm gì đó thôi, chị Uyên không phải là người như thế đâu...

Nhìn đứa em gái đầu búi rối vẫn cố gắng biện minh cho người kia, Giai Thi càng cảm thấy khinh bỉ cô gái đó. Thật ghê tởm, cô ta đã lừa gạt lòng tin của không biết bao nhiêu người!

- Cô ta chính là người ghê tởm như thế. Em tốt nhất nên cắt mọi liên hệ với cô ta đi!

Nói rồi, Giai Thi trở về phòng riêng thật nhanh. Tiếng sập cửa vang lên rất to, nhưng cũng không đủ để lôi Giai Mẫn ra khỏi dòng suy nghĩ. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Chị ruột của cô kiên quyết khẳng định chị Uyên đạo văn ư?

Đến lượt Mẫn lâm vào rối rắm, bởi vì cô tin tưởng cả hai. Lần này, hai người họ đột nhiên rơi vào thế đối địch, còn cô thì chẳng biết ai sai ai đúng. Nhìn về cửa phòng đóng kín, mắt cô hiện lên vẻ quyết tâm. Cô đứng về sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đối mặt với anh

Trời vừa hừng sáng, Giai Mẫn đã đến công ty. Cầm một sấp giấy tờ trên tay, cô cứ đi tới đi lui mãi. Chỗ giấy đó chính là “bằng chứng” mà Giai Thi đã đưa cho cô. Tận mắt nhìn những cuộc trò chuyện cũng như đối chiếu hai đoạn văn, Mẫn cũng ít nhiều tin vào lời chị gái. Nhưng nói thật là cô cũng chẳng biết giải quyết làm sao được! Nghĩ đi nghĩ lại, cô chỉ còn biết giao cho Tạ Kha. Cô tin anh ấy sẽ không vì tình riêng mà làm ảnh hưởng đến công việc.

Phải mười phút sau đó, Tạ Kha mới xuất hiện công ty. Lúc này tập đoàn Thiên Ân vẫn khá vắng lặng, chỉ có vài người đến sớm. Thấy Giai Mẫn, anh không khỏi kinh ngạc, bởi vì anh thường đến sớm hơn hầu hết mọi người. Cô nhân viên này tuy không đi trễ nhưng cũng hiếm khi đi sớm.

- Có việc gì gấp à?

Nhìn thấy anh, cô lâm vào bối rối. Trong đầu đã định sẵn là sẽ giao cho anh xử trí, nhưng cô cứ cảm thấy sao sao. Tìm đến anh để tố cáo người anh yêu, nhìn kiểu nào cũng cảm thấy ngại. Nhưng chợt nghĩ đến vẻ mặt trầm trọng của Giai Thi, cô nàng hạ quyết tâm đẩy hết mớ giấy tờ đến trước mặt Tạ Kha.

- Anh xem cái này đi.

Tạ Kha nhìn lướt qua vài trang, sắc mặt cũng thay đổi. Đăm chiêu một thoáng anh mới bảo Giai Mẫn:

- Vào phòng anh.

Hiểu rằng anh không muốn để nhiều người biết chuyện, Giai Mẫn nhanh chóng đi theo. Cũng tốt, trước lúc đen trắng rõ ràng, làm lớn chuyện không phải là quyết định sáng suốt. Trong lòng cô vẫn còn một chút hi vọng mong manh, rằng mọi thứ chỉ là hiểu lầm và chị Uyên chẳng làm gì sai cả. Với cô, chị ấy không những là bạn mà còn là một người cô hâm mộ tận đáy lòng.

Ngồi vào bàn làm việc, Tạ Kha vắn hỏi cô gái trước mặt mình:

- Em lấy xấp tài liệu này ở đâu vậy?

Giai Mẫn dè dặt đáp:

- Là chị gái em đưa. Hôm qua anh gửi bản thảo cho em, tình cờ chị của em đọc được. Rồi chị ấy rất tức giận, và sau đó cho em xem những cái này. Em nghĩ anh cần biết, nên đã in tất cả ra và mang đến...

Ánh mắt của anh trở nên thâm trầm, khiến gian phòng trở nên lạnh lẽo. Việc anh chẳng nói gì khiến Giai Mẫn luống cuống một phen:

- Em có thể đảm bảo tất cả những thứ này đều là thật. Em... không phải em hại chị Uyển đâu!

Để chứng minh, Giai Mẫn nói cho anh biết việc Giai Thi chính là Nhã Nghi, thậm chí còn nhờ Lạc Vũ làm nhân chứng. Thông qua biểu cảm của cô nàng Tạ Kha biết cô không hề nói dối câu nào. Lại nhìn qua những bằng chứng một lượt, anh vẫn chẳng phát hiện ra vấn đề gì. Thờ dài một hồi, anh mới đáp lời.

- Anh tin em không phải hại người đó.

Còn nửa câu anh không nói, là anh càng không tin Uyển lại làm ra chuyện này. Đồng hành với cô qua bao nhiêu tháng năm, tính của cô anh còn không hiểu hay sao?

- Thôi em làm việc tiếp, chuyện này anh sẽ giải quyết.

Giai Mẫn cứ nhấp nhứ chưa chịu rời khỏi, anh đương nhiên hiểu cô nàng đang nghĩ gì. Bất đắc dĩ, Tạ Kha đành phải hứa với cô nàng:

- Yên tâm đi, anh tuyệt đối không thiên vị.

Nhìn cô gái cúi chào rồi rời khỏi, anh day day huyết thái dương. Rồi một lần nữa cảm cả hai tác phẩm lên, Tạ Kha chăm chú đọc.

Trong ấn tượng của mọi người, những người điều hành các tập đoàn lớn thường là người có khả năng tư duy logic rất cao. Thế nhưng, ít ai biết rằng ngoài việc nhanh nhạy với số liệu thì Tạ Kha cũng có khả năng cảm nhận văn chương rất tốt. Chính điều này đã khiến anh và Thư Uyển thân thiết khi còn đi học. Cùng đọc một quyển sách, cùng ngẫm về một nhân vật, đó là những việc mà hai người thường làm nhất trong suốt tuổi học trò.

Rất nhanh, Tạ Kha đã phát hiện sự tương đồng giữa hai phiên bản. Và nhìn sang những tin nhắn, anh không khỏi nhủ thầm, vì nó quá thuyết phục. Trong thâm tâm anh, một sự hoài nghi dần nảy nở, nhưng bị anh đè nén lại. Chỉ là hiểu lầm thôi, chắc chắn là như thế. Ai cũng có thể làm việc đó, nhưng Uyển thì không bao giờ!

Giờ làm việc đột nhiên trở nên thật dài. Biết rõ mình chẳng thể tập trung vào việc khác, lần đầu tiên Tạ Kha lạm dụng chức quyền để rời công ty sớm. Phải nghỉ ngơi cô, anh thật sự rất khó chịu và anh nghĩ là mình cần chấm dứt nó ngay lập tức. Một lời xác nhận từ cô, đó là tất cả những gì anh cần trong lúc này.

- - - - -

Thư Uyển ngồi trên giường, mắt cứ dán chặt vào tin nhắn cuối cùng của Nhã Nghi. Suốt một đêm qua, cô đã không thể thư thả. Cô cảm thấy ân hận và đau khổ khi đã phạm một lỗi mà bản thân cô không tài nào tha thứ. Và ở một khía cạnh khác, cô lại thấy căm ghét bản thân. Một sự hối hận muộn màng như thế có ý nghĩa gì đâu? Có chăng, nó chỉ khiến cô thấy mình thật dối trá!

Nghe tiếng đập cửa, cô xỏ chiếc dép bước nhanh ra ngoài. Là anh, cô hoảng hốt khi thấy anh đứng trước cổng nhà mình vào sáng sớm. Vẫn đang giờ làm việc mà, sao anh lại đến? Đầu rối rắm, nhưng tay cô nhanh chóng mở cửa cho anh bước vào.

Nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, tự dưng cô cảm thấy bất an. Đôi mắt đó như thấu suốt tâm hồn cô, nhìn thấy cả những góc ngách bản thù nhất mà cô luôn giấu giếm. Anh đứng đó hồi lâu, rồi mới mở miệng:

- Tớ có một chuyện muốn hỏi cậu. Nói thật cho tớ biết, được không?

Hai chữ được không thoát ra từ miệng anh như pha chút van xin. Thư Uyển chợt dạ cúi mặt, rồi gật đầu khe khẽ. Lấy từ cặp da ra xấp tài liệu mà Giai Mẫn đã giao cho anh vào ban sáng, anh nói với cô bằng giọng điệu ôn hòa:

- Có người đã đưa cho tớ cái này, và bảo rằng cậu đạo văn.

Hai chữ đạo văn như một tiếng sấm vang lên trong đầu Thư Uyển. Thân hình nhỏ nhắn khẽ run lên. Anh đã biết, anh biết hết rồi ư? Thật tội tệ! Sự lảng tránh của cô tất nhiên không nằm ngoài tầm nhìn của Kha, nhưng anh vẫn chưa muốn tin tưởng. Anh vịn vai cô, đưa ra yêu cầu:

- Nhìn vào mắt tớ và xác nhận đi. Tớ tin cậu.

Thư Uyển ngẩng mặt lên, lắc đầu khe khẽ. Một hành động khôn ngoan lúc này là nói với anh cô không hề sao chép, cô bị người ta vu oan. Anh tin cô mà, anh sẽ không nghi ngờ điều cô nói. Cô cố gắng mở miệng, môi lắp bắp. Cô, thật sự không thể nào dối gạt anh:

- Tớ...

Nhìn gương mặt chực khóc của cô, anh còn gì mà không hiểu nữa. Một cơn tức giận lập tức cháy bùng. Không thể kiềm chế bản thân, anh quát cô:

- Tại sao cậu phủ nhận! Cậu biết tớ sẽ tin cậu mà!

Lần đầu tiên trong đời, Tạ Kha mong mình bị lừa gạt. Anh thà bị lừa cũng không muốn đối mặt Thư Uyển trong một tình cảnh như thế này. Anh không dám đối mặt với sự dối trá của cô, anh muốn cô gái trong lòng anh mãi mãi thuần khiết như những năm đó. Nhưng cơ hội tự lừa gạt chính mình đã bị cô gái anh yêu đập nát.

- Tôi không thể lừa cậu.

Cô nói mà như khóc. Tạ Kha nhìn Thư Uyển, lần đầu tiên anh cảm thấy cô khác lạ đến thế. Nếu cô không có cảm hứng, chẳng phải chỉ cần nói với anh một câu là mọi chuyện đã ổn rồi sao? Anh có bức ép gì cô đâu, tại sao cô lại làm cái chuyện mà chính cô rất mực căm ghét đó. Anh không hiểu, anh thật sự không thể hiểu nổi cô đang nghĩ gì nữa rồi.

- Không, cậu có thể. Cậu đã lừa gạt lương tâm của chính mình, lừa gạt những người tin tưởng cậu. Tôi cũng không ngoại lệ.

Lời nói lạnh lùng của anh làm cô rơi vào đáy cốc. Phải, cô đã lừa mình lừa người, đã lừa luôn cả anh từ giây phút cô gửi truyện ngắn kia đi. Trên môi cô hiện lên nụ cười khổ. Vốn dĩ đã sai, giải thích cũng chỉ là ngụy biện. Cô sai rồi.

- Tôi có lỗi.

Im lặng mãi, cuối cùng Thư Uyển cũng không thể nói ra hai từ “xin lỗi”. Cậu mong chi người khác tha thứ một lỗi lầm to lớn thế này.

Tạ Kha lặng lẽ nhìn bộ dạng khép nép của cô mà lòng đau như cắt. Anh muốn ôm cô vào lòng, nói rằng anh sẵn sàng tha thứ tất cả những gì cô gây ra. Đáng tiếc là anh không thể. Anh sợ cô buồn khổ, nhưng anh càng sợ cô sẽ càng sa đoạ nếu anh dễ dàng bỏ qua. Một mình anh xấu xa đã đủ rồi, anh không muốn cả cô cũng nhor nhóp.

- Cậu làm tôi quá thất vọng.

Bỏ lại câu nói đó, Tạ Kha nhanh chóng rời khỏi. Hi vọng cô sẽ suy nghĩ lại và chọn quay đầu. Mọi chuyện vẫn còn trong tầm kiểm soát. Anh sẽ ngừng ngay việc quay chụp, thế là tạm ổn. Nhưng phần quan trọng nhất vẫn phải do chính cô tự giải quyết. Cô phải liên lạc với mọi người để nhận lỗi, thì may ra cứu vớt được những mối quan hệ trước đây...

“Dừng cảm lên, Uyển của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Lời xin lỗi

Anh đi rồi.

Thư Uyển nhìn theo bóng lưng kia mà người ngơ ngẩn. Cũng tốt! Nhất thời, cô cũng chẳng biết phải đối mặt với anh làm sao. Mà có lẽ chính anh cũng rối rắm.

Những cảm xúc trong lòng cô đã hỗn loạn, khó lòng phân rõ. Có ân hận, tự trách, có không cam lòng. Nhưng nhiều nhất vẫn là sợ hãi. Liệu anh sẽ nghĩ thế nào về cô?

Thất vọng là chắc chắn. Nhưng bên cạnh đó thì còn là những gì? Căm ghét? Ghê tởm? Biết đâu được! Giống như cô giờ đây đang cực kì căm ghét chính mình. Sống lương thiện không được, làm kẻ xấu cũng không xong. Cô chưa có đủ phẩm chất để trở thành một vai phản diện đặc sắc nên chỉ có thể trở thành một kẻ ác mờ nhạt và kém thông minh. Hóa ra, làm người xấu khó hơn nhiều so với cô vẫn tưởng.

“Không phải người muốn báo thù sao? Không phải người muốn hạnh phúc sao? Mặc kệ suy nghĩ của kẻ khác đi chứ!”

Một âm thanh vang trong đầu cô với vẻ gấp gáp kì lạ. Thư Uyển thờ dài, lại tới nữa rồi. Lấy thuốc chống loạn thần uống vào, cô thờ dài. Bác sĩ bảo bệnh nhân tâm thần phân liệt chỉ cần ngoan ngoãn uống thuốc và thực hiện các công tác điều trị là có thể khống chế, nhưng cô có vẻ là trường hợp ngoại lệ. Chỉ cần người kia muốn, cô ta có thể nói chuyện với cô bất cứ lúc nào.

“Cuốn về thì hạnh phúc không còn là hạnh phúc nữa đâu!”

Cường chiếm những điều không thuộc về mình để thỏa mãn bản thân, cô không nghĩ đó thật là hạnh phúc. Bởi vì thứ hạnh phúc ấy là giả tạo, nó có thể vỡ tan vào bất cứ lúc nào. Chỉ có khi cố gắng đủ nhiều, nỗ lực vươn lên và biết bằng lòng với chính mình, may ra mới được hưởng một niềm hạnh phúc chân thật.

“Người đã nghĩ kĩ chưa?”

Thư Uyên trả lời người kia:

“Đã nghĩ kĩ.”

Cô sẽ liên lạc với từng người trong vụ việc này để nhận lỗi. Họ có tha thứ cho cô hay không cũng không sao, họ có muốn công khai với truyền thông cũng không ngại. Cô làm sai trước mà! Nỗi đau riêng đâu phải là lý do để cô làm tổn thương những người khác, những người chưa từng làm cô đau đớn.

“Người sẽ hối hận.”

Người kia trả lời bằng giọng hậm hực rồi lại mất tích. Chẳng đếm xỉa tới, cô bật tin nhắn, bắt đầu nghĩ cách hoàn lương. Nhã Nghi đã chặn tin nhắn từ cô, trước hết đành nhắn cho con bé kia vậy.

“Em có rảnh không?”

Bên kia rất nhanh đã phản hồi cô:

“Em rảnh ạ.”

“Chị trò chuyện với em một chút, được chứ?”

“Tất nhiên là được.”

Nói xong, con bé không quên gửi biểu tượng cười tươi rồi.

“Thật lòng thì chị ghen tỵ với em đấy. Em đã xây dựng được một câu chuyện rất sống động và những cảm xúc cũng rất thật nữa.”

Bảo Anh nhanh chóng trả lời:

“Chị toàn trêu em thôi. Truyện của em còn nhiều lỗi quá trời, nếu không nhờ chị thì em khó mà tự thấy được.”

Hít một hơi thật sâu, cô gõ những dòng thật lòng nhất:

“Kĩ thuật có thể mài dũa được, còn ý tưởng và cảm xúc thì khó nói lắm em ạ.”

Rồi cô gửi câu chuyện mà mình đã viết lại sang cho con bé.

“Cái này là do chị viết lại dựa trên truyện của em”

Tin nhắn hiển thị đã xem, thật lâu không có hồi đáp. Có lẽ con bé đang ngồi đọc câu chuyện cô vừa gửi sang. Trong thời gian đó, Thư Uyên cố gắng soạn một tin nhắn để kể lại những chuyện đã xảy ra. Tự thú tội chưa bao giờ là đơn giản.

“Chị đã tự ý sử dụng truyện này và ghi mình là người sáng tác.”

“Chị xin lỗi em, nếu em không thích thì chị sẽ liên hệ với họ hủy. Còn không, em cũng có thể tiếp tục với tư cách tác giả.”

Bảo Anh vẫn im lặng, Thư Uyên chỉ còn cách kiên nhẫn chờ phản hồi. Phải một lúc lâu sau, con bé mới nhắn lại:

“Thế chị nói với em làm chi vậy?”

“Chị muốn nhận lỗi với em. Em có tha thứ cho chị hay không cũng được.”

Lại là một lúc im lặng đến ngệt thở. Thư Uyên thở dài, những gì cần phải nói cô cũng nói xong rồi. Giờ thì, nhiệm vụ của cô là nghe.

“Em phải thừa nhận là em rất sốc khi đọc tin nhắn của chị. Em không tưởng tượng được những gì em nghĩ lại có sức hút lớn đến nỗi thần tượng của em cũng phải sao chép...”

Ngoài dự đoán của cô, con bé trả lời rất bình tĩnh. Càng như vậy, cảm giác tội ác của cô càng sâu. Không biết nói gì hơn, cô chỉ còn biết nhắn vài chữ sang:

“Chị có lỗi.”

“Em thật sự giận chị, vì chị không nói trước với em. Nhưng em phải thừa nhận rằng phiên bản chị viết hay hơn rất nhiều so với những gì em đã viết. Chị nghĩ sao về việc đồng tác giả?”

Lời nói của con bé khiến Thư Uyên giật mình kinh ngạc. Đồng tác giả ư, cô chưa từng nghĩ đến việc này.

“Chị có thể sao?”

“Có thể.”

Suốt mấy ngày nghĩ ngợi lung tung, gương mặt ưa nhìn của Thư Uyên cuối cùng cũng hiện lên nụ cười mỉm. Cảm giác được bao dung thật tốt, mặc dù nó đến từ một đứa trẻ còn nhỏ tuổi hơn cô.

“Cảm ơn em.”

May mắn là Nhã Nghi đã phát hiện. May mắn là anh đã cảnh tỉnh cô, bằng không, có lẽ hành vi trơ tráo kia vẫn tiếp diễn. Cuộc sống đôi khi là vậy, khi có một người đang phạm sai lầm, hãy ngăn họ trước khi mọi chuyện tồi tệ đến nỗi không còn đường cứu vãn.

- - - - -

- Tổng giám đốc Tạ thật đúng giờ, lo cho bạn gái quá nhỉ?

Giai Thi nhìn anh, khỏe môi hiện rõ nụ cười trào phúng. Anh nhún vai, vẻ mặt hết sức tự nhiên:

- Tôi tự biết mình đuối lý, làm sao dám để cô Giai Thi chờ lâu.

Đưa Menu đến trước mặt người con gái kia, anh không khỏi tự đánh giá. Gương mặt có sáu phần giống Giai Mẫn, nhưng chị gái cô nàng có vẻ cơ trí hơn.

- Tôi biết Thư Uyên hoàn toàn sai trong chuyện đạo văn. Tôi cũng hiểu được nỗi bất mãn của cô về cô ấy. Nhưng tôi muốn cô ngồi nghe một câu chuyện trước.

Giai Thi chăm chú nhìn anh, rồi đột ngột hỏi:

- Tại sao tôi phải nghe?

Anh nghiêm mặt trả lời:

- Tôi mong cô có thể thông cảm cho Uyên một chút. Và quan trọng hơn hết, tôi muốn mời cô Bạch đây làm bác sĩ riêng cho cô ấy.

Giai Thi – gọi đầy đủ là Bạch Giai Thi không khỏi bật cười:

- Chỉ cần không sử dụng với mục đích thương mại thì tác giả gốc cũng đâu thể thưa kiện gì, tổng giám đốc Tạ đâu cần lo xa đến nỗi chuẩn bị cả giấy giám định tinh thần cơ chứ...

Tạ Kha lắc đầu:

- Cô ấy thật sự không ổn chút nào.

Nghe lời khẳng định từ anh, Giai Thi cũng không khỏi nghi ngại. Thư Uyên thật sự có vấn đề hay sao? Trước khi vụ việc kia xảy ra, cô vẫn trò chuyện với cô ta, đâu có thấy điều gì bất ổn! Nhưng bất kể là ai, nếu thật sự có bệnh, cô sẽ nhận. Đó là điều mà cô hứa với chính mình khi trở thành một bác sĩ tâm lý.

Bằng giọng điệu bình thản nhất, Tạ Kha bắt đầu thuật lại những chuyện xảy ra gần với Thư Uyên, từ việc bắt cóc đến vụ cưỡng bức. Tất nhiên, do mớ rối rắm mà “nó” mang lại, anh chỉ nói vắn tắt rằng do thuốc kích thích nên trí nhớ của Uyên xảy ra vấn đề, và cô ấy đã có một hiểu lầm không thể giải.

Nghe xong, Giai Thi lâm vào trầm mặc. Cô không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, người bạn tâm giao của mình đã phải trải qua quá nhiều điều. Vốn dĩ, Thư Uyên đã sống rất khép kín rồi, nhiều biến cố thế này thì cô ấy suy sụp không phải là điều khó hiểu. Thoáng chần chừ, cuối cùng cô cũng hỏi:

- Hiện tại cậu ấy thế nào rồi?

Anh nhìn qua điện thoại và đáp:

- Đã bình tĩnh hơn một chút, vừa nói chuyện với Bảo Anh xong. Cô yên tâm, bên dưới tác phẩm kia vẫn sẽ có tên của con bé. Và cả Thư Uyên nữa. Đồng tác giả là sự lựa chọn tốt nhất cho trường hợp này.

Chút lẩn tránh cuối cùng cũng được giải quyết, Giai Thi gật đầu.

- Tôi đồng ý trở thành bác sĩ riêng cho Uyên.

Như chợt nhớ đến điều gì đó, anh ho khan:

- Cô có thể tự tiếp cận Uyên được không?

Giai Thi hơi ngần người:

- Anh không dẫn tôi đến gặp bệnh nhân ư?

Tạ Kha trình trọng trả lời:

- Tôi có từng đề cập qua việc gặp bác sĩ, nhưng cô ấy từ chối. Uyển chẳng muốn mở lòng với ai cả, tôi chỉ hi vọng Nhã Nghi là ngoại lệ.

Ngay lúc đó, Giai Thi cảm thấy đôi vai mình nặng trĩu. Cô đã từng giúp rất nhiều người thoát khỏi bóng tối, nhưng không phải ai cũng vượt qua được. Có những người, rõ ràng là đã chuyển biến tốt đẹp nhưng vì một số tác động mà tình hình lại càng tồi tệ. Những căn bệnh về tâm lý thật sự không dễ vượt qua. Nhưng cô sẽ cố hết sức, nhất định, cô sẽ giúp Thư Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cuồng phong chợt nổi

Nếu phải tìm một nơi nghỉ dưỡng, có lẽ ngoại ô thành phố A là sự lựa chọn tuyệt vời. Nơi đây chẳng những có không khí trong lành mà cũng gần với khu đô thị phồn hoa, mọi thứ tiện nghi cần đều có đủ. Thế nên, không khó hiểu lắm khi trên đường quốc lộ nối sang thành phố B lại là những căn biệt thự khang trang. Rất có thể, ở trong những căn nhà này là một vị từng nắm giữ quyền to nay đã muốn lui về ở ẩn.

Giữa một khu vườn xanh mát, một người đàn ông ngồi vào bàn gỗ giải cờ thế. Đầu lóm đốm tóc bạc, không khó để nhận ra rằng tuổi ông ta cũng đã cao. Đứng cạnh bên là người quản gia đầu cũng đã luống tuổi. Cả hai người đều dán mắt vào bàn cờ đã bày sẵn.

Thế cờ đang vào phút gay cấn, binh tốt hai bên đều đã hao tổn ít nhiều. Bên xanh mất đi đôi mã và đôi tượng, bên đỏ thì mất đi một mã, một pháo một quân xe.

- Lão Vu, phí mất con mã rồi.

Ông quản gia chẳng nói gì, chỉ cung kính rót ly trà từ ấm. Từng ấy năm làm việc cho chủ, ông ta luôn biết mình nên nói gì và nên làm gì. Người đàn ông nọ làm ra điệu bộ trầm ngâm rồi thở dài tiếc nuối:

- Ta chỉ định kèm chế con pháo bên kia, vậy mà lại lãng phí một quân cờ, tiếc thật!

Cái quân pháo trùng tên với ông, không ngờ cả năng lực lẫn quyết đoán đều không thể khinh thường. Đúng là hậu sinh khả úy. Đáng tiếc là không dùng được, bằng mọi giá đều phải hủy.

Lúc này, người quản gia mới mở lời:

- Thế ngài đã chọn được ai thay cho Khắc Triều chưa?

Mất một thuộc hạ trung thành vì trận tính toán kia, ông ta có vẻ cẩn thận hẳn. Ngẫm nghĩ thêm một thoáng, tay ông ta đẩy một con tốt xanh đến gần con pháo đỏ:

- Dùng Chu Vinh. Tuy hần hơi ngu xuẩn và tham lam nhưng dùng lúc này là hợp lý.

Thế cục bàn cờ tức thì thay đổi. Một khoảng trống lộ ra cho con mã bên xanh để nó có thể diệt được con xe. Ông quản gia trở mặt hô to:

- Ngài từ bỏ Vũ Hạng ư?

Nhìn bộ dạng bất ngờ của thuộc hạ, Trầm Kha cười như không cười:

- Không được ư?

Quản gia kia đắn đo, hồi lâu mới trả lời:

- Người này vẫn còn giá trị.

Tức khắc, về mặt Trầm Kha thay đổi:

- Hần đã không còn giá trị gì kể từ cái ngày có ý định ngông cuồng đó. Cái họa này sớm muộn cũng phải trừ. Chẳng bằng thí để tiêu diệt con pháo này, một mũi tên trúng hai con chim.

Thiên Sát đã đẩy một cái bánh to đến trước mặt Dạ Quý, ông không tin là họ không ăn. Và nếu họ bị lợi ích cám dỗ thì quân pháo kia không thể nào tồn tại được nữa. Trầm Kha ông không tin không giải quyết được thằng oắt Tạ Kha đó!

Nói đoạn, ông ta rời khỏi bàn cờ còn đang dở, tay cầm điện thoại bắt đầu gọi cho một người. Vị quản gia kia trông thấy vẻ mặt nghiêm nghị của chủ nhân thì còn gì không hiểu. Thật không ngờ, cuối cùng mọi chuyện tẽ đến nhường này. Cảm thán trong thoáng chốc, ông lại khôi phục vẻ mặt phực tùng, đáng đứng nghiêm nghị như một pho tượng đá.

- - - - -

- Đạo gần đây bọn người Thiên Sát cứ rục rịch.

Vừa rít xong một hơi thuốc lá, Lạc Vũ lăm bằm vài tiếng. Tạ Kha cười cười, cây bút liên tục chuyển động qua các đầu ngón tay:

- Cay cú mà, không có gì đáng ngạc nhiên.

Tuy điệu bộ có vẻ bình tĩnh, nhưng thật sự trong lòng anh vô cùng kiên kị. Mỗi lần hai băng nhóm đụng chạm thì thế nào cũng phải đổ máu. Anh không thích máu, nhưng có những chuyện không thể tự quyết được. Lợi ích sờ sờ ra đó, cả Dạ Quỷ và Thiên Sát đều sẽ chẳng nhún nhường.

- Chúng đến thì giờ chúng thì đã làm sao! Tao không tin là lực lượng của Bạch Hổ lại không cân nổi tụi nó.

Bản thân Dạ Quỷ được hợp lại từ bốn đường. Thanh Long nắm giữ mạch máu tài chính của tổ chức. Tiền bạc, vũ khí, tất cả những thứ đó đều được họ nắm trong tay. Chu Tước chuyên lo đối ngoại, giữ mối quan hệ tốt đẹp với những người đứng đầu các quốc gia để thuận tiện cho những vụ buôn lậu hàng cấm. Huyền Vũ lo đối nội, chiêu mộ nhân tài cũng như xử lí gián điệp là bốn phận của họ. Còn Bạch Hổ, họ chỉ có duy nhất một nhiệm vụ: chiến đấu.

Phân đông những người thuộc về đường Bạch Hổ đều là sát thủ hoặc lính đánh thuê. Thân kinh bách chiến, họ là những người thường xuyên được máu tanh gột rửa. Chẳng trách Bạch Thần tự tin như vậy!

Nhưng với thói quen cẩn thận, anh lạng lẽ nhắc người bạn này:

- Không thể khinh xuất.

Đã quá quen với một Tạ Kha như thế, Bạch Thần cười to:

- Máy xem, ngữ điệu của mày có khác gì ông già tao không?

Rồi cả ba cùng cười to. Làm anh em bao nhiêu năm, tính nết của đối phương còn gì không rõ!

Nếu xét về tính cách, ba người họ là ba thái cực. Bạch Thần hơi kiêu ngạo, có lẽ là vì sinh ra đã ngậm thìa vàng. Thế nhưng, cậu ta cũng không phải hạng hoàn khô, năng lực cũng không tồi, mỗi tội cư xử khinh xuất. Lạc Vũ thì bên ngoài có vẻ lơ đãng, nhưng thực tế là tiểu hồ ly. Cha hấn cũng là nhân vật trọng yếu của Chu Tước Đường, mưa dầm thấm lâu, tên này cực kì am hiểu dùng lợi ích ràng buộc kẻ khác. Còn Tạ Kha thì đặc biệt trầm ổn. Cư xử quyết đoán, biết tiến biết lùi, đó là lý do anh là người đầu tiên trong thế hệ trẻ nhận quyền từ bậc cha chú.

Cũng đã lâu rồi cả ba người họ chưa được gặp. Vậy là cả ba đứng hàn huyên, chưa được vài câu thì trước cổng lại xuất hiện thêm mấy người. Các bậc cha chú đã tới, mặt không nhìn ra hí giận, chẳng biết hồ lô đang bán thuốc gì. Nhìn những người thế hệ trước ngồi vào đúng vị trí mình, cả ba nhanh chóng trở về Đường mà mình tham dự.

- Mật báo bên ta vừa gửi về một tin rằng Thiên Sát đang điều quân cho một đơn hàng lớn.

Vừa nói, Bạch Diễn không quên chỉ tay trên lượt đồ để minh họa tuyến đường đi. Để đến được biên giới nước C, bọn họ nhất định phải đi qua một đoạn đường đồi núi khá khúc khuỷu. Những người khác khẽ gật đầu, rồi một người mở miệng dò la:

- Ý của anh là chúng ta sẽ phực kích?

Ông ta gật đầu:

- Phải. Điều động toàn bộ những người không có nhiệm vụ của Bạch Hổ Đường, vì người cầm đầu chuyến này Vũ Hạng.

Cả đám người hơi đổi sắc mặt, rõ ràng cái người kia không phải hạng vô danh. Nhưng là những người từng trải qua sóng to gió lớn, sau khi suy xét thiệt hơn, bọn họ quả quyết đồng ý.

Rồi Bạch Diễn nhìn về phía Tạ Kha:

- Do sự thay đổi này, nên cháu triệu tập những người dùng được của ba đường còn lại để hoàn tất đơn hàng ở nước Z. Nhất định phải giao hàng đúng ngày, có như vậy thì mới giữ được chữ tín.

Tạ Kha cung kính đáp lời, những người khác thì nhìn anh, không khỏi giấu vẻ hâm mộ. Nếu mấy đứa nhà họ cũng nên hình nên dáng như con lão Hồng thì họ đã bớt lo.

Đúng lúc này, một người bắt chợt cắt ngang:

- Kha nó còn trẻ, lý thuyết có thừa còn trải nghiệm thì không được bao nhiêu cả. Hay là anh cứ để tôi lo đơn hàng này, dù sao tôi cũng rất nhàn.

Người đó không ai khác chính là Tạ Hồng, bố ruột của Tạ Kha. Từ ngày giao quyền lại cho con trai, ông ta an nhàn làm thái thượng hoàng chỉ tay năm ngón, chẳng biết lí do gì mà đột ngột đứng ra xin nhận nhiệm vụ. Bạch Diễm xua tay từ chối:

- Hồng, ông cứ việc ở nhà, cho bọn trẻ cơ hội. Cho dù là ngọc thì cũng phải qua rèn lửa mới tỏa sáng được mà!

Thoáng nhìn qua Lạc Vũ, phát hiện hần cũng chau mày, Tạ Kha mỉm cười nói với ông già nhà mình:

- Cha cứ để con.

Trực giác của anh đã cảnh báo rằng chuyến đi này không hề đơn giản. Đã như thế, làm sao anh để ông già mình thay mặt được đây? Chẳng bằng cứ để anh liều một phen, bình tới tướng đỡ, chắc chắn không tuyệt đường.

Một trận mưa đột ngột trút xuống thế gian, cả đám người vui cười kể lại chuyện cũ. Tạ Kha nhìn làn nước đục ngầu. Trận mưa kế tiếp thế nào cũng nhuộm máu tanh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Xả súng

Đêm ba mươi, trời tối đen như mực. Không có trăng mà cũng chẳng có lấy một vì sao. Đường phố trở nên điêu hiu và vắng vẻ. Có chăng, cũng chỉ còn những tiếng côn trùng kêu rả rích tạo nên ca khúc của vùng ngoại ô.

Tường chừng như tất cả đã chìm vào giấc ngủ, nhưng sự thật thì không phải ai cũng thế. Tại ngoại thành, một nhóm người đứng trước cửa nhà kho, nhanh chóng khuân hàng chất lên những chiếc xe tải nhỏ đậu ven đường. Những người dân xung quanh đây đã sớm say giấc nồng nhưng nếu có thức thì cũng sẽ chẳng quan tâm mấy. Trong ấn tượng của họ, nhà kho này các phân bón hóa học, trừ những ngày nhập xuất hàng thì đóng cửa im lìm. Những lần chuyển hàng có khi diễn ra vào ban ngày, có khi lại bắt đầu vào ban đêm, nói chung là chẳng phải chuyện gì lạ.

Trời về đêm khá lạnh, Tạ Kha cũng khoác áo lên người. Cửa kho mở toang, đoàn người ăn mặc không đồng nhất bắt đầu vận chuyển. Một vài người đứng nhìn quanh, sẵn sàng rút súng nếu có biến. Cứ như vậy, từng thùng, từng thùng hàng đã được chuyển lên xe.

Tạ Kha cảm thấy bất an. Trước giờ, trực giác của anh luôn rất chuẩn. Và lại, vài ngày gần đây, “nó” cũng không hề làm phiền anh, ấy chưa hẳn là điều tốt.

Xoay người lại, anh hỏi người cạnh bên:

- Đã kiểm tra cẩn thận chưa?

Người thanh niên trước mặt anh gật đầu, làm anh có chút yên tâm. Tính cách của Khải anh cũng biết, rất cẩn thận. Cậu ta đã nói không có vấn đề thì nhất định không có vấn đề gì cả. Chẳng mấy chốc, cả ba chiếc xe tải chuyển hàng đã sẵn sàng.

Nhìn sơ qua, chúng thật bình thường, thậm chí có phần cũ kĩ nhưng máy móc bên trong đều mới toanh. Ngụy trang như thế thì khi đi qua đoạn đường rừng núi vắng vẻ càng thích hợp.

- Xuất phát.

Một chiếc xe ô tô đi trước, ba chiếc xe vận tải theo sau, mỗi chiếc cách nhau một khoảng. Đoạn đường nhựa chưa bao giờ là vấn đề, đoàn xe di chuyển rất thuận lợi. Trời cũng bắt đầu ửng hồng. Lúc này, từng chiếc xe lần lượt rẽ vào đường đất. Con đường này không quá nhỏ mà cũng chẳng quá lớn, hai bên là cây cối um tùm, khiến tầm nhìn người điều khiển ít nhiều bị hạn chế đi. Thông qua bộ đàm, Tạ Kha nhắc nhở hai chiếc xe đi theo sau:

- Bám sát vào. Tập trung cao độ.

Mặc dù đoạn đường rừng núi không dễ dàng đi qua, nhưng với tay lái cứng cỏi thì mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát. Không phải cảm lái, Tạ Kha đưa mắt nhìn ở hai bên, đề phòng tình huống đột biến xảy ra. Đến một đoạn đường cong, anh đột nhiên thấy những cảnh cây lớn nhỏ không đồng nhất rải trên mặt đường. Khải toan giảm tốc độ lại, nhưng anh hét lên ngay:

- Tăng tốc.

Không chút do dự, Triệu Khải cho xe tăng tốc độ ngay. Bánh xe tải cán qua những cành cây tươi tạo nên những tiếng vang quái dị. Bật bộ đàm, anh thông báo điều tương tự với hai xe đi sau. Nhưng đã trễ. Hai chiếc xe kia không kịp phản ứng, và tiếng súng nổ đột ngột xé tan sự yên tĩnh.

“Pằng”.

Sau phát súng mở màn, làn mưa đạn bắt đầu xả vào hai chiếc xe lọt trong vòng mai phục kia. Tiếng kêu gào chửi tục vang lên khắp nơi, đồng hành còn có tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng. Từ bộ đàm truyền sang tiếng hét thất thanh rằng lốp xe đã bị bắn hỏng. Tình thế như đang trên vạt dầu sôi.

- Chết tiệt!

Quả quyết kêu xe dừng lại, anh cầm thanh súng lục PX4 nã về những kẻ cách mình ước chừng 10m kia. Những người khác cũng hành động tương tự, nòng súng Ak hướng về phía kẻ thù. Viên đạn xuyên qua cửa kính thủy tinh và phá nát nó. Không ổn! Những phát súng của kẻ thù bay vào như làn mưa. Anh chột vật né đi đường đạn, nó chỉ kịp xẹt qua bả vai rồi xuyên thẳng qua cửa kính bên còn lại. Máu đỏ thấm ướt áo.

- Shit, xem ông làm gỏi chúng mày đây!

Triệu Khải phát bực, nhanh chóng nạp đạn rồi nã về phía kẻ thù. Tạ Kha cũng nén đau, đầu súng hướng về kẻ ở gần nhất. Viên đạn xé gió lao đi vun vút, ghim thẳng vào ngực trái tên kia. Máu phun, hấn hết thắm.

Tình hình phía sau càng tồi tệ. Bọn người kia rõ ràng đã thắng thế. Tiếng la hét bên ngoài càng làm thần kinh mọi người căng cứng lên. Và đột ngột, âm thanh còi hú vang vọng khắp nơi. Là còi xe cảnh sát.

Một phát súng chỉ thiên bắn lên trời. Thông qua loa ròi, tiếng cảnh sát truyền đi khắp nơi:

- Cảnh sát đã bao vây, các người bỏ súng xuống!

Cả đám người đang liều mạng hoảng hốt, nhưng Tạ Kha lại thờ phào. Ít nhất, cảnh sát xuất hiện lúc này thì những người kia mới có cơ may toàn mạng.

- Chạy!

Triệu Khải lập tức lên ga. Nhanh, nhanh hơn nữa. Chiếc xe lao đi như một mũi tên. Ngay sau đó, một tiếng nổ ầm vang lên. Bọn người kia, vậy mà dùng cả súng phóng lựu! Mặt đường run lắc dữ dội, cửa kính vỡ nát. Những mảnh vụn văng tung tóe, một ít cửa lên người. Triệu Khải cố kềm chiếc xe rồi phóng nhanh về phía trước. Mô hôi đỏ ướt áo. Họ thoát trong gang tấc.

Nhưng không vì thế mà bọn họ thả lỏng. Ai biết cảnh sát sẽ xuất hiện lúc nào đây? Một điều đáng lo hơn là trải qua trận chiến, rõ ràng là xe khách không hoạt động tốt nữa. Với vận tốc hơn trăm kilomet trên giờ, nó đã bắt đầu có dấu hiệu đình công.

- Bỏ xe, đi bộ.

Thoáng nhìn nhau hội ý, cả nhóm người quyết định rời xe. Cảnh sát chắc chắn đã ghi nhớ số xe, tiếp tục dùng chỉ thêm bất tiện. Huống hồ, nó cũng có hoạt động ổn đâu! Thả lẫn vào rừng núi thì may ra còn một đường sống.

Tức tốc cầm theo vũ khí lạnh, cả đám người bước theo một lối mòn. Trời cũng đã sáng. Thần kinh căng cứng sau trận kịch chiến, cơ thể cũng có phần mỏi mệt, nhưng đám người không dám chậm lại giây phút nào. Ngoài anh ra, trong sáu người vừa thoát khỏi chuyến này cũng có hai kẻ bị thương nhẹ. Một người bị đạn găm vào vai trái, vẫn chưa lấy đầu đạn ra, máu liên tục đổ. Còn một người thì bị đạn xẹt ngang chân, tạo thành một vết thương hơi sâu. May mắn là tất cả vẫn có thể di chuyển.

Nhưng có đường mòn nghĩa là đã từng có người đến. Nhìn nhau hội ý, bọn họ bắt đầu xâm nhập vào rừng sâu và đi thẳng về hướng Tây. Bìa rừng phía Tây có khu dân cư, và nếu Tạ Kha không nhớ nhầm thì gần đây cũng có khe suối nhỏ.

Róc rách.

Tiếng nước suối chảy như một liều thuốc an thần dành cho tất cả. Tạ Kha đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng những người đi cùng không kèm được đã chạy vội lên. Vực nước lên mặt, họ cười sảng khoái. Nhưng anh thì càng lúc càng cảm thấy không ổn.

Bịch!

Một âm thanh lạ vang lên, như có vật thể gì vừa rơi xuống. Lập tức xoay người, Tạ Kha thấy một dòng máu đỏ thẩm phún ra từ cổ của một kẻ đang tận hưởng làn nước mát kia. Chưa kịp hô lên cảnh báo, người mặt áo đen đã dùng lưỡi dao xẹt qua yết hầu của kẻ thứ hai. Người thứ ba chỉ mới kịp phát giác ra đã bị bốn con dao chém gục. Trong vài hơi thở ngắn ngủi, kẻ áo đen đã kết liễu ba sinh mạng. Lề lưỡi liếm lấy máu trên con dao, hấn cười khoái trá.

- Một lũ ngu ngốc.

Với cái giọng lơ lớ của người ngoại quốc, hấn ta nói bằng ngữ điệu khinh thường. Triệu Khải và người còn lại đưa mắt nhìn nhau, rồi xông thẳng về phía hấn với ý định ra đòn phủ đầu. Nở nụ cười khẩy, hấn nhảy bật lên né cả đường thanh mã tấu sắc lạnh cũng như đòn chém ngang của thanh katana. Rồi như định từ lâu, hấn cầm cả bốn thanh dao găm vào lòng ngực kẻ cầm mã tấu.

Cầm kiếm toan bỏ dọc đầu hấn, nhưng đòn đánh của Khải trở thành vô dụng. Hấn bình thân xoay nhẹ chân trái, rồi dùng mũi bàn chân tung cước vào ngực kẻ đối diện mình. Lực đá mạnh mẽ làm cậu văng ra một khoảng khá xa nơi quyết chiến.

Thanh kiếm vượt khỏi tay, Triệu Khai nằm trên mặt đất. Dạ dày nhộn nhạo, cậu chưa kịp làm gì thì một cú đập thẳng vào mặt làm cậu tối tăm mặt mày. Bốn lưỡi dao bén ngọt đâm xuyên ổ bụng cậu, không chỉ một lần. Máu đỏ tuôn ra, cậu ngã gục.

Bộ đồ đen, mặt nạ nửa xương, thủ pháp giết người cực kì nhanh gọn cùng thói quen liếm máu trên dao, tất cả đã nói cho Tạ Kha người trước mặt là một tên sát thủ. Một tên sát thủ cực giỏi. Cầm súng nhắm thẳng ngay mục tiêu phía trước, Tạ Kha quát to:

- Mày là ai?

Tên kia cười to nhưng chẳng thêm đáp. Một viên đạn lao đi cực nhanh, tưởng chừng như sẽ cắm thẳng vào trán hắn. Nhưng không, tên sát thủ vẫn kịp phản ứng, hắn chém đôi viên đạn, đồng thời phóng một lưỡi dao về phía nòng súng. Khẩu súng bị hủy.

Hắn nhìn anh bằng cặp mắt kì quái, một xanh một đen, một thoáng sau mới đáp lại:

- Quỷ hút máu, Nikolai Kirill.

Nhanh chóng quăng khẩu súng xuống đất và rút con dao quắm có khắc hình đầu rồng ra, anh đáp lại:

- Ma Long, Tạ Kha.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ngàn cân treo sợi tóc

Gã sát thủ thu lại nụ cười khi nhìn thấy lưỡi dao. Không chút chần chừ, Tạ Kha xông lên. Dao quắm chém tạt ngang người hắn. Tên này đưa tay đón đỡ, đồng thời xoay người, tung cú đá bằng gót bàn chân vào ngay giữa mặt anh. Tạ Kha giờ gối lên để đón đỡ.

Bốp!

Vừa hạ gối xuống, anh tung ngay một cú đá cực mạnh vào vai gã, nhưng đổi lại, Tạ Kha ăn trọn một cú chỏ vào miệng. Như một con báo đốm sung sức, hắn tiếp tục đánh trả và nói to:

- Mẹ mày! Mày làm tao hưng phấn lên rồi đấy!

- Bớt phí lời đi.

Ngay lúc này, lưỡi dao bén lạnh của hắn rạch hai đường vào tay trái của anh. Chẳng dừng ở đó, hắn tung thẳng cú đá vào sườn trái anh. Anh ngã xuống, bắt ngờ đá quét vào khớp nối chân, đốn ngã tên sát thủ. Chớp lấy thời cơ đó, anh không chể đỗi tay hắn. Con dao quắm dí sát họng. Dùng sức mạnh, yét hầu đứt. Máu phun ra. Vẫn là màu đỏ ghê rợn.

Kề trước mặt đã không còn hơi thở. Anh ngồi bệt xuống, thở hổn hển, mắt vẫn dán chặt vào cái xác với vẻ đề phòng. Từ vết thương trên tay, máu chảy ồ ra. Cởi chiếc áo sơ mi trắng đã sớm lấm lem, anh xé toạc một mảnh vải rồi nhanh chóng quấn chặt vết thương lại. Đường đạn sượt ngang bả vai, vì trận vận động mạnh lại đau âm ỉ.

Súng đã hỏng. Giữa chốn rừng rậm hoang vu và đặc biệt là khi anh đang bị thương thì điều này khá gay go. Hít một hơi thật sâu, anh đứng dậy, bước lại nơi nhóm người mình ngã xuống. Súng của họ vẫn còn đó, nhưng sau trận ác chiến thì đạn đã cạn rồi. Gôm góp lại cũng chỉ còn ba viên.

Tạm đủ. Tạ Kha cũng hiểu, trong hoàn cảnh như thế này thì chẳng thể đòi hỏi gì hơn. Chỉ ít thì cũng có năm viên để phòng thân với thú dữ. Xong xuôi, anh lại suy xét chuyện xử lí thi thể của những người cấp dưới này. Nếu để tro trên đất liền thì kết cục là no bụng muông thú. Hòa táng cũng không thể, khói sẽ làm lộ vị trí ngay.

“Đã thế thì đào thôi...”

Nhưng đất gần suối không phải là chỗ hay để an táng. Phải mất một lúc tìm kiếm, Tạ Kha mới tìm được một vị trí để xem. Nơi này thưa cây hơn và cũng cách dòng suối một quãng.

Chẳng do dự chút nào, Tạ Kha dùng con dao quắm tùy thân đào. Đất ở đây không quá cứng nhưng để đào bới thì cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Không thể an táng họ dang hoàng thì ít ra anh cũng phải tận sức. Một hố đất cho tất cả bọn họ khỏi bị và bởi hùm beo.

“Cảm ơn Khai vì luôn báo cáo cho tôi biết mỗi lần mấy thằng quỷ kia trốn việc.”

“Cảm ơn Phong vì mỗi lần anh em bày độ đều không bao giờ quên thằng Kha này.”

“Cảm ơn Triết vì chú mày luôn ủng hộ anh trong mọi tình cảnh.”

...

Anh vừa làm vừa lẩm bẩm. Cứ tưởng như không có gì để nhớ, nhưng hóa ra, trong óc anh ghi lại rất nhiều. Những hình ảnh. Những âm thanh. Những sự việc gắn liền với họ. Nhiều đến nỗi mà có kể thì ba ngày ba đêm vẫn còn chưa hết.

Mới đây thôi còn cười nói, giờ đã trở thành xác lạnh. Người trong bóng tối luôn ý thức được mình có thể rời khỏi thế gian bất cứ lúc nào, nhưng họ vẫn là người. Mà đã là người, mất đi anh em, làm sao không xót xa!

Từng người một được Tạ Kha đặt nằm ngay ngắn. Rồi anh nhặt mảnh áo còn lại, bọc mớ sỏi đá ở suối mang về. Dùng sỏi đá lấp lên, để tránh thú dữ nghe mùi thịt. Sỏi dần phủ kín những xác, anh mới dùng đất lấp lên. Lại rải thêm một lớp lá cây, trừ vết đất mới đào thì khu vực này cũng bình thường như bao nhiêu nơi khác.

Chém mạnh vào thân cây vài nhát để làm dấu, Tạ Kha thở dài rồi nắm tay siết chặt. Trong tình cảnh này cũng chỉ có thể như thế thôi. Mà nhất định, anh phải sống sót trở về, để còn mang thi cốt họ về nơi an nghỉ thật sự. Đột ngột, anh quỳ xuống dập đầu vái lạy. Tôi xin hứa, chỉ cần tôi về được thì bất kể giá nào cũng phải mang tất cả trở về.

Một trận gió lớn thổi qua. Nước mắt Tạ Kha rơi xuống. Rồi anh bước đi men theo bờ suối. Bóng lưng trần nhỏ dần, nhỏ dần rồi khuất mất.

Ngày trong rừng qua rất nhanh, nhưng điều đó không có vẻ gì là đáng vui cả. Bởi khi bóng đêm sập xuống thì chẳng ai biết được sẽ có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập. Men theo con suối là một lựa chọn an toàn và khôn ngoan. Ở gần nguồn nước, anh không phải lo nhiều về nước uống. Thức ăn cũng không phải quá tệ, có dao nhọn, anh vuốt những thanh cây thành mũi lao để săn cá dưới dòng suối kia.

Chuyện phiền phức nhất chính là tạo lửa. Không công cụ nên chỉ có thể tạo lửa theo cách sơ khai. Một nắm bụi nhùi, một thanh gỗ cứng và một đoạn gỗ thông. Cây dọc theo trục của khúc gỗ thật lâu, may ra có được một ít hạt vụn bốc khói. Đưa chúng lại gần bụi nhùi thì bắt lửa. Kể ra có vẻ đơn giản, nhưng để có được một ít lửa thì cũng mất không ít thời gian.

Hôm nay đã là đêm thứ hai Tạ Kha ở trong rừng sâu. Lũ muỗi rừng vo ve tạo ra những âm thanh khó chịu. Anh ngồi gần đống lửa, tay cầm cây củi xiên vài con cá cỡ ba ngón tay. Đống lửa cháy bùng lên làm anh nhớ đến hôm vui chơi cùng Uyển. Vài ngày không liên lạc được với anh, thế nào cô ấy cũng nghĩ lung tung.

Tạ Kha lấy điện thoại ra khỏi túi, chỉ còn một vạch pin. Anh vẫn chưa liên hệ với ai trừ Trần Ấn cả. Kể cả ông bà già anh, liên lạc với họ thì người bên Dạ Quỷ cũng sẽ biết ngay. Anh muốn thử xem thái độ của tổ chức về chuyến hàng lần này là như thế nào đã. Và cả cô anh cũng không liên lạc nổi. Những chuyện rắc rối này, cô không biết gì hết vẫn tốt hơn.

Trước đây, anh không thể nào hiểu cha mình muốn gì. Ông ấy giấu vợ hoàn toàn về việc của tổ chức, nhưng lại không ngần ngại ném con trai vào những trận ẩu đả từ bé. Giờ anh hiểu, ông ấy muốn giữ nụ cười trên môi bà, cũng giống như anh muốn bảo vệ Thư Uyển hồn nhiên vậy. Ông ấy lo, nếu lỡ mình có chuyện rồi thì cũng cần người chống một mảnh trời cho vợ.

Vậy nên, năm tám tuổi, anh đã đi học quyền cước. Mười hai tuổi, anh và đám người Bạch Thần, Lạc Vũ lại bị quăng ra đường phố để thực chiến với những tên lưu manh. Mười sáu tuổi, anh suýt chút bị người ta lấy mạng, nhưng bạn thân anh đã thay anh nhận cái chết. Đến mười tám tuổi, anh ra tay giết người.

Anh không thích đánh nhau, anh cũng không thích giết người. Chỉ là, ở trong cái guồng quay đó, nếu không đủ nhẫn tâm thì chính mình sẽ xuống âm phủ. Tuổi trẻ khí thịnh, anh từng muốn chết để giải thoát khỏi cuộc sống mà anh căm ghét. Nếu không có Uyển thì chắc anh cũng đã tìm chết từ lâu rồi!

Do dự một thoáng, cuối cùng anh cũng không kiềm được mà gửi cho cô một tin. Cứ xem như là báo bình an vậy.

“Tớ, Tạ Kha đây. Có chút việc nên trong một thời gian sẽ không gặp cậu. Đừng lo, tớ vẫn ổn.”

Tin nhắn vừa gửi đi thì điện thoại cũng sập nguồn. Bữa ăn kết thúc, anh quăng hết phần xương vào đống lửa. Thêm một ít củi to để đảm bảo đủ cháy qua cả đêm, Tạ Kha trèo lên một chạng cây to ở gần đó, nơi anh sẽ qua đêm. Anh vẫn chưa buồn ngủ.

Do những tán cây cũng thưa, anh vẫn nhìn thấy được một vài ngôi sao lấp lánh. Khóe môi anh hiện lên một nụ cười dịu dàng. Anh chợt nhớ lần đầu tiên gặp cô. Mà thật ra cũng chẳng phải là lần đầu tiên, chỉ là trước đó, anh chưa từng để tâm đến cô gái tên Thư Uyển.

“Kha, cậu có thể cho tớ mượn quyển sách cậu đang đọc được chứ?”

Cô gái đó đã nói như vậy, với ánh mắt lấp lánh tưởng như có thể phát ra ánh sáng. Nụ cười dịu dàng và giọng nói thanh thoát ấy kéo anh về từ những trang sáng phiêu lưu. Nhưng chưa đợi anh kịp nói gì, cô đã vội vã xua tay:

“Bao giờ cậu đọc xong ấy, cho tớ mượn được không?”

Anh gật đầu. Cô gái đó nói tiếng cảm ơn, rồi lại cười, cả người bùng bùng sức sống nhảy chân sáo về chỗ của mình. Và hình như, cũng từ cái giây phút ấy, trong lòng anh nhiều hơn một người để quan tâm. Một cô gái yêu những trang sách.

Thời niên thiếu của anh có cô. Nhưng một kẻ như anh, tương lai là một cái gì đó xa xôi quá. Anh không thể cho cô một tương lai yên ổn. Hơn ai hết, anh

hiểu rất sâu sắc điều đó, hoàn cảnh của anh và ông già mình không giống nhau. Ông già có thể bảo vệ mẹ anh vì ông ta là chiến hữu vào sinh ra tử với Bạch Diễm, còn anh thì chưa chắc. Vụ việc lần này, ngoài đám người Thiên Sát ra, anh vẫn cảm thấy có sự can thiệp của ông ta.

“Người cầm đầu Dạ Quỷ muốn trừ khử anh sao? Lý do gì để ông ta làm thế?”

Tay gác trán, anh không thể nào hiểu nổi. Nhưng đầu thế nào đi chăng nữa thì cũng phải điều tra cho rõ ràng đã...

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, anh chợt có chút buồn ngủ. Có vẻ như một loạt hoạt động ban ngày đã vắt kiệt sức lực của anh.

“Nếu được quyền mơ ước, anh sẽ ước mình không dấn vào những thứ phức tạp, để sống một cuộc sống bình thường cùng em...”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trở về

Tạ Kha cứ đi, hết ngày này lại qua ngày khác, đến nỗi anh gần như quên đi khái niệm thời gian. Anh không biết mình đã đi bao xa, cũng không rõ đã băng qua bao nhiêu con dốc. Những nhọc nhằn nhiều ngày đọng lại làm anh thấm mệt và trở thành đỉnh điểm vào một ngày mưa. Một cơn mưa ở khu rừng nhiệt đới vắt kiệt sức của anh. Đầu óc chệnh choáng, mơ mơ hồ hồ. Anh muốn ngủ.

“Cậu làm ơn, về nhà đi. Cậu về đi mà.”

Phảng phất bên tai anh dường như có giọng nói của Uyển. Cô họng khô khốc, đôi mắt Tạ Kha thoáng hiện vẻ tỉnh táo. Đúng vậy, Uyển đang chờ anh. Nhưng chỉ bấy nhiêu đó, dường như vẫn là chưa đủ. Một lần nữa, cảm giác nặng nề lại đè lên mí mắt.

“Anh đã hứa gì với bọn tôi chứ, đi tiếp đi Kha!”

Khải, Phong, Triệt... Đúng vậy, anh đã hứa là sẽ cho họ một nơi an nghỉ đàng hoàng. Nếu anh nằm ở đây, họ, tất nhiên sẽ nằm ở giữa chốn rừng sâu nước độc. Làm sao anh có thể gục ngã ở đây được chứ. Không đời nào! Chính anh và cả bọn họ cũng không cho phép!

Dùng sức véo mạnh vào tay mình để tỉnh táo hơn, Tạ Kha tiếp tục đi về phía trước. Chẳng bao lâu sau, khung cảnh trước mắt trở nên thoáng đãng. Giống như một giấc mơ, anh nhận ra mình đã tới bìa rừng.

- - - - -

Trần Ân vẫn nhớ như in cái ngày hôm đó, ngày mà anh gặp Tạ Kha bước ra từ phía bìa rừng. Đó quả là một ấn tượng mới lạ về người sếp này, một bộ dạng quá ư nhếch nhác. Râu mọc lên tua tủa do nhiều ngày không cạo, đầu óc rối bời, quần áo cũng đã sớm tả tơi. Những vết thương đã kết vảy thành những mảng sạm màu, trông ghê rợn. Giương mặt bơ phờ, cặp mắt cũng đã đỏ ửng. Và dù như thế, anh ta vẫn còn bình tĩnh hỏi:

- Cậu đến chờ ở đây bao nhiêu ngày rồi?

Anh nghĩ một chút, rồi đáp lời:

- Một ngày rưỡi.

Vừa nghe xong câu đó, anh ta cười rồi té xỉu. Hết cách, Trần Ân đành mang anh lại một khách sạn gần đó, chờ khi tỉnh dậy mới quyết định sẽ làm gì tiếp theo.

Vừa mua xong quần áo và thức ăn trở về, Trần Ân đã nghe thấy âm thanh lạ. Thầm đoán rằng sếp mình đã tỉnh, anh bước vào. Quả nhiên, người kia đã tỉnh dậy sau khi được uống thuốc hạ sốt. Hộp cháo ăn liền hầy còn nóng, anh đẩy trước mặt Kha. Người kia cầm lấy và giải quyết ngay với một tốc độ chóng mặt.

- Xin lỗi vì để cậu phải đợi.

Tạ Kha vừa ăn vừa nói với Trần Ân. Dựa trên bản đồ, anh nghĩ là mình chỉ cần khoảng mười lăm ngày cho quãng đường đi đến bìa rừng, nhưng cuối cùng thì đến ngày mười bảy mới ra được. Vẫn là anh đã đánh giá sức bền của bản thân hơi cao.

Người đối diện chỉ nở nụ cười:

- Không làm việc mà vẫn có lương, kể ra thì tôi vẫn lợi.

Trần Ân trả lời với vẻ thân nhiên ngoài dự đoán. Về lý, bắt gặp anh trong cảnh thân tàn ma dại này thế nào cũng phải tò mò ít nhiều. Nhưng cậu ta không như vậy, chẳng hề thắc mắc gì cả. Càng thêm xác nhận suy đoán của mình, anh nói một câu không đầu không đuôi:

- Có thể thông báo với ông ấy là tôi ổn rồi. Bằng cách nào cũng được, đừng gọi điện.

Đúng vậy, Trần Ân không chỉ là một nhân viên bình thường. Anh đã sớm nghi ngờ cậu ta và lão già nhà anh có mối liên hệ gì đó. Ngay lúc Thiên Ân thành lập, khan hiếm nhân tài, một người có cả năng lực lẫn bằng cấp như cậu ta lại xuất hiện. Làm việc chung nhiều năm, anh không tin rằng cậu ta không nghĩ được chút gì bất thường từ giấy tờ sổ sách. Nhưng cậu ta chưa bao giờ cố tìm hiểu về chúng nó, điều đó khiến anh có suy đoán kia.

- Vâng.

Trần Ân đáp, cũng gián tiếp khẳng định ý nghĩ của anh là đúng. Thế này càng tốt, những ý định của anh càng dễ thực hiện rồi..

Ánh mắt lơ đãng quét qua thân hình mình, anh mới nhận ra mình cực kì nhếch nhác. Quơ ngay túi đồ mới vào phòng tắm, việc đầu tiên cần làm vẫn là dọn dẹp bản thân. Người rừng, vẫn là ít làm thì tốt hơn!

- - - - -

- Mẫn, vẫn chưa có tin gì hả?

- Vâng.

Đây không phải là lần đầu tiên một cuộc hội thoại như thế này diễn ra. Từ ngày nhận được tin nhắn đó của anh, cô vẫn luôn thấy bồn chồn lo lắng. Cố gắng không làm gì nhưng đến ngày thứ mười, cô đã không nhịn được mà hỏi thăm hết người này đến người khác. Cả Trần Ân, Lạc Vũ và Giai Mẫn đều từng bị cô hỏi qua.

Giọng nói uể oải của Mẫn khi trả lời cô càng làm cô thấy không yên tâm. Chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra rồi. Nếu chỉ đi công tác như bình thường thì đâu đến nỗi mất liên lạc hơn nửa tháng cơ chứ? Cô thật sự rất lo cho anh, nhưng cuối cùng thì vẫn chẳng làm được gì cả.

“Tớ đã cố nghĩ rằng cậu ổn, nhưng làm sao tớ tin được đây?”

Cô cười khỏ. Đây là cái bắt đắcc dĩ của cô. Những gì cô biết về anh chỉ là một phần nhỏ, những gì cô không biết lại rất nhiều. Anh đã giấu đi nhiều thứ, anh lo cô có chuyện. Dù sao thì, có những thứ mà một người thường như cô không biết vẫn tốt hơn. Cô hiểu sự lo lắng đó của anh, nhưng cô thật sự muốn biết tất cả. Ít nhất thì khi anh có chuyện, cô có thể làm một điều gì đó chứ không hoàn toàn bị động như lúc này.

Đôi mắt nhắm nghiền, Thư Uyển chấp tay cầu nguyện. Loại người luôn cố gắng tìm cho mình một chỗ dựa về mặt tinh thần. Cô cũng không ngoại lệ. Vào những lúc rối rắm và bất lực, cô cũng chỉ còn cách cầu nguyện. Biết đâu, những đấng vô hình nào đó sẽ rủ lòng thương để cậu ấy bình an trở lại hay sao?

“Nếu có ai đó nghe được tiếng lòng con, hãy để cậu ấy bình an trở về. Con tình nguyện đánh đổi mọi giá.”

“Thật như vậy sao?”

Một giọng nữ quen thuộc vang lên. Cô giật mình nhìn xung quanh, thật quái lạ. Rồi chợt nhớ điều gì đó, cô chau mày:

“Có thật hay không cô tự hiểu. Cô vốn là tôi mà!”

Rồi lại một tiếng cười chói tai truyền đến:

“Chỉ cần cô không dính dáng gì đến Tạ Kha nữa, anh ta sẽ an toàn.”

Thư Uyển mỉm cười:

“Nói như thế cô là đáng cứu thế nào vậy! Cô cũng chỉ là tôi.”

Như chợt nhớ ra điều gì, giọng nói kia hầm hừ về tức tối. Rồi âm sắc đột ngột thay đổi, vẫn là một giọng nữ, nhưng không hề giống với âm thanh cô thường nghe. Trong trẻo hơn và cao vụn vút.

“Ai nói ta là người?”

Vừa nói xong, ả đã hồi hận. Chết tiệt, suốt bao nhiêu năm nay, ả đều trò chuyện với Thư Uyển bằng giọng của Uyển, khiến cô hiểu nhầm ả là nhân cách khác của cô. Nhưng mọi chuyện càng lúc càng vượt tầm kiểm soát của ả. Đã lỡ phóng lao rồi thì chỉ còn cách theo lao vậy!

“Nếu người không chấp nhận yêu cầu của ta, người người yêu sẽ không bao giờ bình an trở về.”

Thư Uyển day day huyết thái dương, đau đầu rồi đây. Chẳng lẽ cô lại phân liệt thêm một nhân cách nữa hay sao? Nhân cách trước thì cực đoan, cứ tưởng đã tệ lắm rồi. Ấy vậy mà, nhân cách này còn tệ hơn, mắc bệnh ảo tưởng khó chữa.

Đọc được hết toàn bộ những suy nghĩ của Thư Uyển, ả vô cùng phẫn nộ. Đúng là đáng ghét, phải nghĩ cách cho con ranh này sớm đi đời thôi. Hần học, ả chỉ bỏ lại một câu “Người sẽ hồi hận” rồi rời khỏi. Quân cờ của ả cực kì thông minh, ả chỉ còn cách giám sát nó thật sát sao.

Bây giờ ngày hôm sau, Thư Uyên vẫn còn chìm trong giấc ngủ thì điện thoại đột nhiên rung lên. Màn hình hiện lên hai chữ Giai Mẫn. Cô ấy gọi vào giờ này làm gì cơ chứ? Một tay dụi dụi mắt, tay còn lại nhanh chóng ấn nút nghe:

- Chị đây.
- Có chuyện rồi chị Uyên.

Người bên kia nói với vẻ rất rối rắm

- Hội đồng quản trị vừa bổ nhiệm một giám đốc mới thay thế cho anh Kha. Không hiểu tại sao chuyện này lại đến đột ngột như vậy...

Cô nàng còn nói tiếp nhưng Thư Uyên đã không nghe thêm được gì nữa. Có phải họ biết anh xảy ra chuyện gì rồi nên mới quyết định như thế không? Bàn tay cô run lên, cô xuống giường ngay:

- Có phải chị vừa ngủ dậy nên nghe nhầm không?

Bên kia đầu dây im ắng hồi lâu mới đáp:

- Chị không nghe nhầm đâu, em cũng đang rất rối. Em không biết tại sao lại thành ra như vậy nữa...

Và một tiếng bộp vang lên, chiếc điện thoại rơi xuống nền gạch vì chủ nhân nó quá hốt hoảng. Ngơ ngẩn hồi lâu, Thư Uyên mới thều thào:

“Tôi đồng ý với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đánh đổi

“Tôi đồng ý với cô.”

Vừa dứt lời, giọng nữ kia đã vang lên. Năm chắc phần thắng, à cười nghe rõ sự giễu cợt:

“Không hỏi điều kiện sao?”

À chán ghét bộ dạng của Thư Uyên, lúc nào cũng ngu ngốc và tỏ ra mình cao thượng. Trong sáng ư? Thật là giả tạo! Sẽ không có sự trong sáng ngu ngốc nào được tồn tại trong truyện của ả, tuyệt đối không có!

“Tôi chấp nhận tất cả.”

Thư Uyên quả quyết. Thật, cô đang cầu xin sự giúp đỡ từ một nhân cách khác của mình. Nhưng cô có còn lựa chọn nào khác đâu? Thế thì đành mạo hiểm vậy.

- - - - -

- Phi, Kha nó có chuyện rồi phải không?

Đứng trong phòng giám đốc, Lạc Vũ không che dấu nỗi vẻ lo lắng. Tạ Kha mất tích gần nửa tháng, trong tổ chức đã dậy lên những tiếng bàn tán ngầm ngấm. Có người bảo anh là nội gián, vì đơn hàng chẳng những bại lộ còn tổn thất anh em. Có người lại đồn đãi rằng một kẻ vũ lực không mạnh mẽ như Kha đã sớm chết nơi hoang dã. Mỗi người một luận điệu, nhưng nhìn chung chỉ nhắm vào mục tiêu là phần bánh ngọt mà anh để lại. Ví dụ như chức đường chủ Thanh Long đường, hay cái ghế giám đốc của tập đoàn Thiên Ân chẳng hạn.

- Anh nói xem?

Nghe câu hỏi ngược của Tạ Phi, anh ngồi bệt xuống ghế. Về lí trí thì anh cũng hiểu chuyện này chẳng ổn chút nào. Nếu Kha ổn, chú Hồng không cần phải hao tâm tổn sức đưa Tạ Phi ngồi vào vị trí tổng giám đốc. Để đạt được kết quả này, chú ấy cũng phải hao tâm tổn sức rất nhiều với mấy lão cáo đã thành tinh. Thậm chí, cả bố anh cũng có những tay. Giao tình là giao tình, lợi ích vẫn là lợi ích.

Hơi đắn đo một chút, anh lại hỏi:

- Có tìm được người không?

Thú thật thì anh vẫn còn ôm một chút tâm lý cầu may. Không tìm thấy xác, ít ra cũng còn hi vọng. Nghe được tiếng không từ miệng Tạ Phi, cả người Lạc

Vũ run lên vì kích động. Nhưng chút hi vọng vừa nhen nhóm trong đáy mắt ấy đã bị dập tắt:

- Chỉ tìm thấy một chiếc xe vận hàng đã nổ tan xác. Dựa vào những mảnh vụn còn sót lại của cả người và vật thì đúng là nhóm người của anh Kha.

Nói xong, đôi mắt Tạ Phi ngấn nước, môi mím chặt. Lạc Vũ đứng dậy, ôm chặt cô. Anh mất một người bạn tâm giao, cô bé mất đi một người anh họ tuyệt vời. Một nỗi đau quá lớn và quá bất ngờ với cả hai người bọn họ.

- Bạch Thần chắc cũng sốc lắm.

Lạc Vũ nghĩ vậy. Ba người bạn chí thân nay mất một, làm sao không đau buồn. Với lại, tuy hẳn ta có chút kiêu ngạo, nhưng sống vẫn vô cùng nghĩa khí. Có lẽ hẳn đang nóng lòng lên kế hoạch báo thù cũng nên.

Rồi Tạ Phi nở nụ cười thê lương:

- Ông ta đã cảnh cáo tất cả mọi người, tuyệt đối không được manh động.

Lạc Vũ cũng trầm ngâm. Trước giờ, Dạ Quỷ có tiếng về khoản bao che khuyết điểm, chẳng bao giờ để ủy khuất người nhà. Ấy vậy mà, chuyện lớn như lần này lại có vẻ thỏa hiệp. Kể ra thì thật là quái dị. Dù rằng bác Diễm giải thích rằng khoảng thời gian này rất nhạy cảm, cảnh sát đang chú ý sát sao thì vẫn không thể khiến người ta tin.

- Trước mắt thì phải làm tốt phần việc của mình đã. Cố gắng sống tốt mới có thể báo thù cho Kha được.

Tạ Phi gật đầu. Nếu cô tìm được kẻ đứng sau, dù có là mạng đối mạng cô cũng phải nã súng vào đầu hắn.

- - - - -

Thư Uyển đang lang thang trên thành phố C. Cô đã rất bất ngờ khi biết “cái giá mình phải trả” để anh trở về. Nói làm sao ấy? Thật ra thì nó đơn giản đến bất thường. Nhân cách thứ ba yêu cầu cô đi du lịch sang tận đây. Và nó cam đoan rằng, cô sẽ sớm nhận được tin tức của anh, rất sớm.

Mang theo một bụng khó hiểu và lo lắng, Thư Uyển đã bước đi. May mắn là thành phố C có nhiều món ăn bình dân, vừa đậm đà phong vị địa phương lại rất ngon miệng. Tâm trạng hỗn loạn, cô ăn hết món này đến món khác. Ăn để tiêu sầu. Mặc dù cũng chẳng thưởng thức được mùi vị gì, nhưng ít ra, có gì đó lấp đầy dạ dày cũng có thể khiến trong lòng dễ chịu vài phần.

Vừa đi vừa ăn xôi bò nướng lá lốt, cô không cẩn thận va phải một người đi vội. Ngần mất lên, cô vội rít nói tiếng xin lỗi với người ta. Anh thanh niên kia nhìn cô chăm chăm nhưng chẳng hề đáp lại. Bả vai cô không tự giác co lại một chút, đáng người vốn nhỏ nhắn trông lại càng nhỏ bé hơn.

“Phiền phức rồi đây.” – Thư Uyển nghĩ. Chứ nếu không có chuyện thì lẽ ra nên nói một câu không sao rồi cho qua luôn. Len lén nhìn anh ta, cô thấy bờ môi kia mấp máy, hồi lâu mới nghe hai chữ:

- Chào cậu.

Cô ngơ ngác. Ngữ điệu này, không giống chất vấn kẻ phạm tội mà giống như thăm hỏi người quen. Cơ mà mình có quen anh ta sao?

Nhìn thấy bộ dạng lúng túng của cô, người kia hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Đôi mắt thoáng hiện vẻ tiếc nuối, rồi cậu ta cười rộ lên:

- Tớ là Tuấn. Vương Anh Tuấn.

Phải đến lúc này, cô mới ngờ ngợ nhớ ra. Sao một tiếng hô bất ngờ, cô lại càng bối rối vì không nhận ra bạn cũ. Để giải vây, Tuấn mở lời:

- Thôi thì cà phê, được chứ?

Đắn đo một chút, Thư Uyển gật đầu.

Một châu cà phê diễn ra, nhưng thay vì tay bắt mặt mừng với bạn xưa thì bầu không khí hết sức quái lạ. Người thanh niên tên Tuấn kia cứ liên tục hỏi thăm và gọi ra đề tài trò chuyện, còn cô thì chỉ đáp lại những câu hỏi của anh ta một cách dè chừng. Có lẽ là đã quá lâu không trò chuyện với ai, nên cô cứ cảm giác ngại miệng sao ấy.

- Hồi đó, kể ra cậu thiên vị. Bọn tớ không làm bài tập về nhà thì bị la, Kha không làm thì cậu đưa tập đến trước mặt cho chép.

Thư Uyển đỏ mặt. Cô cứ nghĩ là mình đã đưa cho anh rất âm thầm. Hóa ra, “bí mật nhỏ” của cô đã sớm lộ từ lâu:

- Chắc cậu cười tởm nhiều rồi chứ gì!

Anh Tuấn quả quyết lắc đầu:

- Tớ không có.

Quả thật thì đã có không ít người cười chê, đặc biệt là khi Tạ Kha chẳng có vẻ gì “đáp lại” tâm chân tình của Thư Uyển. Nhưng anh không có. Thật sự

thì, anh rất hâm mộ cậu ta vì có thể nhận được sự quan tâm đặc biệt từ cô.

Cuộc trò chuyện lại rơi vào bế tắc. Thư Uyên nhìn sang điện thoại thì bất ngờ thấy có một email. Nở nụ cười xin phép, cô cầm ngay điện thoại lên. Hóa ra là tin từ nhà sách online, đã có ai đó gửi tặng cô một quyển sách. Tựa rất lạ, Uyên chắc chắn rằng mình chưa từng nghe thấy. Lùi nhấn thì cũng chỉ có hai kí tự “AB”.

Chậm rãi kéo xuống, cô chợt nhận ra đó là bìa một quyển sách nền trắng với một bó hoa hoa oải hương – loài hoa cô thích. Trực giác nói với cô, có một thông điệp gì đã được ẩn giấu qua quyển sách đó. Bất chợt, trong đầu cô chợt nhớ đến một cuộc hội thoại rất xa xăm.

“Này, hoa oải hương đã xuất hiện trong truyện ngắn thứ mười một của cậu rồi đấy.” – người con trai vừa đọc vừa phàn nàn.

“Kệ tớ, tớ thích.” – cô đáp lại rất đanh đá.

“Con gái là vậy. Thích chẳng cần lí do.”

“Có lí do đằng hoàng nhé. Hoa oải hương là tình yêu và cũng là an bình nữa!”

Người chiếm một nửa cuộc hội thoại năm ấy còn ai khác ngoài Tạ Kha nữa. Đôi mắt đang ảm uất u sầu bỗng sáng lấp lánh.

Quyển sách này là tin báo bình an anh gửi cho cô!

Khóc mỗi Thư Uyên cong lên, một nụ cười rạng rỡ. May mắn và hạnh phúc thay là anh đã bình an. Cảm xúc bùng nổ và vỡ òa trong khoảnh khắc. Những giọt nước mắt không kèm chế được mà trào ra. Giọt nước mắt hạnh phúc.

Khóc, đau nhất thiết là phải buồn! Nó chỉ là một cách để người ta thể hiện sự xúc động tới mức tốt cùng mà thôi. Lẽ dĩ nhiên, Thư Uyên đã quên đối diện vẫn còn một người đang nhìn mình chăm chăm, và đến khi ý thức được thì không khỏi cúi gằm mặt vì xấu hổ. Nhưng dư vị hân hoan trong lòng vẫn còn dai dẳng đó...

Một gói khăn giấy được đẩy ngay đến trước mặt cô. Vương Anh Tuấn lại cười, nhưng giọng hơi ảm đạm:

- Nhiều năm rồi, cậu vẫn nhạy cảm như vậy. Dễ khóc quá!

Cô nhận lấy khăn lau nước mắt rồi cũng trêu lại cậu bạn kia:

- Thì cậu cũng có khác gì đâu. Vẫn chu đáo hết như lúc trước.

Hồi còn đi học, mỗi lần cô bị mắng mà xụ mặt, đều là cậu ta tìm cách chọc cười cô thôi.

- Đáng tiếc là vẫn é!

Thư Uyên lần đầu nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Không hẳn là cô không biết, chỉ là cô chưa từng để tâm. Trong lòng cô chỉ có hoa oải hương, chẳng còn không gian dung chứa thêm bất kì loài nào khác. Mãi tận hôm nay, cô mới nhận ra, ở sau lưng mình đã tàn hết mấy mùa bằng lăng...

- Và cũng rất đáng tiếc là trong lòng tớ vẫn chỉ có mỗi hoa oải hương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chân tướng

Tạ Kha chật vật mở mắt, mồ hôi tuôn như suối. Một cơn đau đầu khủng khiếp ập đến với anh. Tự rót cho mình một ly nước, mảy anh chau lại. Rồi anh vơ ngay một tờ giấy đặt cạnh giường, nhanh chóng ghi những gì mình còn nhớ.

“Hay lắm, tác giả có lên.”

“Nữ phụ yếu đuối quá, ghét thật!”

“Tôi lại thấy cô nữ phụ đó đâu đến nỗi nào. Bị tác giả vùi dập đến như vậy vẫn không ác được bao nhiêu, hiền thế là cùng!”

Trông có vẻ giống như là bình luận của bạn đọc về một cuốn tiểu thuyết. Nhưng quái thật, trước giờ anh không đọc tiểu thuyết online, sao những nhận xét vu vơ này lại xuất hiện trong đầu anh? Rồi những nhân vật chính phụ kia là thế nào, tại sao anh lại cảm thấy ghét những danh từ đó nhỉ? Thật khó hiểu.

Dùng những kí hiệu riêng để nhắn tin với lão già ở nhà, anh lại có nỗi lo lắng khác. Mặc dù đã tuyên bố với mọi người rằng anh đã chết, nhưng có vẻ như

những kẻ đứng sau vẫn chưa buông lỏng chút nào. Chết tiệt thật, làm gì cũng bị kẻ khác khống chế. Thậm chí, ngay cả khi những tên đó không làm gì được anh thì vẫn có “nó” can dự vào.

“Bảo tin bình an rồi sao, nhanh thật! Biết thế ta đã để người bị thương nặng hơn nữa, tốt nhất là hông đầu.”

Ngữ điệu cảm thán quen thuộc làm anh giận run. Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, nghe giọng điệu âm dương quái khí này thật là không khỏe cả người. Nhưng bình tĩnh lại một chút, Tạ Kha phát hiện ra một ít manh mối. Nó, vậy mà lo cho tính mạng của anh ư?

“Người rốt cục muốn gì?”

“Ta muốn người và con Thư Uyển đề tiện đó cách càng xa càng tốt. Mà thôi, chuyện đó đã không còn quan trọng nữa...”

Giọng điệu đặc ý của “nó” khiến Tạ Kha rùng mình:

“Người lại định làm gì Uyển?”

Anh không tin chuyện lần trước là trùng hợp. Dù rằng thằng anh họ khốn kiếp kia đã có ý định chiếm đoạt Uyển từ sớm, nhưng chắc chắn vụ việc đó vẫn có bàn tay “nó” phía sau. Chết tiệt! Giờ anh không tiện lộ mặt, “nó” muốn giải quyết cô chẳng phải càng dễ hơn hay sau?

“Người đoán xem?”

Sắc mặt anh tối sầm lại, tay nổi lên những lằn gân trông rất dữ tợn. Biểu cảm này càng khiến “nó” không vui lòng. Đàn ông là như vậy, luôn bị thu hút bởi những đứa bánh bèo vô dụng. Hoàn hảo đến đâu cũng là như vậy.

“Người dám!”

Anh thở gấp vì giận dữ, rồi đột ngột nở nụ cười:

“Nếu Uyển chết đi, tôi cũng rất vui lòng đi theo cô ấy.”

Tạ Kha nói thật. Từ rất lâu, anh đã không còn bao nhiêu lưu luyến với cuộc sống này. Anh bị những ràng buộc bóp nghẹt, anh không được sống như cách mà anh mong muốn. Nếu không có cô, cuộc tồn tại với nghĩa vụ của một con rối này cũng chẳng cần duy trì.

Bên kia truyền sang âm thanh đầy giận dữ. Phải một lúc sau, “nó” mới hần học đáp:

“Con khốn kia không chết đâu.”

Nghĩ lại thì giết con nhỏ kia vào lúc này cũng không phải là lý tưởng. Ắ vẫn chưa hoàn toàn khống chế được Tạ Kha, nếu làm quyết liệt thì mọi chuyện sẽ càng rối hơn. Dù sao thì tiểu thuyết cần một nữ phụ ác độc. Và con khốn kia, nhất định phải là nữ phụ ác độc có kết cục thê thảm nhất. Ắ nghĩ, ắ cười, ắ đắc ý. Quyết định vậy, ắ sẽ làm cho con Thư Uyển sống không bằng chết Cũng vui mà!

Cảm giác bị theo dõi mất đi, trong người anh càng thêm nôn nóng. Anh không ngại thơ đến mức cho rằng Uyển đã an toàn. Cô ấy đang gặp chuyện, chắc chắn là như thế. Nhưng anh ra mặt sẽ bứt dây động rừng. Thế thì chỉ còn một cách: cầu ông ấy.

“Cha, con cần cha giúp.”

Sau ngần ấy năm, cuối cùng anh cũng chủ động xin trợ giúp từ ông già mình. Dẫu có trách ông ta vì chuyện của Tuấn, nhưng anh hiểu rất rõ tình trạng của Uyển cũng cực kì nguy hiểm. Đây không phải là lúc để sĩ diện và giận dỗi.

“Chuyện gì?”

Tạ Hồng đáp rất nhanh. Hơn chục năm, đứa con này chẳng chủ động nhờ vả gì ông, chuyện ép nó mở miệng ắt hẳn rất quan trọng.

“Tìm tung tích một cô gái, càng sớm càng tốt.”

Tạ Hồng không khỏi kinh ngạc. Khúc mắc năm đó, suốt mười mấy năm nó không chịu buông, giờ lại đồng ý bỏ qua chỉ vì một cô gái ư?

“Cha, làm ơn, đảm bảo cô ấy an toàn.”

Ông bật cười. Thật không ngờ, đứa con trai luôn hời hợt của mình cũng có ngày như thế. Mà vậy thì có khác gì ông đâu, sẵn sàng làm mọi thứ vì người mình yêu.

“Yên tâm, cha sẽ giúp mày tìm người. Đợi chuyện này êm xuôi thì dẫn về nhà, má mày mong lắm rồi đó.”

Được khẳng định từ phía ông ấy, anh cũng phần nào yên tâm. Nhưng về nhà ra mắt mẹ cha, anh và Uyển có cơ hội không?

“Cảm ơn.”

Cuối cùng thì vẫn là cha con. Tạ Kha đã từng oán hận ông ấy rất nhiều, nhưng anh cũng hiểu rằng ông ấy cũng có những bất đắc dĩ. Ông ấy không thể có một đứa con như ngươi, ngoài kia có quá nhiều kẻ thù. Thế nên, anh bị ép phải trưởng thành với máu tanh và tàn nhẫn.

Hơn mười năm qua, Tạ Kha không hề xin sự trợ giúp nào từ ông già mình cả. Bởi ông đã gián tiếp giết chết người bạn chí thân của anh. Cậu ấy chết vì cứu anh khỏi kẻ phản bội do Thiên Sát cài vào. Nhưng thật ra, lúc đó vẫn có người ngầm theo bảo vệ anh, chẳng qua là họ không ra tay sớm. Ông già anh, muốn dạy cho anh cảnh giác và đó là cách để anh không bao giờ quên.

“Nếu mày đủ cảnh giác, mày sẽ không để con gián kia trà trộn ở bên cạnh mình. Nếu mày đủ nhẫn tâm, mày nên kết liễu khi phát giác ra chứ không phải tha cho hắn một mạng. Mày là con tao, tao không thể để mày chết. Nhưng thằng Tuấn không may mắn như vậy đâu, hiểu chưa?”

Từ hôm đó, anh chỉ còn một giấc mơ duy nhất. Đó là cảnh Tuấn ngã xuống trước mặt anh. Máu thấm ướt áo cậu. Đôi mắt trong trẻo không chút oán trách nào và bờ môi mấp máy như muốn nói gì đó. Anh hò hét, anh giãy giụa, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu ấy chết đi. Đêm nào cũng vậy.

Anh hận tất cả. Hận tên nội gián, hận lão già, hận cả bản thân anh. Năm mười tám tuổi, cuối cùng anh cũng giết tên nội gián kia. Một dao ghim thẳng vào tim, dòng máu đỏ phun ra và sự sống của hắn dần dần tiêu biến. Cứ tưởng, báo xong thù thì giấc mơ đó sẽ không còn đeo bám anh nữa.

Nhưng không, ngoại trừ cái nhìn của Tuấn, anh lại thường xuyên mơ thấy cảnh mình giết người. Tâm lý anh trở nên không ổn định. Một mặt, anh cảm thấy mình chẳng làm gì sai, mình chỉ báo thù cho người bạn thân thiết. Một mặt khác, anh chán ghét chính mình vì đã giết người, cho dù kẻ bị giết cũng đã từng ra tay tàn độc. Những dẫn vật trong tâm can gầy vò anh không lúc nào ngưng nghỉ. Anh như sắp phát điên. Và giữa những lúc đó, ý nghĩ tìm chết thường xuyên hiện về trong đầu anh, như hi vọng duy nhất cho sự giải thoát.

May mắn là Uyển đã không bỏ mặt anh điên như vậy. Những tin nhắn và cuộc gọi đêm giống bão đó đã khiến anh nhận ra mình chưa thể chết ngay. Anh phải làm gì đó để bù đắp những lỗi lầm từng phạm phải. Anh tìm thấy niềm vui ở những công việc mang đến lợi ích cho cộng đồng. Sau này, khi gây dựng Thiên Ân, anh cũng luôn đề nghị dành một khoản cho từ thiện. Không hẳn là để rửa tiền, chỉ là anh muốn làm một chút gì đó...

Giờ nghĩ lại thì câu chuyện ông già nói chẳng có tính thuyết phục. Nếu thật sự mọi chuyện trong tâm kiểm soát của ông ta thì tên nội gián kia đã không trốn được tận hai năm. Anh đã hiểu từ lâu, nhưng nội tâm vẫn còn điều gì ngăn cách, mãi cho đến hôm nay.

Đột ngột, cơn đau đầu lại lần nữa ập đến. “Bạn thân chết”, “giết người”, “tổng giám đốc”, những từ đó xuất hiện trong đầu anh. Chắc chắn, anh chắc chắn là mình đã từng thấy nó trong giấc mơ ban nãy.

Hai tay ôm chặt lấy đầu, mắt nhắm chặt lại, Tạ Kha cố gắng nhớ thêm nữa. Cơn đau dữ dội theo cấp số nhân. “Nhà văn”, “yêu đơn phương”, “ác độc”. Chỉ nhớ được bao nhiêu đó. Rốt cục, những từ này có liên hệ gì với anh?

Không thể ép mình nhớ thêm bất cứ điều gì, Tạ Kha ngồi xuống đệm, thở hổn hển. Đôi mắt sáng ngời bỗng lóe sáng, rồi lại hiện lên nét không thể tin. Ba từ đầu tiên chẳng phải là đang nói đến anh hay sao? Chắc chắn là vậy rồi, không còn nghi ngờ gì nữa!

Nhưng nhìn đến ba chữ tiếp theo, anh trầm mặc. Trong những người anh quen biết, chỉ có Uyển làm nhà văn. Hai từ đầu hoàn toàn khớp với cô, còn “ác độc” thì đúng là không thể tin được. Kể cả chuyện đạo văn lần trước cũng chỉ là một hành vi khi cô đang khủng hoảng, làm gì đạt đến hai chữ kia?

Một ý nghĩ xẹt ngang qua đầu anh, khiến anh hoảng sợ. Vì nó quá phi lý, phi lý đến nỗi không thể tin. Nhưng để giải thích một loạt chuyện quái dị gần đây thì lí do này lại trở nên đáng tin hơn cả. Chỉ có một chân tướng duy nhất...

Thế giới này, nơi mà anh và tất cả mọi người đang sống, là một cuốn tiểu thuyết!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tình cảnh của Thư Uyển

Nhận yêu cầu giúp đỡ từ cậu con trai, Tạ Hồng không nghĩ rằng đó là một chuyện quá phức tạp. Nhưng đến khi bắt đầu thì những phản hồi nhận được lại không mấy khả quan. Cô gái đó cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Ông ngồi vào bàn đọc tài liệu về cô gái đó, mặt không giận mà uy. Xem xét về gia thế, con bé đó hoàn toàn trong sạch. Một thân phận bình thường chẳng có thù oán gì với ai, giao du bạn bè cũng rất hạn chế. Người nguy hiểm nhất trong những người mà con bé quen biết cũng chỉ có Tạ Kha.

“Thế thì tại sao nó lại mất tích? Chẳng lẽ là Thiên Sát vẫn còn cay cú vụ hao binh tổn tướng nên quyết tâm bắt con bé trả thù? “Ý nghĩ đó thoáng hiện qua trong đầu Tạ Hồng và được ông khẳng định. Tám phần là thế rồi, phải trọng điểm chú ý bọn người đó.

Không ai biết được, người mà Thanh Long Đường đang lùng sục bị giam lỏng trong một căn biệt thự xa hoa.

- Thả tôi ra đi, Vương Anh Tuấn, cậu thả tôi ra đi!

Thư Uyên kêu lên trong tuyệt vọng, giọng nói đã khàn đi. Từ khi thuốc mê hết tác dụng, cô đã kêu gào liên tục. Và dĩ nhiên, nó chẳng có chút tác dụng nào.

Cô bắt đầu không hiểu nổi cuộc sống như thế này. Chỉ là ngồi uống ly cà phê cùng bạn cũ, thế nào lại gặp phải một tên điên bắt cô giam lỏng! Chẳng lẽ kiếp trước Thư Uyên cô đã gây ra tội lỗi tày đình gì hay sao?

Thần nhiên cười và chẳng quan tâm gì đến sự giãy giụa của cô, Vương Anh Tuấn nói:

- Ăn một chút gì nhé?

Cô không đáp, hần bước đến gần, đưa tay sờ nhẹ vào gương mặt cô, trong mắt chỉ là dung túng và sùng nịnh. Nhưng Thư Uyên nghiêng người né tránh hần. Cô lại tránh né hần! Biểu cảm ôn hòa tức thì thu lại, trở nên lạnh băng.

- Em không thoát được đâu.

Còn một nửa câu mà hần không nói, hần tin cuộc gặp gỡ này là do trời định. Bởi suốt thời gian qua, hần không dám tìm hiểu bất cứ một tin tức gì về cô. Hần biết mình không chỉ yêu cô mà còn muốn nhiều hơn nữa. Ví dụ như chiếm hữu. Hần luôn khát khao trói chặt Thư Uyên, mang cô đến một nơi bí mật nào đó, để cô tươi cười với riêng hần. Cho đến một đêm nọ, hần đột nhiên mơ thấy cô xuất hiện ở phố ẩm thực tỉnh C và có giọng nói kì dị nào đó bảo hần hãy tìm cô. Một giấc mơ thông thường đến không thể thông thường hơn nữa. Vậy mà hần vẫn đến và thật sự gặp được cô. Thử hỏi xem, đây không phải ý trời thì là gì? Đã trời cao muốn vậy, hần sẽ làm những gì mình muốn.

Thư Uyên nhìn người trước mặt rất đối ung dung mà tâm như chết lặng. Sợi xích sắt trên chân khóa chặt cô. Cô không thể bước ra khỏi căn nhà này, đầu chỉ là một bước. Sự tự do của cô đã bị người ta trói chặt ở nơi này bằng nỷ từ là yêu cô.

- Tình yêu của cậu là thế này ư?

Anh Tuấn thần nhiên:

- Trước đây thì không phải thế. Nhưng vì em, anh sẵn sàng thay đổi.

Thư Uyên trừng mắt nhìn hần. Đúng thật là một kẻ điên! Giam giữ cô mà bảo là “vì cô” ư?

Rồi hần ta cười phá lên. Một nụ cười chua chát. Hần ta kê, bằng cái giọng nỉ non:

- Cậu còn nhớ cái lần mà chúng ta trông thấy Tạ Kha đốt thuốc lá không?

Thư Uyên giật mình nhớ lại. Lần đó, cô và Tuấn vô tình trông thấy Kha đốt vape. Khi đó, cả ba vẫn còn đang đi học và theo quan điểm của học sinh thì hút thuốc là một hành vi rất hư. Và chính cô cũng rất sốc vì không ngờ cậu bạn giỏi giang cũng có những lúc hư hỏng. Nhưng tại sao hần ta lại nhắc đến chuyện này?

Không đợi Thư Uyên hỏi, người kia đã mở lời:

- Không phải trùng hợp đâu, tôi cố ý dẫn em đi xem cảnh cậu ta mịt mờ trong khói thuốc. Tôi đã nghĩ rằng một cô gái nghiêm túc như em sẽ chán ghét cậu ta...

Ngữ điệu nỉ non của hần bỗng sắc nhọn hần ra:

- Nhưng không! Em không ghét hần. Câu đầu tiên em nói với tôi là “tớ lo cho cậu ấy”. Dù hần có hư hỏng đến đâu thì em cũng thiên vị hần thôi. Và dù tôi có tốt đến đâu thì cũng chẳng là gì trong lòng em cả.

Thư Uyên ngẩn người. Cô thật sự không biết hần ta đã từng nghĩ gì, hay nói đúng hơn là cô chưa từng quan tâm đến. Bản chất của cô là ích kỉ, một kẻ chỉ nghĩ đến mình và những gì mình quan tâm. Nếu lúc đó cô dứt khoát hơn thì có lẽ anh ta đã không cô chấp như vậy.

Nhưng sự áy náy của cô chưa kịp tự lại đã bị biểu cảm vắn vẹo trên mặt hần làm sợ hãi. Thân hình run rẩy lập tức co rút thành một đoàn. Rồi hần bước đến gần, tim cô đập nhanh vì hoảng loạn.

- Anh đừng qua đây!

Hơi thở nam tính của hần phả bên tai cô, khiến cô càng thêm run rẩy. Sóng lưng lạnh toát, cô không khỏi nhớ đến những chuyện kinh khủng đã từng đến với mình. Nó sẽ tái diễn lần nữa sao? Cô như nghẹt thở. Cho dù chết cô cũng không để chuyện đó tái diễn.

- Hãy nhớ, tôi là người xấu. Đừng chọc tôi giận, tôi không biết mình sẽ làm gì em đâu.

Thư Uyên cất giọng run run:

- Tuấn, cậu làm ơn, hãy tha cho tôi. Cậu sẽ tìm được một cô gái tốt.

Thật sự, với điều kiện của hần muốn bạn gái thế nào mà không có! Ngoại hình phong độ, lại là đại thiếu gia nhà họ Vương, muốn sắc có sắc muốn tiền

có tiền. Chưa kể, tính cách của hắn cũng rất thu hút người khác phái. Cô có tài cán gì đâu để hắn “nhớ mãi không quên”.

Nghe câu nói của cô, hắn quả quyết trả lời không. Cũng giống như vị trí của Tạ Kha trong lòng Uyển, trong lòng hắn, cô là duy nhất. Có thể hắn đã gặp nhiều cô gái tốt hơn cô, xinh đẹp hơn cô. Nhưng, họ đâu phải phải là cô. Đâu ai trong họ ở cạnh hắn vào lúc mà hắn cần nhất! Yêu, đôi khi chỉ là một khoảnh khắc. Trọn đời hắn không thể quên được lúc mà cô vỗ vai hắn và nhỏ giọng an ủi “mọi chuyện rồi sẽ qua thôi”.

Có lẽ biết cô bị dọa sợ nên hắn chẳng làm gì quá đáng hơn. Thư Uyển giương mắt nhìn người kia bằng vẻ cảnh giác. Hắn lại nói bằng ngữ điệu ôn hòa thường trực;

- Cậu không nói muốn ăn gì thì tớ quyết định vậy.

Dứt lời, hắn bật điện thoại, gọi thức ăn đến. Thư Uyển nhìn vào bức tường trắng, lòng bỗng hoảng sợ vô cùng. Cô sẽ sống thế này mãi sao? Sợ hãi trốn ở chân khiến cô chỉ có thể di chuyển trong căn phòng nhỏ hẹp. Cô cố gắng lê khắp phòng, chẳng có một thứ gì để cô tự giải thoát.

Cảm giác tuyệt vọng như một giọt nước làm tràn cốc lòng đựng đầy sợ hãi. Cô lại nghĩ đến cái chết. Cô đã quá mệt rồi. Cô không thể chấp nhận một cuộc sống như con chim bị nhốt vào lồng, không thể sống chung với một kẻ điên như thế.

Nội tâm cô âm thầm gào thét, nước mắt lăn chã tuôn. Thư Uyển khóc như mưa, chẳng thể nào kiềm chế được. Cuộc sống của cô đã chẳng còn giá trị gì. Cô là một kẻ vô dụng. Chưa bao giờ cô giúp được cho anh nhưng lại thường trở thành gánh nặng cho anh. Đến tự cứu bản thân mình, cô còn không thể! Phế vật.

Anh Tuấn mang đồ ăn trở vào thì nhìn thấy cô đang rúc đầu vào chăn thút thít khóc, Đặt đồ ăn lên bàn, hắn ta dặn dò vài câu rồi rời khỏi. Có lẽ Uyển hơi sốc một chút, nhưng cô ấy sẽ ổn. Cô sẽ phải quen với cuộc sống mới.

Nhưng có vẻ Anh Tuấn đã lạc quan sớm. Một ngày rồi lại một ngày, Thư Uyển chẳng động tới nước và thức ăn. Mặc kệ hắn nói lời ngon ngọt hay đe dọa, cô cũng chẳng quan tâm. Trừ việc ngủ ra, cô lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Đứng trước mắt cô, hắn cứ ngỡ mình là không khí.

Chỉ hơn một ngày ngắn ngủi, Thư Uyển trông khác đi nhiều. Gương mặt cô phờ phạc hẳn, môi hồng nhuận đã trở nên khô khốc, cặp mắt xinh đẹp đỏ ửng vì khóc quá nhiều. Bộ dạng đó làm hắn đau xót. Cô không thể thương yêu bản thân hơn một chút sao?

- Em muốn chống đối tôi bằng cách tuyệt thực sao?

Cô mỉm cười với hắn như thể sự giải thoát đã ở ngay trước mắt. Anh Tuấn tức giận đập mạnh lên bàn. Rồi như nghĩ đến điều gì, hắn hóp một nắm nước, bước lại gần cô. Thư Uyển phát hiện. Lần này, cô chẳng những phản ứng mà còn phản ứng rất quyết liệt. Bất chấp sợ hãi nặng nề trên chân, cô lê người về một góc giường. Nhưng có ý nghĩa sao, khoảng cách giữa cô và hắn ta càng lúc càng thu hẹp. Hắn đè lên người cô, cô gắng sức giãy giụa. Vô ích! Khung cảnh trước mắt bỗng nhấp nhòe. Cô chỉ kịp nhìn thấy gương mặt kia áp sát mình rồi mất đi ý thức.

“Kha, tớ xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Uyển, em đang ở đâu?

Người ngọc cận kề, ý nghĩ dọa cô vào khuôn khổ ban đầu đã sớm bị quăng lên chín tầng mây. Hắn muốn nhiều hơn, từng tế bào của hắn đều kêu gào muốn có được cô gái đó.

Và giữa lúc khoảng cách giữa họ gần nhất, cô ngất xỉu. Đôi tay nhỏ cựa vồn đang cựa quậy yếu ớt buông thõng ra. Nhìn gương mặt tái xanh kia, hắn vô cùng hoảng hốt. Lập tức gọi cho bác sĩ, hắn nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô. Và một vết sẹo mờ ngang cổ tay bất ngờ đập vào mắt hắn. Sẹo ở vị trí này, còn có thể là gì ngoài tự sát?

Gương mặt hắn trở nên âm trầm hẳn. Uyển đã gặp những gì? Hắn không thể tưởng tượng nổi, cũng không dám tưởng tượng những sự việc đã xảy ra. Nó rất khủng khiếp, chắc chắn là như thế. Uyển là một cô gái vui tươi và lạc quan, cô ấy không dễ dàng suy sụp. Rồi hắn lại tự chán ghét chính mình. Cô đã có mặt khi hắn cần nhất, nhưng giữa lúc cô khủng hoảng, hắn đã không ở cạnh. Thậm chí, việc hắn vừa làm cũng góp phần làm cho cô thêm sợ hãi.

Bác sĩ đến, nhanh chóng kiểm tra toàn diện cho cô. Hắn tạm rời đi, rồi gọi một cuộc điện thoại nhờ người điều tra về những năm gần đây của Uyển. Khi trở lại, trên đầu giường đã được treo thêm một chai glucose. Từng giọt từng giọt dung dịch đi vào mạch máu của cô, thật thông thả. Nỗi lo đang nhộn nhạo trong lòng hắn cũng đã tạm yên. Trời mới biết hắn đã lo lắng thế nào khi cô ngất xỉu. Nhưng giờ nghĩ lại, hắn lại cảm thấy may mắn. Nếu không phải bị chuyện đột xuất này cắt ngang, hắn sợ là chuyện tệ nhất đã xảy ra.

- Tình hình của cô ấy thế nào?

Vội vẻ mặt nghiêm trọng, bà bác sĩ trung niên đáp lời:

- Về cơ thể, bệnh nhân hạ đường huyết nên ngất xỉu, chỉ cần bổ sung đường là ổn. Còn về tâm lý, có vẻ như bệnh nhân đang trong trạng thái khủng hoảng. Đừng để cô ấy gặp thêm cú sốc nào nữa, bệnh nhân sẽ không chịu nổi đâu.

Vừa nghe xong, hai tay hắn đan chặt lại tạo nên những âm thanh răng rắc. Nghĩ đến những chuyện mình vừa làm, hắn cũng chẳng biết phải đối mặt làm sao với cô. Nếu như anh trả lại tự do cho Uyên, cô ấy sẽ tha thứ cho anh chứ? Anh không chắc, nhưng một khả năng khác có thể xảy ra hơn là cô sẽ trốn tránh anh triệt để hơn.

“Phải làm sao đây?”

Trong lúc hắn còn đang rối rắm, cô gái nằm trên giường vẫn nằm trơ ra. Hầu gái đã sớm thay cho cô một bộ đồ khác với màu trắng tinh khôi. Đôi mày hắn giãn ra, để nhìn hơn hẳn màu xanh lam của bộ đồ cũ.

Vương Anh Tuấn ghét màu xanh lam, dù rằng đó là màu Thư Uyên thích. Bởi vì xét cho cùng, lí do làm cô ấy thích màu xanh nhạt là vì Tạ Kha. Hắn ghen tỵ với người kia.

Đang chăm chú nhìn về phía giường, hắn bất gặp đầu ngón tay khẽ di chuyển. Cứ tưởng mình ảo giác, nhưng bờ mi yếu ớt của Thư Uyên giương lên chứng minh cô đã tỉnh lại. Chưa kịp mừng rỡ, hắn đã thấy người đối diện ngơ ngác. Vẻ mặt giống hệt như lúc cô không nhận ra hắn vậy.

- Anh là ai?

Câu nói đầu tiên thoát ra từ miệng Thư Uyên khẳng định suy đoán của hắn. Trung ra bộ mặt lo lắng, nhưng thực tế là Tuấn Anh âm thầm thở phào. Dù sao, chút ấn tượng tốt đẹp về hắn trong lòng cô đã bị phá tan tành, mất trí lại càng tốt. Không bị dán mác bạn tốt, cũng chẳng cần làm cô phản cảm, hắn vẫn có một cơ hội để theo đuổi cô.

Vương Tuấn Anh cất giọng dò la:

- Em quên anh rồi sao?

Người con gái kia hơi do dự rồi gật đầu khe khẽ. Cô thật sự chẳng nhớ gì về người trước mặt mình. Thậm chí, cô cũng chẳng nhớ rõ về bản thân mình, trừ việc mình tên Thư Uyên.

- Em không nhớ ai hết. Em chỉ nhớ mình tên Thư Uyên và hình như em thích viết văn.

Giương mặt nhỏ nhắn xuất hiện vẻ lo âu. Vương Anh Tuấn bước đến gần, đưa tay xoa đầu cô:

- Không sao đâu, anh sẽ nhắc em nhớ tất cả.

“Đĩ nhiên, những điều làm em tổn thương không nằm trong danh sách đó.” Trong lòng nghĩ vậy, hắn lại hỏi cô:

- Tạ Kha, em có ấn tượng gì về cái tên này không?

Thư Uyên nhẹ giọng lầm bầm. Hình như cô có nghe qua cái tên này, nhưng cô chẳng nhớ được gì cả. Cô thử nhớ thêm một chút nữa, nhưng chỉ mới một chút thôi thì đầu đã rất đau. Tất nhiên, những biểu cảm của cô chẳng thể thoát khỏi sự quan sát của Anh Tuấn. Hắn ta đột ngột mỉm cười, rồi dịu dàng nói với cô:

- Vậy anh sẽ nhắc cho em nhớ. Anh là Tạ Kha, là người em yêu.

Lời vừa ra, chính hắn cũng kinh ngạc. Thư Uyên cười gượng, cô không chịu nổi cảm giác này. Ánh nhìn cô hướng ra phía bên kia cửa sổ. Mặt trời vừa lặn, cả trời đất đang chìm trong một màu xanh thẫm. Không tự chủ, cô thốt lên: “Blue hour”.

Là ai đã giảng giải cho cô nghe về Blue hour nhỉ? Vẫn không thể nhớ được, Thư Uyên xoay người thì bắt gặp người kia đang cười rất ôn hòa với cô.

- - - - -

Tại một khu phố đông nghịt người, có một thanh niên mặc quần thùng gối, áo thun đen in những chữ to, đầu cũng đội nón kết đen, nhìn qua có chút bụi bặm. Có lẽ sẽ chẳng ai ngờ được, người thanh niên này chính là cựu giám đốc của Thiên Ân.

Từ lúc ý thức được thế giới này chỉ là một quyển tiểu thuyết, Tạ Kha bình tĩnh đến lạ. Hóa ra, anh và tất cả những người xung quanh anh đều là do một người nào đó tưởng tượng ra. “Nó” quái dị và bí ẩn chính là tác giả đó. Thảo nào mà “nó” luôn muốn không chê tâm tư, tình cảm của tất cả mọi người.

Có lẽ, lúc này ra ý định viết câu chuyện này, người tác giả đó chưa bao giờ nghĩ rằng thật sự sẽ có một thế giới sinh ra. Và cô ta cũng chưa từng nghĩ rằng, những nhân vật do chính mình tạo ra lại không nghe mình điều khiển. Mỗi quân cờ rẽ tiền trong mắt cô ta vậy mà đều có ý thức và khiến mọi chuyện chệch khỏi quỹ đạo gốc. Ví dụ như, anh không yêu người cô ta an bày là Giai Mẫn mà yêu Thư Uyên. Ví dụ như, Giai Mẫn chỉ ngưỡng mộ anh và có tình cảm với Trần Ân.

Sau khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra, Tạ Kha cũng đã biết được điểm mấu chốt của “nó”. Là tác giả, nhưng “nó” không thể can thiệp trực tiếp vào quyết định của bọn anh. “Nó” chỉ có thể tạo nên những giấc mơ, những ám chỉ và những tình huống éo le để đưa mọi thứ trở về như ý muốn. Đó cũng là

lý do mà nó rất muốn hại Uyên thì cũng chỉ có thể dựa vào một kẻ đã có sẵn ý muốn hại cô.

Tạm thời, Uyên sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Điều đó có thể chắc chắn, vì có vẻ như “nó” vẫn còn muốn lợi dụng cô ấy cho một kế hoạch nào. Nhưng anh không thể không lo lắng được. Trải qua nhiều trò mà nó bày ra, tinh thần cô ấy đã rất kém. Anh chỉ sợ cô ấy không chịu nổi mà sụp đổ. Phải tìm cô, bằng mọi cách phải đưa cô về càng sớm càng tốt.

“Uyên, rốt cục em đang ở đâu?”

Tạ Kha bước vào một quán bar. Tiếng nhạc xập xình cùng mùi còn tràn ngập không khí. “Nó” đã cung cấp cho anh vài gợi ý để anh khám phá bí mật về chuyến hàng. Gương mặt anh treo lên một nụ cười giễu cợt, anh có nên biết ơn “nó” không nhỉ? Biết ơn vì đã chọn anh làm nhân vật chính, cho anh đủ loại tài năng và những ưu ái mà kẻ khác không tài nào có được...

Một vài cô gái làng chơi bước đến mời rượu Tạ Kha. Anh cũng không từ chối, chỉ là sự chú ý không hề đặt lên người họ. Quả thật, chẳng để anh phải chờ lâu, kẻ anh đợi đã đến. Người đó là Chu Vinh – cánh tay mới được nâng đỡ của Thiên Sát.

Không khó để tìm hiểu thông tin về hắn ta, vì bản chất của Chu Vinh là một kẻ tham lam và ưa khoác lác. Khắc Triều vừa chết chưa được bao lâu, hắn ta lên thay và lập tức “cầm quân” gây hấn khắp nơi. Lẽ ra, một kẻ bao cò như thế này sẽ chẳng biết được bao nhiêu, nhưng “nó” đã cố ý dẫn dắt anh đến đây thì chắc hẳn tên này cũng có giá trị.

Bọn người kia lao vào cuộc truy lục, tận vài giờ sau mới rời đi. Kiểm soát đề ra ngoài, Tạ Kha mỉm cười khi thấy tên kia đang ôm ấp hai cô gái. Đúng là tham lam háo sắc thật. Anh rẽ sang hướng khác, vờ như một kẻ qua đường nhưng thực tế vẫn giữ một khoảng cách nhất định với hắn ta.

Xác nhận cả đám đàn em của hắn đã đi xa, Tạ Kha chuẩn bị đánh lén. Dưới ngọn đèn đường sáng lơ mờ, anh xông tới từ phía sau, khuỷu tay phải kẹp chặt lấy cổ hắn, chế ngự tên này. Hai cô gái kia thấy có chuyện lập tức chạy đi mất. Anh không truy đuổi, nhưng hành động càng nhanh hơn.

Lẽ ra thì mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng tên Chu Vinh đã uống đến say mềm. Bị khống chế, hắn quơ tay múa chân, trông chẳng khác gì một con mèo bệnh múa máy. Dùng dao dí vào cổ, anh dễ dàng ép hắn bước lên ô tô. Xét đến cùng vẫn là một tên chết nhất.

Để tránh phiền phức, Tạ Kha đám hắn một cú vào mũi hắn. Tên kia ngất đi, anh lôi dây thừng đã chuẩn bị sẵn ra, trói chặt lại để tránh phiền. Sau đó, anh chở luôn hắn về căn nhà mình đang trú tạm. Nơi đó đủ vắng vẻ, cách âm cũng rất tốt. Để xem quyền của anh cứng hơn hay miệng của hắn cứng hơn.

Vừa quăng hắn vào một góc phòng, trong đầu anh đột ngột hiện lên vài hình ảnh. Tạ Kha lộ rõ vẻ kích động, lập tức cầm điện thoại gọi ngay cho một người. Nghe tiếng anh, Trần Ân không khỏi hốt hoảng vì bọn họ đã ước định là không chủ động liên lạc. Nhưng sau khi nghe anh nhắc đến Chu Vinh, người bên kia bảo lập tức đến ngay.

Phải chờ hai mươi phút nữa, kẻ cả khi Trần Ân phóng nhanh hết mức. Tạ Kha nôn nóng như có kiến đang cắn trên cả cơ thể mình. Uyên, chờ anh một chút. Một chút nữa thôi, em nhất định phải chờ được!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hoảng hốt

Trần Ân vừa đến, Tạ Kha lập tức bàn giao người rồi gấp rút rời đi và phóng xe với một tốc độ chóng mặt. Thành phố C, sau lại là thành phố C cơ chứ! Uyên lại đi đâu đến đại bản doanh của Thiên Sát thế này? Chẳng cần nghĩ ngợi gì, anh cũng biết chắc rằng vụ việc này lại là một chiêu trò của “nó”.

Ban này, khi đang canh giữ Chu Vinh, trong đầu anh đột ngột xuất hiện một đoạn văn. Vẫn dưới hình thức bình luận từ phía người xem tiểu thuyết, anh nhận được một thông tin rất đáng bận tâm: Thư Uyên gặp bạn học cũ ở thành phố C và bị giam lỏng. Những người trong thế giới của “nó” chắc chắn là chứng kiến được tình trạng của cả anh và Uyên, nên lời họ nói không thể nào sai được.

Đoạn đường dài tám tiếng dưới sự gấp rút của anh thu gọn lại trong ba giờ đi xe. Nhìn cổng chào thành phố C, gương mặt Tạ Kha trở nên vẩn vơ. Anh chẳng biết cô đang ở đâu cả, những người kia chỉ tình cờ nhắc đến cô. Chút thông tin ít ỏi kia chỉ cho anh biết cô từng đến đây, còn vị trí hiện tại của cô vẫn còn là một ẩn số,

Tạ Kha có trực giác là Uyên đang ở đâu đó quanh đây. Anh lo lắng đến cùng cực. Trước lúc xác định Uyên đang ở đâu, anh chẳng thể nào yên lòng được. Anh sợ “nó” lại đẩy cô ấy lại gần một tên biến thái nào đó, để ép cô rơi vào bước đường cùng. Uyên đã chịu đủ nhiều rồi, chỉ cần một chút chất động tâm lí nữa thôi, cô ấy sẽ không còn chịu nổi nữa!

Cố gắng nhớ lại những người bạn học cũ với hi vọng tìm ra kẻ tình nghi, Tạ Kha bất chợt nhận ra mình chẳng nhớ ai. Anh vốn chẳng quan tâm gì đến, anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có lúc mình cần trợ giúp của bạn bè. Tính đến thời điểm hiện nay, mọi manh mối đều đã bị chặn đứt. Thành phố C lại là đại bản doanh của Dạ Quỷ nên một “kẻ thù đã chết” như anh dù làm bất cứ việc gì cũng phải kiêng dè từng ly từng tí một. Như thế thì làm sao sớm tìm được cô đây?

- - - - -

- Tiểu thư, đến giờ dùng bữa rồi.

Thư Uyên đang chăm chú nhìn thế giới bên ngoài khung cửa sổ, chẳng nghe thấy lời của hầu gái. Phải sau vài tiếng gọi nữa, cô mới hoàn hồn. Lững thững bước xuống phòng cơm, cô không khỏi cảm thấy xa lạ. Một bàn cơm tươm tất theo kiểu Âu đã được dọn ra trước mặt cô. Uyên từ hỏi, trước khi mất trí, cô đã sống thế này ư?

Hình như không phải...

Nhưng trí nhớ của cô dường như chỉ còn lại một mảnh trắng, những cảm giác mông lung cũng chẳng thể nói lên điều gì. Ngoan ngoãn ăn cơm, cô trở về phòng sống cuộc đời sâu gạo. Anh Kha bảo trước khi cô nhớ lại thì nên nghỉ ngơi nhiều hơn nữa. Thành thử ra, một ngày của cô đơn giản đến mức nhàm. Hết ăn ngủ cũng chỉ đọc sách. Cũng còn may, trong căn biệt thự này có vô vàn sách báo, đủ để cô đọc thỏa thuê.

Thư Uyên có hỏi anh về mình ở trước đây, và anh đã bảo cô là một tác giả viết tiểu thuyết nổi tiếng. Có lẽ là vậy thật, cô luôn rất nhạy cảm với con chữ một cách lạ kì. Đến khi đọc quyển tiểu thuyết "do chính mình viết", cô cảm thấy thân quen lắm! Những rung động ngây ngô của tuổi học trò trong trang sách cứ hệt như là một phần trong tâm hồn cô vậy. Trong những trang viết, cô mơ hồ bắt gặp bóng dáng của mình và có cả người cô yêu. Tay phải chống cằm, tay trái lật giở trang tiếp theo, dù sao cô cũng đoán được trước đây mình rất hạnh phúc.

Cánh cửa phòng đột ngột mở. Cô xoay đầu, anh đã về. Thư Uyên nhìn anh, miệng cười gượng. Không hiểu sao, cô luôn tự giữ khoảng cách với anh.

"Có lẽ đó là do cô mất trí" – Thư Uyên thầm nghĩ vậy. Nhưng thực tế là cô không hề cảm thấy khó chịu khi nghe cái tên Tạ Kha. Cô chỉ ngại khi gặp anh, ngại mặt đối mặt với anh.

Nhìn thấy hành động của cô, Vương Anh Tuấn mỉm cười, hai bàn tay chấp sau lưng âm thầm đan chặt. Hắn bước lại gần và xoa đầu cô:

- Hôm nay em thế nào, cảm thấy thoải mái chứ?

Cô gật đầu khe khẽ rồi lại lắc đầu. Mọi thứ rất tốt, tốt đến nỗi làm cô thấy sợ hãi. Dường như mọi người đang cố giấu giếm cô một điều gì. Trí nhớ không còn, cô không dám làm gì cả. Không dám quá thân thiết với ai, cũng chẳng dám quá xa cách với ai. Cô rất sợ những mối quan hệ sẽ bị phá vỡ.

- Không hài lòng điều gì, sao không nói với anh?

Cô cúi mặt, hồi lâu mới lí nhí đáp:

- Em sợ...

Bao nhiêu lời chưa kịp nói đã nghẹn ngang cổ họng hắn. Rồi hắn nhìn thấy cô gái kia nhìn mình bằng ánh mắt cầu xin:

- Rốt cục bác sĩ bảo sao hả anh, bao giờ em mới có thể nhớ lại? Em không muốn mù mờ như thế này nữa, em sợ lắm!

Hắn nhìn cô, cái nhìn đầy tình cảm:

- Tại sao lại sợ, chẳng phải anh vẫn luôn bên em sao?

Cô im lặng. Cô không dám nói, chính sự xuất hiện của anh cũng làm cô thấy bất an.

Rồi hắn cười cười, đưa một album ảnh cho cô.

- Em giờ ra xem hình đi, biết đâu sẽ nhớ được điều gì đó.

Cô lật giở từng trang. Từng tấm hình đều là anh và cô, nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy xa lạ. Mặc dù anh luôn kể cho cô nghe những câu chuyện đằng sau bức ảnh, nhưng nó vẫn chẳng có tác dụng gì. Cô mỉm cười và giữ im lặng để không làm anh hụt hẫng, còn tâm hồn đã bay đến tận phương nào.

Vài ngày kể tiếp vẫn vậy. Có chăng là nỗi bất an càng lúc càng trở nên lớn hơn. Cô cảm thấy bầy xích với mọi thứ trong căn nhà này, nó xa lạ quá! Cô đổi những vật dụng trong phòng thành màu xanh lam. Cô tự nấu cho mình ăn, mặc dù đến tên món cô còn không nhớ nổi. Những điều ấy cũng đủ khiến hắn lo ngại. Cô sẽ nhớ lại hết sao?

Trong vài ngày gần đây, thám tử đã tìm gần như đầy đủ thông tin về cô. Hắn đã biết những gì Thư Uyên chịu. Hay ho thật, cô vì thằng khốn kia mà bị kẻ khác bắt cóc đi. Suốt một ngày một đêm! Chẳng rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng đến khi trở về thì tinh thần của cô đã trong trạng thái hoảng loạn. Sau đó thì cô gặp hắn và lại một câu chuyện kinh hoàng tiếp tục. Đoạn trí nhớ này, chẳng có một điểm tốt đẹp. Hắn tuyệt đối không để cô nhớ ra.

Mặc dù trong trạng thái mất trí, cô vẫn không gần gũi hắn. Nhưng ít ra, hắn vẫn có thể quan sát cô. Việc hắn thích nhất là chờ đến khi cô ngủ say rồi nhìn trộm. Cô ngủ rất ngoan, gương mặt yên ổn làm người khác cảm thấy nhẹ lòng. Có vài lần hắn muốn đặt lên gò má phúng phính đó một nụ hôn, nhưng chuyện lần trước nhắc nhở hắn không được mạo hiểm.

Hình như hắn thay đổi rồi. Hắn vẫn không muốn mất cô, nhưng hắn lại càng mong cô được hạnh phúc. Thế nên, hắn che giấu những sự thật có thể làm cô khổ sở. Hắn tin rằng, chỉ cần làm như thế thì cô sẽ cười tươi.

- Thiếu gia, lão gia mời cậu về nhà.

Lại là lão ta. Hắn nở nụ cười mỉa mai, còn gì không rõ nữa. Lão sắp mở một bàn tiệc để thuyết giảng về tình cha con, và khuyên anh nhượng quyền cho mình đây mà. Không đời nào!

- Không đi.

Nếu thật đi gặp lão thì có lỗi với người mẹ đã khuất của anh quá. Một người như lão chẳng xứng làm chồng cũng chẳng xứng làm cha ai. À không, lão rất xứng để làm chồng của người đàn bà đó, cũng như làm cha của đứa con ngoài giá thú. Một gia đình rác rưởi!

Vẫn là một câu chuyện cũ xưa chẳng có gì đặc sắc. Mẹ hắn là con gái độc nhất của một doanh nhân thành đạt, lão già kia dùng mọi biện pháp để lấy lòng bà. Cưới nhau chẳng được bao lâu, lão đã lên phỉnh với người đàn bà khác. Tất nhiên là lão nguy trang khéo, hắn và mẹ vẫn chẳng hay biết gì. Cho đến khi nuốt trọn số cổ phần ông ngoại hắn để cho bà, lão mới lộ ra bộ mặt kệt cớm.

Lão công khai dẫn nhân tình về nhà, cùng đứa con chỉ nhỏ hơn hắn vài tháng tuổi. Mẹ hắn cắn răng nhẫn nhịn, bà vẫn còn kì vọng ở lão ta. Nhưng đáp lại chỉ có miệt thị và đánh đập. Vào một đêm mưa, bà đã tìm cái chết. Và oán hận đã chôn sâu trong hắn từ cái ngày hôm đó.

- Thiếu gia.

Nhận thấy biểu cảm càng lúc càng tệ của hắn, người quản gia vội vã kêu. Lần trước, suýt chút nữa hắn đã bóp chết cha ruột mình vì lão già kia cứ luôn mồm đòi quyền lợi. Ông rất sợ cậu ấy mất kiểm soát. Giết chết một người như thế kia, xét đến cùng cũng chỉ bản tay.

- Chú Hải, rốt cục tôi nên làm gì đây?

Người quản gia ngờ ngợ, uớng giọng hỏi:

- Thiếu gia đang nói đến tiểu thư?

Anh Tuấn gật đầu:

- Tôi muốn làm một điều gì đó, để cô ấy vĩnh viễn không nhớ được chuyện lúc trước.

Người quản gia im lặng. Cô bé ấy cũng là một kẻ đáng thương. Được thiếu gia yêu, lẽ ra là một điều hạnh phúc. Nhưng đến mức điên cuồng và muốn trói chặt bên người như thế này thì chẳng phải ai cũng chấp nhận được.

Rồi ông thấy hắn reo lên:

- Phải rồi, thôi miên. Chỉ cần thực hiện thôi miên, cô ấy sẽ có một kí ức mới. Chú Hải, tìm cho tôi một người giỏi nhất.

Ông quản gia thờ dãi rồi nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ngụy tạo trí nhớ

Vương Anh Tuấn nhìn về người đối diện với vẻ dò xét. Đó là một người đàn ông trung niên với gương mặt rất tâm thườn, nhưng lại có đôi mắt sáng quắc lạ lùng. Bằng một dáng điệu thông dong, ông ta bùng tách trà lên hộp một ngum. Nếu so cùng với ông ta, bộ dạng của hắn hiện rõ vẻ chật vật:

- Lương tiên sinh, ông chắc chắn là có thể thay đổi trí nhớ của Uyển chứ?

Ông ta khẽ cười:

- Chắc chắn. Nhưng Vương thiếu gia có chắc mình trả nổi cái giá của việc này hay không?

Phép khích tướng này khiến cho Vương Anh Tuấn có chút khó chịu. Nhưng nhớ đến tài năng thôi miên của Lương Triết, hắn vẫn kiềm nén được cảm xúc của mình:

- Tiền không phải là vấn đề với tôi, Lương tiên sinh ạ.

Thân là người cầm quyền tập đoàn Vương Thị, hắn chưa bao giờ thiếu tiền.

Người ta thường khen ngợi Thiên Ân, một tập đoàn đa ngành mới nổi, nhưng nếu nhắc đến Vương Thị, hầu hết mọi người đều chỉ biết ngưỡng mộ mà thôi. Vương Thị là một con quái vật khổng lồ trong giới địa ốc toàn cầu. Cùng là người cầm quyền, nhưng nếu xét về giá trị con người thì may ra một trăm Tạ Kha mới so được với một Vương Anh Tuấn. Nói như thế không có nghĩa Tạ Kha kém hơn, chẳng qua là Vương Anh Tuấn sinh ra đã ngấm thía vàng, nắm giữ quyền thừa kế của một đế chế kinh doanh nhiều thế hệ.

- Không không, cậu sẽ không phải trả quá nhiều tiền đâu. Vẫn giá cũ thôi. Nhưng cậu phải trả một cái giá khác nữa...

Sự lập lòe của Lương Triết khiến hắn càng thêm bức bối. Hắn gắt lên:

- Thế rốt cái giá đó là gì?
- Phải sống trong thân phận của một người khác trước mặt người cậu yêu, vĩnh viễn.

Bao nhiêu lời muốn nói chần ngang cổ họng Tuấn, hắn đã đoán được ông ta muốn nói gì. Quả là một cái giá rất to, to hơn nhiều so với hắn đoán. Làm gì có ai muốn sống như một người khác đâu?

Một phút ma xui quỷ khiến đã làm Vương Anh Tuấn có một trải nghiệm nhớ đời. Đó chính là dùng thân phận của tình địch để ở bên cạnh người mình yêu quý. Mỗi lần nghe Thư Uyển ngọt ngào gọi Kha, tim anh như bị trăm ngàn cây chim châm vào vậy. Nhưng trên môi anh vẫn phải trưng ra một nụ cười thật tươi...

Mang theo một chút hi vọng còn con, hắn hỏi:

- Không thể thay đổi trí nhớ cô ấy, làm cô ấy nhớ mình yêu tôi sao?

Lương Triết trả lời ngay:

- Có thể.

Nhưng nụ cười mĩa mai trên môi ông ta đã hiện:

- Nhưng Vương thiếu gia nghĩ, một trí nhớ có chín phần thật và một trí nhớ chỉ có ba phần, cái nào sẽ không khiến bệnh nhân nghi ngờ đây?

Nghe vậy, hắn khép hờ đôi mắt. Ngay cả khi cô mất trí nhớ, tiềm thức của cô vẫn dành cho cái tên Tạ Kha một sự thiên vị rõ rệt. Nếu tiếp tục giả làm người kia, lại cộng thêm trí nhớ giả do bác thầy thôi miên tạo ra thì xác suất Thư Uyển nhớ lại mọi chuyện sẽ càng thấp hơn...

Nhìn thấy vẻ do dự của hắn, Lương Triết bật cười:

- Nếu tôi không đoán lầm thì cô bé kia đã từng bị Vương thiếu lừa một lần nhỉ?

Câu nói băng quơ của người nọ khiến hắn hạ quyết tâm mạnh mẽ. Phải rồi, hắn đã lừa cô. Cũng từ khi đó, hắn đã chẳng còn đường để quay lại, trừ khi chấp nhận mất cô vĩnh viễn. Lựa chọn của Vương Anh Tuấn đã quá rõ, hắn chọn lừa gạt, hắn chọn tổn thương chính mình để duy trì một mối quan hệ giả dối.

Và khi Thư Uyển có dấu hiệu như lại, hắn mới tìm đến ông ta. Hắn biết, những trò bịp bợm của Lương Triết đủ để biến lời dối trá của hắn thành chân thật. Hắn ích kỉ, ích kỉ đến nỗi muốn lừa gạt cả tình yêu, thứ tưởng chừng như chẳng thể nào lừa được. Kể cả khi hắn không chắc lắm về thứ tình cảm bắt nguồn từ dối trá đó, hắn vẫn muốn liều.

- Việc này có mang lại tác dụng phụ gì không?

Điều cuối cùng hắn băn khoăn là tác dụng phụ. Nếu những trò bịp bợm tà đạo này gây hại cho cô thì mọi chuyện cần phải được xem xét lại một lần nữa.

- Chỉ cần bệnh nhân không cố gắng tìm lại kí ức thật thì sẽ chẳng có việc gì xảy ra cả. Còn không, cô ấy sẽ bị những cơn đau đầu kinh khủng tra tấn. Thường thì những người bị thôi miên sẽ từ bỏ việc tìm lại trí nhớ thật vì không chịu nổi cơn đau đầu ấy, rất hữu dụng phải không nào?

Hắn ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng, dù hai tay nắm chặt lại và đôi mắt thì chứa đầy tâm sự.

Người đàn ông trung niên kia vẫn duy trì vẻ mặt bình thản như đã sớm đoán được mọi chuyện. Có lẽ, ông ta đã sớm đoán được sự lựa chọn của hắn rồi. Cửa phòng đẩy ra, Thư Uyển lộ rõ vẻ bất ngờ khi thấy một người đàn ông xa lạ.

- Ông ta là ai vậy anh Kha?

Vừa dứt lời, cô đã vội vã núp sau lưng hắn. Ánh mắt sáng quắc của ông ta khiến cô mơ hồ có một cảm xúc quái lạ. Một thứ cảm xúc không thể diễn đạt bằng ngôn từ nhưng nó khiến cô chán ghét.

Hắn nhận ra ngay vẻ bài xích của Thư Uyển. Ngay lập tức, hắn giới thiệu người lạ mặt để khiến cô bớt cảnh giác hơn:

- Đây là Lương Triết, là một chuyên gia thôi miên. Ông ấy sẽ giúp em tìm lại trí nhớ.

Thư Uyên bán tín bán nghi. Cô thật sự rất muốn nhớ lại những gì mình quên mất, nhưng lại cảm thấy e ngại vị chuyên gia kia. Mất một lúc rất lâu, hai người kia mới thuyết phục được cô đồng ý tiếp nhận trị liệu.

- Tôi thật sự có thể nhớ lại mọi chuyện ư?

Ngồi vào ghế, Thư Uyên dè dặt hỏi.

Lương Triết mỉm cười:

- Thật sự, cô bé ạ. Nhưng con phải hợp tác.

Lại do dự thêm một chốc nữa, cuối cùng Thư Uyên cũng bằng lòng. Khát vọng tìm lại trí nhớ trong cô quá mãnh liệt. Nó khiến cô đủ can đảm để vượt qua sự sợ hãi. Lòng rối như tơ vò, cô không chú ý đến một chút hưng phấn trên gương mặt của Tuấn.

Và một chiếc đồng hồ quả lắc được đưa ra đến trước mặt Thư Uyên. Với một kinh nghiệm dày dặn, ông ta dễ dàng làm cho cô nhớ lại từng mảnh kí ức của mình. Lúc nhỏ, lúc còn đi học và cả những chuyện xảy ra gần đây, qua lời thôi miên đều dần dần xuất hiện trong tâm trí Uyên. Cô vui mừng nên càng ra sức phối hợp, không hề hay biết Anh Tuấn và Lương Triết đã âm thầm ra hiệu cho nhau.

Đã đến lúc phần quan trọng nhất được diễn ra: bề cong trí nhớ. Đây là phần quyết định xem những kế hoạch của hai người họ có đạt được thành công hay không. Lương Triết lại tiếp tục bằng một loạt câu hỏi:

- Người con yêu là ai?

- Con yêu anh Kha, con yêu Tạ Kha.

Thư Uyên đáp trong vô thức, không hề hay biết người đang đứng cạnh đã siết tay răng rắc. Và cô chợt phát hiện ra mình chẳng nhớ được người con trai cô yêu có gương mặt ra sao. Ngay lúc đó, một tấm ảnh của Anh Tuấn được đưa lại trước mặt cô.

- Người trước mắt con là Tạ Kha, là người con yêu.

Kha. Cô lẩm bẩm rồi lắc đầu khe khẽ. Hình như không phải, người đó không phải là Tạ Kha, không phải là người con trai cô yêu quý. Hẳn ta là một kẻ khác, là một ai đó, nhưng tuyệt đối không phải là anh!

Thư Uyên bắt đầu giãy giụa, từ chối tiếp nhận thông tin từ người thôi miên. Đồng hồ quả lắc vẫn chuyển động đều trước mặt cô gái ấy. Những ý nghĩ cuối cùng trong tâm thức đấu đá nhau quyết liệt:

“Anh ấy đúng là Kha rồi, không còn nghi ngờ gì nữa!”

“Không, người đó không phải anh, không phải anh!”

“Phải...”

“Không phải...”

...

Rồi ý thức của cô mờ dần, mờ dần. Cuối cùng, cô chìm hẳn vào giấc ngủ. Dùng tay lau đi mồ hôi đã ướt đầm cả trán, Lương Triết cười đến hải lòng. Ông hơi bất ngờ trước ý thức phản kháng của cô bé này. Nó khiến cho trận thôi miên của ông trở nên thú vị hẳn.

- Từ nay, trong mắt con bé, cậu sẽ là Tạ Kha.

Hắn gạt đầu trầm trọng, rồi bế cô gái đã chìm vào giấc ngủ về giường. Chẳng có cảm giác vui sướng hay hạnh phúc đến phát điên như hắn vẫn tưởng, dù rằng mọi chuyện đã diễn ra đúng như hắn mong muốn. Hắn sẽ không mất cô, đã vậy còn giữ được nụ cười thuần khiết của cô. Nhưng tại sao hắn lại không vui? Tại sao hắn lại cảm thấy khó chịu nhiều đến thế?

“Uyên, tôi bắt đầu cảm thấy ân hận. Tôi không thể đoán được mình sẽ cảm nhận ra sao khi em cũng đối tốt với tôi bằng cách em đối với tên kia. Tôi thật sự không dám tưởng tượng nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Sự bình yên dối trá

Trong gian bếp, một bóng dáng nhỏ nhắn đang bận rộn chuẩn bị bữa trưa. Cách đó không xa, cô hầu gái đứng nhìn và trở mắt kinh ngạc. Không hiểu sao vài ngày gần đây tiểu thư trông rất lạ, cứ như chồi non căng tràn nhựa sống, vẻ ủ rũ trước đây cũng biến mất hoàn toàn.

- Thanh Thanh, phụ Uyên mang đồ ăn lên bàn với.

Tay vẫn đang bận rộn với công việc bếp núc, Thư Uyên nhờ người đang đứng nhìn dọn đồ ăn lên. Chắc anh cũng sắp về rồi, cô phải nhanh hơn mới được. Một nụ cười hạnh phúc hiển hiện trên môi, hi vọng những món hôm nay anh sẽ thích.

Thanh Thanh nhìn thấy dáng điệu vui vẻ của cô cũng cười theo. Cứ như thế này thì tuyệt thật, chị Uyên vui thì thiếu gia cũng vui, cuộc sống của những người hầu trong nhà này cũng càng trở nên dễ thở.

Cả hai vừa bước xuống bàn thì đã nghe tiếng bước chân quen thuộc. Vương Anh Tuấn đã về. Thư Uyên mỉm cười:

- Com xong rồi.

Đặt cặp da xuống đất, hần bước đến gần và hôn lên trán cô:

- Cảm ơn em

Thật ra thì trước đây, Anh Tuấn không thường trở về nhà. Bận bịu công việc, dùng com quan trọng nhất là thuận tiện. Nhưng từ ngày có một người ngồi ở nhà chờ đợi, hần luôn tự giác về đúng lúc. Để tận hưởng sự ấm áp của một gia đình.

“Cảm ơn vì đã làm anh có nơi để về, có người để ăn cùng bữa. Em đã tạo nên một gia đình như anh vẫn ước mong...”

Hai người ăn uống trong im lặng, những món Thư Uyên nấu đều rất ngon. Cô ít dùng gia vị tổng hợp mà chủ yếu làm nổi bật chính mùi vị sẵn có của thực phẩm. Đang ăn, hần bất chợt bắt gặp ánh nhìn lén lút của ai đó. Thở dài một tiếng, hần gấp sườn ram bỏ vào chén mình.

Hần không thích ăn thịt, hần thích hải sản. Nhưng Tạ Kha, người kia lại thích sườn ram. Lặng lặng ăn những món mình không ưa, đến khi đặt đĩa xuống thì một ly ca cao nóng hổi đã được đẩy đến trước mặt hần.

- Lại cacao nữa à?

Nói cho cùng, cô vẫn quan tâm hần theo sở thích của người đó. Nghĩ vậy, cặp mắt đen tuyền chợt ảm đạm, rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

- Cậu đã bảo với tớ là không ngán.

Nếu là Tạ Kha thật thì đúng là không sợ. Lúc còn đi học, hai người họ thường xuyên qua mặt giáo viên, đem cacao nóng vào để tự bổ sung năng lượng cho mình. Điều này khiến cả lớp ganh tỵ lắm! Ấy vậy mà khi được “hưởng xái”, chẳng ai kiên trì nổi mỗi ngày. Cuối cùng, hai người còn tiếp tục vẫn là Thư Uyên và Tạ Kha.

- Cậu không sợ tớ béo à?

Tất nhiên, anh cũng không quên nhún nhẹ vai trong lúc nói như cách người kia vẫn thường làm. Cô lầu bầu:

- Cũng không phải chưa từng béo.

Toan nói gì đó, Anh Tuấn đột ngột ngậm miệng lại. Suýt nữa thì quên, Tạ Kha đã từng là một gã mập lù. Đó là lý do mà một người ưu tú như y lại thoát khỏi ma trảo của mấy cô nàng cùng trang lứa. Và trong khoảng thời gian ấy, ngoài hội con trai ra cũng chỉ có mỗi mình Uyên thân thiết với y.

Uyên, cô ấy chưa bao giờ đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài của họ.

- - - - -

“Đúng là bạch liên hoa, điềm đậm đáng yêu người gặp người yêu hoa gặp hoa nò.”

“Đồng ý với lầu trên. Nhưng lần này thì nợ đào hoa của ả gây phiền cho chính ả rồi.”

“Không ai cảm thấy giống tôi rằng cô nữ phụ đó rất đáng thương à?”

“Ôi, cô bị bạch liên hoa cảm nhiễm mất rồi. Nếu cô ta không mập mờ với nhiều người thì làm gì có chuyện bị tên họ Vương giam lỏng!”

Những câu bình luận xuất hiện trong tâm trí Tạ Kha một cách hết sức ngẫu nhiên, chẳng thể nào không chế được. Gương mặt anh thoáng hiện lên một chút vui mừng. Sau chừng đó ngày chú tâm, anh phát hiện ra, bọn người sống cùng thế giới với “nó” thường dùng ngữ điệu ác cảm để nói về Uyên. Điều đó khiến anh rất khó chịu, nhưng anh lại đặc biệt để tâm đến những ác ngữ như thế này. Chúng thường cung cấp thông tin cho anh về Thư Uyên, dù là rất ít ỏi.

Họ Vương và học cùng lớp. Tạ Kha chau mày, đúng rồi, lớp anh có một người tên Vương Anh Tuấn. Anh lập tức gọi điện cho ông già ở nhà để kết thúc trận tìm kiếm vô vọng, tập trung vào người kia.

“Ngươi quá muộn rồi, Tạ Kha.”

Giọng nói của “nó” lại vang lên, hết như trào phúng khiến Tạ Kha sửng người. Đã muộn rồi sao? Một cảm giác khủng hoảng chợt ủa về, nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Nó nói dối. Bọn người kia đã hạ hê vì Uyển bị tên Vương Anh Tuấn giam lỏng, những gì đang diễn ra cũng chỉ có vậy. Cô ấy vẫn còn an toàn.

“Vậy sao?”

Bị thái độ bình thản của anh làm cho bất ngờ, “nó” phá lên cười:

“Xem ra ta cũng có chút khinh thường ngươi nhỉ? Nhanh như vậy mà đã biết cô ta bị giam ở đâu.”

Tại sao Tạ Kha lại biết được cơ chứ? Nó - à tác giả nghĩ mãi mà không hiểu. Ắ đã bắt đầu hối hận vì thiết lập nam chính quá thông minh. Tên này chẳng những không nghe theo sự sắp xếp của ả ta mà còn lợi dụng đủ cách thức để chống đối, thật là đáng ghét! Nếu không phải đã xác nhận nam chính trước mặt độc giả, ả đã để kẻ khác thay cho cái tên phiền phức này rồi.

Giọng Tạ nói âm trầm và đầy nguy hiểm của anh đột ngột vang lên, ngắt ngang mớ suy nghĩ của ả ta:

“Tốt nhất là ngươi nên thôi đi. Đừng tự cho mình cái quyền khống chế người khác. Ta biết ngươi là ai.”

Lần này đến lượt “nó” bị dọa sợ. Bao nhiêu khí thế hùng hổ nhanh chóng bốc hơi đi, để lại một giọng nói non nớt và hoảng loạn:

“Làm sao ngươi biết được cơ chứ? Ngươi chỉ đang lừa ta, đúng vậy, ngươi đang lừa ta...”

Anh nói với vẻ bất cần:

“Ta biết ngươi là người đã sáng tạo nên tất cả bọn ta. Chúng ta chỉ là công cụ để ngươi kể một câu chuyện tình yêu nhạt nhẽo.”

Biết mình đã lộ, “nó” biến mất. Anh thờ dài một hơi. Tạm dợ được nó lần này, nhưng lần sau chắc chắn không dễ dàng như vậy nữa. Tạ Kha biết rõ mình cần sự giúp đỡ từ một ai đó, để chống lại “người sáng tạo” kia. Nhưng anh vẫn chưa nghĩ ra ai mới có thể giúp được anh.

Giữa lúc đang rối rắm, điện thoại anh bất chợt reo lên. Là một số máy rất đời quen thuộc, anh vừa nhìn mặt đã tối sầm lại. Làm sao Lạc Vũ biết anh đang dùng số này? Chưa kịp ấn nút nghe, tiếng chuông chấm dứt. Ngay sau đó, có một tin nhắn được gửi sang cho anh.

“Hẹn gấp tám giờ tối nay tại căn nhà hoang đường X.”

Đến hay không đến? Mấy đầu ngón tay anh gõ gõ lên bàn. Ngày nào chưa tra ra được vấn đề về chuyến hàng kia, gặp bất kì ai trong tổ chức cũng là điều nguy hiểm. Nhưng người hẹn gấp anh lại là Vũ, là thằng bạn chí thân. Suy tính lợi hại, cuối cùng anh cũng quyết định đến tận nơi. Sớm muộn cũng phải gặp.

Đúng giờ, Tạ Kha có mặt tại nơi hẹn. Vừa bước vào, một cú đâm đập thẳng vào mặt anh. Đứng im không né, chẳng có bao nhiêu lực. Anh mỉm cười;

- Sao nào, chào đón bạn bè như thế hả?

Lạc Vũ nhìn người bình tĩnh đứng trước mình, con tức trong lòng lại càng dữ dội.

- Mẹ nó, mày an toàn cũng không báo cho anh em hay, làm tụi tao tưởng mày toi rồi. Đặc biệt là Phi, con bé khóc đến sưng cả mắt.

Nghe đến đây, còn gì mà anh không hiểu nữa. Vì anh hùng họ Lạc đang phẫn nộ vì mỹ nhân đây mà!

Rồi cả hai cùng cười, ngồi xuống hàn huyên. Hóa ra, Lạc Vũ đã đổi cách liên hệ với anh từ chỗ ông già ở nhà, bằng một sắp bằng chứng mà hắn tra ra được. Hẹn Tạ Kha ra đây, mục đích chính của hắn vẫn là cho anh xem qua tất cả những thứ trên.

- Hơi sốc đúng không?

Tạ Kha gật đầu, rồi lại cười:

- Mọi chuyện tệ hơn tao đoán một chút.

Thật sự là ngoài dự đoán, đơn hàng lần này chẳng những có liên quan đến Thiên Sát mà chính nội bộ Dạ Quý cũng góp công ném đá xuống giếng một phen. Thiên Sát, vì để trừ khử anh mà sẵn sàng từ bỏ một viên mãnh tướng. Còn Dạ Quý thì tương kế tựu kế, đẩy bọn anh ra như một miếng thịt thom ngon. Đúng là hạ giá gốc!

- Phải công nhận, lần này hai bên chơi lớn thật.

Lạc Vũ khịt mũi coi thường:

- Bọn Thiên Sát ấy tính cả rồi. Tên Vũ Hạng dạo gần đây rất mực huênh hoang, lộ ra đã tâm soán ngôi đoạt vị, nên mới bị đem ra đổi mạng với cậu.

Tạ Kha im lặng. Vấn đề ở đây là chính Bạch Diễm cũng ngầm đồng ý vụ trao đổi này. Một quyết định khiến lòng người lạnh giá.

- Mày cũng cẩn thận một chút.

Lạc Vũ thừa người ra rồi nhanh chóng hiểu gã bạn thân đang nói gì. Đề phòng người ngoài thì dễ rồi, đề phòng đám người thân cận mới là chuyện phiền phức. Đã có lí do nào đó để Bạch Diễm ra tay với Tạ Kha thì chắc gì hẳn là ngoại lệ.

- Thật ra thì Thân nó giận lắm, mấy lần làm dữ với Bạch Diễm đòi báo thù cho mày.

Anh bật cười, cũng xem như là còn một chút gì đó ấm áp. Xem ra, anh nên may mắn là người bán đứng anh không phải là bạn bè vào sinh ra tử rồi!

- Rồi mày tính sao?

Lạc Vũ hỏi, chung quy giả chết chẳng phải là kế sách lâu dài. Anh nghĩ ngợi một thoáng rồi thờ dãi.

- Tao phải tìm ra Uyên đã. Cô ấy an toàn rồi thì tao sẽ lại xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Cô gái của mày lại có chuyện?

Hiển nhiên, Lạc Vũ vẫn chưa hay biết gì nên biểu cảm khá kinh ngạc. Tạ Kha gật đầu xác nhận, khiến hẳn không khỏi hết hồn. Trời ạ, cô gái này vậy mà còn hay gặp chuyện xui xẻo hơn cả người trong bóng đêm. Đúng là số khổ!

- À, hẹn Giai Mẫn ra giúp tao. Tao có chút chuyện cần nói với cô ấy.

Đột nhiên nhớ ra, Tạ Kha vỗ vai nhờ cậy thẳng bạn thân. Lạc Vũ nhìn hẳn khinh bỉ:

- Đừng nói với tao là mày định trái ôm phải ấp nhé?

Mắng tên bạn thân vài câu, cuối cùng mọi chuyện cũng xem như là xong. Tên Lạc Vũ đã chịu hẹn người giúp anh, mặc dù biểu cảm vẫn cứ quái lạ. Tạ Kha sắp xếp lại ý nghĩ của mình, có quá nhiều chuyện anh cần phải giải quyết. Trước hết là chuyện của Uyên, sao đó là vụ đơn hàng, cuối cùng là “nó”. Nhưng mấu chốt vẫn là giải quyết “nó”, chỉ có như thế thì những chuyện phiền phức mới ngừng xảy ra được.

Thế nên, anh cần sự giúp đỡ từ Giai Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Khó tin

Xế chiều là một khoảnh khắc tuyệt vời, bởi chỉ cần ngược nhìn trời cao, ta sẽ thấy ngay trận giao tranh dữ dội giữa màu cam và màu đen bí ẩn. Và một quy luật của tạo hóa, bao giờ sắc cam cũng phải làm kẻ bại lui.

Và tất nhiên, vào những lúc như thế này thì chân cầu Lưu Ly chưa bao giờ thiếu bóng dáng những đôi tình lữ. Có kẻ chụp ảnh, có kẻ dạo chơi, thoát nhìn vô cùng ngọt ngào. Cách đó không xa, có cặp nam nữ đứng tựa người vào bờ kè để hóng gió. Hai người đó chính là Tạ Kha và Giai Mẫn.

- Anh Kha...

Giai Mẫn nhìn người con trai trước mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần. Sau gần hai tháng mất tăm, cô đã định ninh rằng Tạ Kha gặp chuyện bất trắc. Bởi xét cho cùng, anh cũng chẳng phải là một người mua bán bình thường. Dù tất cả mọi người đều tận lực giấu giếm nhưng sau vụ bắt cóc lần trước thì cô cũng đã đoán được phần nào. Giữa lúc đó, Lạc Vũ thần thần bí bí, bảo có một người quen muốn hẹn cô ra gặp mặt. Cô cứ nghĩ Trần Ân lại bày trò gì đó, nhưng thật sự không ngờ lại gặp anh Kha.

- Em có gì muốn hỏi không?

Cô đáp ứng định nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không thành tiếng. Những việc không nên hỏi tất nhiên là không được hỏi. Còn những việc khác, cô nhất thời lại không nhớ ra.

Tạ Kha âm thầm đánh giá người trước mặt mình. Công bằng mà nói, Giai Mẫn là một cô gái rất ưu tú. Nhưng có quan trọng gì đâu, người anh yêu là Uyên. Tình yêu mà, nó đâu dựa trên mức độ tài giỏi của ai đó. Nó chỉ đơn giản là một khoảnh khắc tìm lỗi nhịp, là những âm áp cảm nhận từ nhau trong phút giây nhưng dư vị lại quá dài lâu.

Rồi bằng một giọng thản nhiên như không, anh kể cho Giai Mẫn tất cả những chuyện trong thời gian gần đây, chẳng giấu giếm gì. Bao gồm cả chuyện hàng xuyên rừng cùng trận đấu súng tóe lửa. Giai Mẫn cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cơ thể run rẩy của cô nàng đã đề lộ cảm xúc thật sự của chủ nhân.

- Anh không sợ tôi báo cảnh sát ư?

Tạ Kha mỉm cười:

- Thế còn phải xem Bạch tiểu thư có nỡ để Trần Ân dính vào rắc rối không đã.

Sắc mặt của Giai Mẫn tức thì thay đổi. Phải một lúc lâu sau, cô mới mở lời:

- Làm sao anh biết được?

- Tôi đoán. May mắn thật!

Chẳng quan tâm đến sắc mặt khó nhìn của Giai Mẫn, anh hướng mắt về phía dòng sông. Trời đã tối hẳn, đèn Neon sáng trưng biến nơi đây từ một cảnh quen thành lạ. Giai Mẫn cố lẽ cũng đã bình tĩnh lại, cô nàng hỏi anh:

- Thế anh hẹn gặp tôi không phải chỉ để nói những chuyện này thôi chứ?

- Tất nhiên.

Anh gạt đầu, biểu cảm trên gương mặt cũng trở nên nghiêm túc. Vạch trần Giai Mẫn cũng như cho cô nàng biết mọi thứ chẳng phải là một phút nông nổi, nó chỉ là nền tảng để hai người có thể hợp tác với nhau. Bởi chuyện anh sắp nói ra, anh chỉ sợ người đối diện không tin nổi.

- Em đã từng mơ thấy những giấc mơ kì lạ hay nghe âm thanh kì lạ nào chưa?

Câu hỏi không đầu không đuôi đó khiến Giai Mẫn khó chịu:

- Ai cũng mơ, có gì đặc biệt đâu.

Anh nói với giọng dò la:

- Thế thì em có từng gặp giấc mơ lạ nào có liên quan đến tôi không?

Gương mặt ửng hồng vì xấu hổ, cô chợt nhớ về khoảng thời gian cô thường xuyên mơ thấy Tạ Kha. Cũng còn may, trời đã tối rồi nên những biểu cảm lạ của cô nàng không bị lộ. Những giấc mơ kì dị đó chính là thứ mà Giai Mẫn muốn quên đi nhất, bởi mỗi lần gặp chúng, cô đều xấu hổ vô cùng. Người ta bảo ngày nghĩ gì đêm mới mơ thấy đó, thế có khác gì bảo cô vẫn thầm tơ tưởng đến Tạ Kha trong khi đã xác nhận tình cảm với anh Ân đâu?

- Tôi...

Bầu không khí lâm vào bí bách. Tạ Kha thở dài, âm thanh tiêu tán trong cõi mênh mang:

- Uyển lại gặp chuyện rồi. Cô ấy bị kẻ khác giam lỏng, chưa rõ tung tích.

Nghe vậy, Giai Mẫn không khỏi cảm thấy lo lắng. Chẳng hiểu sao chị Uyển cứ liên tục gặp chuyện không may. Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến những giấc mơ kì lạ?

Một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu cô và làm cô rung mình. Không, không thể như thế!

- Nếu tôi cho em biết việc Uyển liên tục gặp họa có liên quan đến hai người chúng ta thì sao?

Giai Mẫn nở nụ cười gượng, tự trấn an mình. Cô thì có liên quan gì đến những chuyện này đâu, trừ dòng máu này ra thì cô đâu còn liên quan gì đến thế giới rắc rối kia nữa. Và trong cái nhìn kinh ngạc của Giai Mẫn, anh thở dài:

- Tôi biết, chuyện này rất khó để tin tưởng được, nhưng hãy tin tôi, rằng cuộc sống của tất cả chúng ta đang bị một kẻ khác khống chế.

...

Tạ Kha đã rời khỏi, Giai Mẫn trở về nhà. Những bước chân vẫn đều đặn như vậy, còn suy nghĩ của cô đã sớm rối loạn thành một đoàn. Lẽ ra, lúc nghe xong những lời của Tạ Kha, cô nên báo cho bệnh viện tâm thần đến đón anh ta chứ. Gì mà tác giả, gì mà thế giới hư cấu, lại còn bảo cô và anh ta là nhân vật chính, điên thật mà!

Cố gắng phủ định những gì mình vừa nghe, thế nhưng trong đầu của Giai Mẫn cứ liên tục xâu chuỗi lại những chuyện liên quan. Và càng nhớ nhiều, cô càng hoảng sợ, vì nó quá dị đúng như những gì Tạ Kha đã kể.

“Chỉ là trùng hợp thôi.” – cô tự an ủi mình như vậy. Nhưng thật ra thì trong khoảng thời gian gần đây, anh Ân cũng liên tục gặp xui xẻo. Ngày đầu tiên giám đốc mới đi làm, một sếp tài liệu tuyệt mật đã bị rò rỉ ra. Nếu không nhờ cô trùng hợp phát hiện kẻ phá đám thì anh ấy đã ôm trọn trách nhiệm.

Chuyện tình cảm của hai người cũng liên tục gặp rắc rối. Tình cảm vừa chớm nở đã gặp đủ tác động từ bên ngoài. Bà chị Giai Thi thân mến vì một lần “mất thấy tai nghe” đã hiểu nhầm anh ấy cặp kè với người khác, thành thử ra kiên quyết phản đối chuyện hai người yêu đương. Đã vậy còn lôi kéo cả mẹ cô làm đồng minh, nghĩ thôi cũng đã đau đầu.

Giai Mẫn không dám tin, cũng không muốn tin rằng cuộc sống của mình đang trong một sự kiểm soát. Nó là một thứ gì đó quá sức chịu đựng với cô nàng. Ngần người một thoáng, cô lấy điện thoại. Những lúc rối rắm thế này, cô chỉ muốn gọi cho anh, muốn nghe giọng nói của anh. Hi vọng lần này cũng như mọi lần, trò chuyện với anh sẽ khiến hồn cô bình lặng.

Đầu ngón tay lướt trên màn hình cảm ứng, dãy số đã sớm nằm lòng lập tức hiện ra. Tiếng chuông đều đặn vang lên khiến cảm xúc phập phồng trong cô cũng dịu bớt. Nhưng rồi một chuông, hai chuông, ba chuông, vẫn không bắt máy. Chẳng lẽ lại có chuyện xảy ra? Mắt cô máy liên hồi. Cô thấy lo lắng!

Vội vã gọi lại, điện thoại vẫn cứ đổ chuông. Nhịp chuông đều đặn bỗng trở nên giục giã. Giai Mẫn hốt hoảng, một tiếng tít vang lên. Ai đó đã tắt điện thoại.

Giữa lúc tim cô như ngừng đập, màn hình chợt sáng đèn. Là anh gọi lại. Tay run run nhấn nút nghe, giọng nói quen thuộc truyền sang khiến cô nhẹ nhàng hẳn.

- Sao giờ này lại gọi đây? Nhớ anh hả?

Quả nhiên, vẫn là do cô khéo tưởng tượng. Trong lòng phi nhủ Tạ Kha một phen vì đã gieo rắc sự sợ hãi lung tung, cô cất giọng ngọt ngào trả lời người yêu:

- Rồi làm sao nè, hay không muốn nói chuyện với người ta...

Bên kia truyền sang tiếng cười giòn giã. Trần Ân đành gượng tay chịu thua:

- Anh không dám.

Hai người rất nhanh đã mở ra cuộc nói chuyện. Mãi đến một lúc sau, Giai Mẫn mới nhớ đến Tạ Kha.

- Anh, hôm nay em đã gặp anh Kha?

Trần Ân lập tức nghiêm mặt. Cậu ấy cũng thừa hiểu mình vẫn còn đang trong vòng nguy hiểm, thế thì đâu là lí do làm cậu ấy lộ diện trước mặt người quen? Chưa đợi anh nghĩ xong, Giai Mẫn đã nói tiếp với một ngữ điệu quái dị.

- Anh ấy... có bình thường không vậy?

Vừa nghe xong, Trần Ân chỉ biết cười trừ. Kha, nó có bao giờ bình thường đâu! Nếu bình thường thì nó đã không làm được những chuyện khiến người khác bó tay chịu trời.

- Trước giờ vẫn vậy.

- Nghĩa là trước giờ anh ấy vẫn bị ảo tưởng?

Vừa hớp ngụm nước, Trần Ân đã bị sặc. Tiếng ho khụ khụ truyền sang điện thoại làm Giai Mẫn hốt hoảng một phen. Rồi anh vừa nói vừa cười:

- Không có đâu, anh chắc chắn một trăm phần trăm. Mà anh ấy đã nói gì với em thế?

Anh không khỏi tò mò, rốt cục là hai người họ đã nói gì với nhau đây? Nhưng Giai Mẫn đã cúp điện thoại mà không thèm trả lời, có lẽ là đang dối. Khó thật, anh chỉ nói sự thật thôi mà cũng bị dối rồi. Có lẽ lần sau nên nói theo ý cho nàng vui vậy.

Hôm tin nhắn hiện lên số một, Trần Ân mở ra thì người gửi là Tạ Kha. Anh nhanh chóng nhấn lại những gì mà tên Chu Vinh đã khai khi nếm mùi đau đớn. Chính sự đã xong, anh không khỏi nhớ đến câu chuyện bên lề ban nãy. Và anh hỏi Kha luôn.

Tạ Kha, lúc này không khỏi day huyệt thái dương. Quả nhiên, Giai Mẫn không hề tin những gì anh nói. Mà cũng phải, nếu trước đó có ai nói với anh một điều tương tự, thế nào anh cũng bảo kẻ đó bị tâm thần. Bỏ lửng câu hỏi của Trần Ân, anh hỏi thăm hai người họ.

“Cậu và Giai Mẫn đang yêu nhau?”

“Phải.”

“Thế thì cẩn thận hơn nữa. Chú ý an toàn của bản thân vào.”

Trần Ân nghi ngờ nhìn tin nhắn của Tạ Kha. Hôm nay, cậu ấy đúng là quái dị thật, chẳng trách Giai Mẫn hiểu nhầm. Nhưng nhìn lại tin nhắn một lần nữa, sắc mặt anh liền trở nên nghiêm túc. Anh tin Kha không tự dưng mà nói thế, cậu ấy nhất định đã biết chuyện gì. Một chuyện gì mà đến anh cũng không được biết...

Chương 37: Cuối cùng điều đó cũng xảy ra

Đã mười một giờ tối, phố T trở nên vắng lặng. Ngoài ánh đèn đường hiu hắt thì cũng chỉ còn những đốm sáng trắng từ một vài căn nhà. Trần Ân ngồi trên xe mô-tô nhưng chẳng dám tận hưởng cơn gió mát. Phải nhanh thôi, không khéo chủ quán đóng cửa là nguy.

Quả nhiên, lúc chiếc xe dừng lại thì cánh cổng của quán trà sữa cũng chuẩn bị đóng. Chị chủ quán cười khỏ, chuẩn bị dọn nhưng thôi, làm nốt ly cuối cho khách quen. Vẫn cứ ngồi trên xe, Trần Ân nói thật to:

- Chị ơi, một ly trà sữa trân châu đường đen một ly trà sữa thái.
- Lại bị bạn gái sai vặt hả?

Chị chủ nhanh tay làm nhưng không quên trêu ghẹo. Trần Ân mỉm cười, không phải bị sai vặt mà là tự nguyện đi mua. Đang nói chuyện với nhau, tự dưng Giai Mẫn lại bảo thêm trà sữa. Thế là anh phóng xe đi mua ngay lập tức, bởi cô gái nhà anh thì anh quá rõ rồi. Vào buổi tối, Giai Mẫn cực kì lười ra đường, đâu có muốn ăn uống gì thì cũng ngủ luôn là xong việc. Lười như vậy, thảo nào người gây gò hấn! Mà càng như vậy, việc nuôi cho béo ra là trách nhiệm của người bạn trai như anh.

“Nghĩ cách chuẩn em đi, shipper sắp mang trà sữa đến tận nhà rồi.”

Rút điện thoại ra nhắn tin cho người kia, anh có thể tưởng tượng ra nét phẩn khởi hiện trên gương mặt ấy. Nhưng nhớ đến việc cả hai phải hẹn hò lên lút, anh cũng âm thầm đau khổ trong lòng. Cay thật, qua vòng giữ cửa của chị gái người yêu cũng khó chẳng kém gì kí hợp đồng vài nghìn đô. Chỉ là hiểu nhầm thôi nhưng anh giải thích thế nào thì bà chị vợ tương lai vẫn không thông cảm. Hậu quả là, trừ khi bà chị bận, anh và Mẫn chẳng mấy khi được gặp nhau.

Lo cho em gái bị lừa thì đúng, nhưng tại sao lại đề phòng một người tử tế như anh nhỉ? Không ý thức được mình đang tự khen chính mình, thư kí Trần nhún vai, tiếp tục sự nghiệp giao hàng tận nơi.

- - - - -

Nhận được tin nhắn của ai đó, Giai Mẫn đang rúc mình trong chăn âm thầm cười trộm. Rồi cô nàng nhón chân, bước đi từng bước thật nhẹ nhàng như cách một con mèo đi lại vậy. Qua phòng bà chị kính yêu, an toàn rồi. Thật ra, cô cũng không sợ bà chị lắm. Nhưng cô không thể không nghe lời, bởi mẫu thân đại nhân đã trao quyền cho chị ấy kiểm soát cô.

Được rồi, trước khi giải thích mọi chuyện rõ ràng thì Trần Ân tiên sinh đành phải chịu thiệt thòi vậy. Nếu không, cô e rằng anh lại gây ra ấn tượng xấu cho mẹ vợ thì toi. Trong lòng cô nàng cũng âm thầm kêu khổ, vì lẽ hai người yêu nhau mà chẳng cho nhau được danh phận. Thật cảm thấy có lỗi mà!

Cô nàng ngồi chờ, hồn lảng lảng nhớ về những lần gặp gỡ trước đây. Khóe môi hiện lên một nụ cười tươi tắn. Thường thì sau những buổi ăn đêm, hai người sẽ ngồi hóng gió một chút, tâm tình một chút. Nói xấu bà chị thân mến cũng là một thú vui tao nhã, mặc dù Trần Ân chỉ dám nghe chứ chẳng dám hưởng ứng câu nào. Cuộc gặp gỡ lúc đêm khuya luôn có một không khí gì đó rất lãng mạn và ngây ngất.

Nhìn ngắm bầu trời đầy sao, Giai Mẫn chụm tay lại, thổi một hơi vào. Hôm nay trời hơi lạnh. Hoặc cũng có thể cô thấy lạnh vì chỉ ngồi một mình. Nhưng sao anh ấy vẫn chưa tới nhỉ, cũng đã lâu rồi mà?

Gió vẫn hiu hiu thổi, mang đến cho Giai Mẫn cái lạnh theo cấp số nhân. Ghét thật, lại dám để cô leo cây cơ đấy! Hay là trễ quá rồi, không mua được trà sữa nên vẫn chưa dám xuất hiện đây? Mở điện thoại gọi cho anh, chẳng ai nghe máy. Rồi tiếng chuông đột ngột tắt, hết như ngày hôm qua. Cô mỉm cười chờ một cuộc gọi lại, cho rằng anh sẽ gọi lại ngay như ngày hôm qua. Một phút, hai phút trôi đi, sự bình tĩnh của cô dần bốc hơi bay mất. Sốt ruột, cô chủ động điện lại cho anh. Không gọi được.

“Chẳng lẽ anh đã gặp chuyện?” – ý nghĩ đó khiến cô run sợ vô cùng. Không đâu, sẽ không đâu. Nhưng cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng tăng cao, giống hệt như cái ngày hôm đó. Cái ngày mà người cha thân thương của cô bị chính em trai mình làm cho thiệt mạng.

Không ngồi nữa, cô nàng đi đi lại lại. Nhưng cảm giác bồn chồn lo lắng cứ tăng dần theo cấp số nhân. Cẩn môi một cái, Giai Mẫn gọi cho Tạ Kha. Chỉ hi vọng anh ta có thể làm một cái gì đó.

- Anh Kha, có chuyện rồi.
- Chuyện gì?

Tạ Kha nói với giọng lo lắng. Đạo gần đây, “nó” không hề xuất hiện, điều đó thật sự bất thường.

- Em... em mất liên lạc với anh Ân.

Vừa nghe được trọn câu nói của Giai Mẫn, lòng anh trầm xuống ngay. Anh hiểu rằng, những nỗ lực của anh vẫn là chưa đủ.

- Đừng quá lo lắng, cậu ta không sao đâu.

Anh trấn an Giai Mẫn rồi gọi ngay cho lão cha. Hôm nay, dẫu có hưng sư động chúng thì người của Thanh Long Đường nhất định không thể vong mạng.

“Người nghĩ ta nhanh hơn hay nhóm người kia nhanh hơn?”

Giọng nói của “nó” vang lên, khiến Tạ Kha tức điên óc. Nếu “nó” là một thứ hữu hình, chắc chắn hắn sẽ đánh, sẽ đâm, sẽ đập cho nó vỡ tan tành. Ấy vậy mà, nó chỉ là một vật vô hình, phiêu miêu vô định trong không khí.

“Nói, người nói cho ta biết cậu ấy ở đâu?”

Hai mắt như tóe lửa, Tạ Kha nhìn thẳng vào hư vô. Và giọng nói của “nó” vang lên như trêu tức anh:

“Mơ tưởng!”

Lâm Thư Uyên chưa thể chết là vì tiểu thuyết cần một nữ phụ ác độc. Nhiệm vụ của Trần Ân cũng chỉ là đóng vai một nam phụ thâm tình. Lẽ ra thì hắn vẫn sống, sống để chứng kiến tình yêu của nam nữ chính. Nhưng thật không ngờ, nữ chính giờ lại yêu hắn say đắm, chẳng bằng giết quách cho xong.

“Người-được-lắm”

Nghiến răng, anh phun ra vài chữ, tay đâm mạnh vào tường. Bàn tay anh rướm máu, nhưng Tạ Kha chẳng còn tâm trí nào để quan tâm đến điều đó. Giờ chỉ còn biết cầu mong vào may mắn. Dù cho cơ hội đó gần như không có, nhưng anh chỉ có thể hi vọng rằng lão già nhanh hơn những người bị ả tác giả này ám chỉ.

“Trần Ân, kiên trì thêm một chút nữa. Làm ơn, đừng có chuyện gì.”

- - - - -

Ở một khu phố vắng, tiếng bước chân liên tục vang lên. Trong cái tờ mờ của trời đêm, có một nhóm người đang rượt đuổi một ai đó. Bọn rượt đuổi ấy không phải là kẻ hiền lành gì, cứ nhìn những vũ khí tự chế trong tay là đủ hiểu. Và kẻ bị rượt đuổi tuyệt vọng nhận ra mình đã chạy vào đường cụt.

- Mấy tiêu rồi!

Tên cầm đầu nhìn thấy ngõ cụt liền hô hào phấn khởi. Trần Ân đảo mắt nhìn quanh, người của bọn kia đã vây kín ở khắp nơi. Không còn lối thoát nữa. Những lưỡi dao, mã tấu sắc đang lăm le chém thẳng vào người, khiến thần kinh anh căng cứng.

Chọn góc ít người nhất, anh liều mạng đá văng lưỡi dao mà những kẻ ấy cầm trên tay. Nhưng, ngay lúc đó, một kẻ khác đã chém thẳng vào tay anh. Rồi lại một lần nữa, con dao ấy đâm mạnh vào bụng. Trần Ân ngã xuống.

- Lũ Thiên Sát chó chết.

Dùng toàn bộ sức lực còn lại, anh mắng đám người kia. Mẹ bà nó, nhiều đánh ít. Anh thua không phục! Nhưng câu nói của anh lại mang đến cho chúng một tràng cười ha hả bọn chúng cười ha hả. Chúng đang há hê cùng cực vì cái tên cứng đầu này đã sắp đi đời. Đánh trả thì sao, giãy giụa thì sao chứ! Đây là đời thực, không phải là phim. Một người, đặc biệt là khi không có bất kì vũ khí gì trên tay, thì chẳng thể nào đánh thắng được một đám người hung hãn.

- Kết liễu hắn, tránh đem dài lắm mòng.

Nghe âm thanh khào khào của tên nào đó, Trần Ân biết mình tiêu rồi. Chút hi vọng mong manh chính thức tiêu biến.

Ngẩng đầu lên, anh thấy ngay lưỡi dao sắc lạnh đang chuyển động từ cao xuống. Cái chết đã kề sát, đủ loại ý nghĩ xuất hiện trong đầu anh. Anh đột nhiên nhớ lời của Tạ Kha, cậu ấy nhắc anh chú ý an toàn của bản thân, nghĩa là cậu ấy đã biết trước. Thế thì, tại sao cậu ấy không xuất hiện?

Và một tiếng kêu đau đớn vang lên trong con hẻm vắng. Bóng đêm tiếp tục phủ trùm.

“Xin lỗi, Mẫn...”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phần uất

- Đã tìm ra chưa?

Bạch Diễm hỏi bọn thuộc hạ với vẻ gấp gáp. Dưới thái độ áp bách của ông ta, bọn tay chân dùng hết can đảm để lắc đầu. Một chút hi vọng vừa lóe lên trong mắt Giai Mẫn nhanh chóng tắt lịm. Chẳng lẽ đã muộn thật rồi sao?

Bất gặp bộ mặt đờ đẫn của cô, Bạch Diễm thở dài:

- Đừng quá lo, Bạch Hồ Đường nhất định sẽ tìm được người cho con.

Cô gật đầu tỏ vẻ biết rồi, trong lòng nóng như lửa đốt. Cảm giác bất an trong cô đã được đẩy lên tới mức tột cùng. Trước giờ, cô vẫn rất tự hào về trực giác của mình, nhưng lần này cô chỉ cầu mong đó là ảo giác. Chỉ là ảo giác thôi, không phải thật. Rồi cô tự trách chính bản thân mình. Tại sao lúc đó cô lại nghĩ nhiều như vậy chứ, sao cô không nhờ ông ta ngay? Nếu như cô chịu nhượng bộ sớm hơn, có lẽ anh đã bình an mà đứng trước mặt cô. Càng nghĩ, Giai Mẫn càng cảm thấy mọi thứ tồi tệ. Cô bật khóc.

Trời bắt đầu đổ mưa, bầu không khí lại ẩm ướt đến nghẹt thở. Điện thoại bất chợt run, Giai Mẫn run rẩy mở màn hình như người đuối nước cố gắng bắt tấm ván trôi. Không phải anh mà là bà chị Giai Thi.

- Em đâu rồi hả, con gái con lừa sao lại rời nhà vào lúc nửa đêm?

Giai Thi nói chuyện lớn tiếng, có vẻ rất bức. Nhưng cô hiểu, chị ấy phát hỏa là vì lo lắng cho cô.

- Rất xin lỗi chị, nhưng em đang có chuyện rất gấp.

Giọng nói chen lẫn tiếng nức nở của Giai Mẫn đã khiến người bên kia đầu dây chú ý. Tiếng nói truyền qua điện thoại theo đó mà càng thêm nôn nóng:

- Em nói đi, rốt cục có chuyện gì xảy ra?

Cô bặm mặt. Hít một hơi thật sâu, cô nói sẽ gọi lại sau rồi tắt ngay. Cô phải chờ, chờ người ta báo tin đã tìm được anh. Cô không muốn nói thêm bất cứ điều gì nữa.

- Sao con không nói với chị con đang ở chỗ cha?

Đưa khăn giấy đến trước mặt Giai Mẫn, Bạch Diễm lúng túng hỏi. Cô ngẩn mặt lên thì thấy khoe mắt đầy vết chân chim. Hóa ra, nhân vật kiêu hùng trong hắc đạo năm nào cũng đã già. Từng hừng tâm tráng chí bao nhiêu thì giờ cũng thu liễm bớt. Mỗi nhếch lên tạo thành nụ cười có vẻ giễu cợt, Giai Mẫn hỏi ngược ông ta:

- Ông nghĩ chị tôi có muốn nghe đến tên ông không?

Bạch Diễm nhìn ra màn mưa, rồi hạ giọng nói:

- Là cha thua thiệt các con.

Giai Mẫn không nói gì. Một câu thua thiệt lại là có thể bù đắp hết mọi thứ ư? Không, kể cả khi đó là lời nhận lỗi của một kẻ quyền thế ngập trời thì cũng không đủ để đền bù những tổn thương mà ông ta đã gây ra cho người khác. Mà không chỉ riêng chị Thi, chính cô cũng vậy. Nếu không phải vì chuyện của anh Ấn, cô tình nguyện cả đời cũng không nhìn mặt ông ta.

Trong cái cảm giác bí bách tràn ngập khắp căn biệt thự, chỉ còn tiếng kim đồng hồ tích tắc như giục giã. Lại một lần nữa điện thoại reo lên, nhưng không phải điện thoại của cô mà của Bạch Diễm. Với vẻ mặt ngưng trọng, ông ta nhấc máy:

- Đã tìm được người rồi à?

Giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp nơi, Giai Mẫn nín thở. Cô đang chờ hai từ tìm được phát ra từ miệng ông ta. Nhưng rồi Bạch Diễm xoay người đi như trốn tránh, chẳng nói thêm lời nào. Sự lo sợ trong cô bành trướng đến cùng cực.

- Có phải... vẫn chưa... tìm được không?

Cuộc gọi kết thúc, Giai Mẫn hỏi ngay. Cô không chờ được nữa, cô muốn biết ngay mọi chuyện. Nhưng chẳng hiểu sao, câu hỏi bình thường thoát ra từ miệng cô lại dè dặt đến lạ thường.

Bạch Diễm không trả lời. Hoặc nói đúng hơn, ông chẳng biết mở miệng làm sao. Nhận được tin tức của Bạch Hồ Đường khiến ông khó xử hơn bất kì lúc nào hết. Đã hơn hai mươi năm, mẹ con Giai Mẫn không hề nhận bất kì sự trợ giúp nào từ phía ông cả. Lần đầu tiên con gái nhờ ông tìm tung tích người yêu của nó, ông không thể nào nói với con rằng người nó yêu đã chết rồi.

Phải, Bạch Hồ Đường đã tìm thấy thi thể Trần Ấn ở một con hẻm vắng, với hiện trường xung quanh như một vụ cướp của giết người.

- Ông làm ơn nói cho tôi biết đi, làm ơn!

Bàn tay buông thõng bị cô con gái nắm chặt, trong lòng Bạch Diễn chỉ còn lại toàn bất đắc dĩ. Bất chợt, ông trông thấy đôi mắt ngấn nước của con. Nó giống hệt như đôi mắt của bà ấy, khi cầu xin ông cho biết sự thật.

“Diễn, cho em biết đi, em có phải là người thứ ba hay không?”

Người phụ nữ kiên cường ấy đã khóc, đã cầu xin ông cho bà biết sự thật. Ông thật sự không thể lừa dối đôi mắt ấy, ông đã thú thật hết mọi chuyện, dù biết nói xong ông sẽ mất bà mãi mãi. Lần này, với một cặp mắt tương tự, ông cũng không che giấu sự thật. Dầu biết nói ra sẽ chẳng có gì ngoài tổn thương, nhưng tổn thương vẫn tốt hơn mơ tưởng hão huyền.

- Đợi tạnh mưa, con và ta đến hiện trường vụ việc.

Giai Mẫn mỉm cười, cô nghe lầm phải không? Lòng ngực đập phồng biểu thị cảm xúc kịch liệt của chủ nhân nhưng trên mặt cô không có một giọt nước mắt nào nữa. Cô muốn khóc, nhưng tại sao nước mắt không rơi nữa nhỉ? Mỉm cười chua chát, Giai Mẫn lững thững bước ra khỏi cửa như một cái xác không hồn.

Lúc Giai Mẫn đến nơi, cảnh sát đã có mặt. Hiện trường bị phong tỏa để phục vụ cho việc điều tra, dây chằng đã giăng để ngăn những người không phận sự. Đứng ở xa, Giai Mẫn chỉ kịp thấy loáng thoáng bóng dáng của anh trước lúc cảnh sát mang thi thể của anh đi.

Không để ý được nhiều nữa, Giai Mẫn vừa gọi tên anh vừa chạy liều đến chỗ những người cảnh sát đang thực hiện nhiệm vụ của mình. Lẽ tất nhiên, cô nàng bị ngăn lại vì chẳng ai được tiếp xúc với thi thể nạn nhân trước khi hoàn tất việc khám nghiệm.

Ở một khoảng cách gần hơn, cô đã kịp thấy những vết bầm cũng như những lưỡi dao dễ thấy trên cơ thể anh. Rồi cô tự trách móc bản thân, trong lúc anh đối mặt với hiểm nguy thì cô vẫn còn so đo chuyện cũ. Nếu như lúc đó cô gọi cho ông ta sớm hơn, có phải anh vẫn mạnh khỏe hay không?

Đáng tiếc, cuộc sống không cho ta cơ hội thực hiện những điều đáng sau hai chữ “nếu như” và cũng chẳng có nơi nào bán liều thuốc hồi hận. Mọi thứ đã muộn rồi. Đến khi ta nhận ra thì hậu quả ta phải chịu là quá lớn. Ta đã mất đi tất cả những gì mà ta luôn nỗ lực để giữ gìn.

“Trần Ân...”

Cô ní non gọi tên anh, đầu đã muộn. Rồi ngay khoảng khắc đó, không gian trước mắt cô tối sầm đi. Bên tai cô loáng thoáng tiếng la hét.

- - - - -

- Kha, Trần Ân đã chết.

Tạ Hồng gọi cho con trai, giọng uể oải hẳn ra. Anh thờ dài, đã sớm đoán được nhưng đến khi được xác nhận thì vẫn vô cùng khó chịu. Cảm giác bi thương nghẹn ngào lòng ngực bị đè nén lại và trở thành căm phẫn. Anh thù ghét những ý nghĩ điên rồ của nó. Chỉ vì mục đích riêng, “nó” sẵn sàng giết bất cứ ai ư? Rõ ràng, tất cả bọn anh đều có sinh mạng, đều có ý thức. Thế thì bọn anh có khác gì “những con người thật sự” ở bên ngoài kia?

Cuộc điện thoại vẫn được duy trì, nhưng chẳng ai nói gì với nhau. Tạ Kha hiểu rằng ông già nhà mình cũng đang rất sốc. Ông ấy xem Trần Ân là đồ đệ duy nhất, mặc dù nói là vì anh nhưng rõ ràng cậu ta cũng rất đặc biệt với ông. Thế mà hôm nay, Trần Ân lại chết không minh bạch như vậy, làm sao mà không thôn thức!

- Cha già rồi.

Tạ Hồng đột nhiên nói ra một câu như vậy, khiến Tạ Kha sửng người. Anh hiểu rằng ông đang kêu anh trở về. Chung quy trốn tránh không phải là kế sách lâu dài, anh lánh mặt cốt chỉ để điều tra mọi chuyện. Đã biết được Bạch Diễn cũng muốn lấy mạng anh, ẩn nấp không còn bao nhiêu ý nghĩa nữa. Quan trọng là phải điều tra ra nguyên nhân bí ẩn khiến ông ta muốn khử anh. Và có vẻ như trừ việc mạo hiểm, họ chẳng còn cách nào để lấy thông tin từ ông ta cả...

- Vâng, con sẽ về.

Đến lúc rồi. Về không chỉ để giải quyết riêng chuyện của anh mà còn vì việc giải cứu Thư Uyển. Bởi chống lưng cho kẻ bắt cóc cô là tập đoàn Vương Thị, một mình anh rõ ràng chẳng thể làm gì. Anh cần góp nhặt lại từng chút bài tẩy, có như vậy thì mới có thể so kèo với người kia được.

Rồi như chợt nhớ đến điều gì, anh lại hỏi:

- Còn Giai Mẫn, cô ấy ra sao rồi?

Cô gái đó đã yêu Trần Ân đủ sâu, giờ phát sinh biến cố bức này nhất định sẽ rất sốc. Có lẽ đây là thời cơ thích hợp nhất để kích thích cô nàng chống lại ả tác giả kia. Không chỉ vì anh, vì Thư Uyển mà còn vì tất cả những người còn tồn tại, anh và Giai Mẫn phải làm một cái gì đó. Việc vận hành của thế giới này không nên phụ thuộc vào một kẻ tự dục như ả được.

- Đang nằm viện, nghe nói là ngắt đi khi đến hiện trường. Bạch Diễn vẫn đang chăm sóc cô bé đó.

Anh khẽ cười khi phát hiện sự biến hóa trong xung hô của lão già nhà mình. Trước đây một tiếng Bạch đại ca, hai tiếng cũng là Bạch đại ca, giờ lại hô

thăng tên họ. Lòng anh xẹt qua một chút ảm áp, họ là người một nhà.

Nhưng rồi, Tạ Kha chau mày. Nói thì dễ, để trở về anh cũng cần một cái cơ để chặn miệng những kẻ không biết chết sống trong tổ chức. Kẻ thực tất nhiên không thể, còn nói dối, phải làm sao cho thuyết phục đây?

Đôi mắt tinh anh đột ngột lóe lên tia sáng rồi nhanh chóng ảm đạm. Nhưng hiện tại, anh chỉ có thể làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phải chăng em đang hạnh phúc?

Trong khu vườn xanh mơn mẫm, Thư Uyên ngồi trên chiếc xích đu trắng tinh. Đôi chân khẽ chạm nền, xích đu đong đưa nhẹ nhàng. Không hiểu sao cô cứ cảm thấy trống vắng. Hình như, trong lòng cô vẫn còn thiếu một chút gì đó?

Khẽ cười tự giễu mình tham lam, thiếu gì đâu, cô đã có đủ mọi thứ. Thư Uyên nhìn bàn tay mình, đã có một chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út. Đây là nhẫn đính hôn anh tặng cô. Nó đẹp quá! Cô đưa tay ra ngắm nghía hồi lâu. Dưới ánh nắng chiều, viên kim cương xanh phát ra những tia sáng đẹp mắt.

Anh Tuấn bước vào, đủ chậm rãi để không làm cô gái nhỏ thoát ra khỏi những ý nghĩ riêng. Nhìn nụ cười hạnh phúc của cô, hần đột nhiên cảm thấy mình làm đúng rồi. Lẽ ra, hần đã không chọn viên kim cương màu xanh kia, vì Tạ Kha thích nó. Nhưng nghĩ đến nụ cười của cô ấy, cuối cùng anh vẫn chọn nó thôi. Uyên, cô ấy đủ quý trọng để hần thỏa hiệp.

- Anh về rồi.

Cô gái nhỏ vui vẻ kêu lên, chạy đến tặng hần một cái ôm đột ngột. Thoáng sững người, Anh Tuấn không khỏi nở nụ cười ôn nhu.

- Đạo này, em nhiệt tình quá nhỉ...

Câu nói thông thường bị hần kéo dài ra bỗng trở nên mờ ám hần. Hơi thở nóng bỏng phả vào tai khiến Thư Uyên rụt cổ lại, mặt ửng hồng.

- Cậu xấu lắm, cậu bắt nạt tớ!

Đôi mắt to tròn nhìn hần như lên án, làm hần không khỏi bật cười. Chịu rồi, mỗi lần cô nhìn hần như thế này, dù có chuyện gì thì hần cũng phải thỏa hiệp. Hần gặp được khắc tinh rồi!

- Được rồi, ông xã xấu lắm. Ông xã xin lỗi vợ.

Dĩ nhiên là vẻ mặt thành khẩn của hần lại làm cô lúng túng. Cô rầm rì:

- Ai mà thêm làm vợ của cậu chứ...

- Nhẫn cũng đã đeo, cậu không hối hận được đâu!

Hơi phồng má lên, cô liếc anh một cái rồi bỏ đi vào nhà. Sốc nhỏ của anh lại xấu hổ rồi, đáng yêu quá đi! Cảm thán một thoáng, hần cũng bước vào nhà. Cả hai người không hề chú ý đến bóng người thấp thoáng bên ngoài hành rào trắng.

Ngoài cổng rào, Tạ Kha đã đứng từ lâu. Từ trước lúc Anh Tuấn trở về, anh đã đứng ở góc khuất để trộm nhìn Uyên. Dưới ánh nắng chiều, cô gái nhỏ của anh nhìn như một thiên sứ. Và khi thấy cô ôm chầm người kia, cảm giác tức giận như nghẹn ngang lồng ngực anh. Anh thật sự tức giận.

Cô mất tích lâu như vậy là để tình cảm với gã đàn ông khác ư?

Anh đã nghĩ cô gặp chuyện ngoài ý muốn. Anh đã nghĩ rằng cô đang ở trong một tình cảnh khó khăn. Sốt ruột ngày đêm, lo lắng ngày đêm, thế mà đập vào mắt anh là hình ảnh cô thân mật với một người khác. Nụ cười ngọt ngào của cô và ánh mắt quyết luyến cô dành cho người ta như đâm sâu vào trái tim của anh. Chứng cứ đã chứng minh cho anh một sự thật: cô không hề bị bắt ép.

Lại nhớ đến khoảng thời gian trước đó, cô ấy nhất mực trốn tránh anh, lòng anh càng trầm đi. Anh ghen, con ghen khiến anh chỉ hận không thể xông vào chất vấn hai người họ. Uyên, em đang làm cái gì thế này! Em trốn tránh anh để sả vào vòng tay của một gã đàn ông khác ư?

Lập tức trở về nhà, Tạ Kha lao vào đâm lên mấy bao cát trong phòng tập. Bao nhiêu tức giận đều dồn lên nắm đấm, tạo ra những tiếng vang. Đôi mắt anh nhìn bao cát sâu thẳm. “Em chọn hần vì cảm thấy anh không thể cho em hạnh phúc ư?” Thở hổn hển, anh lại nhảy chồm lên, tung những cú đấm mạnh mẽ như thể thứ anh đang trút lên là tình địch chứ chẳng phải là bao cát.

Mãi đến tận khi kiệt sức, anh mới nằm phịch xuống nền nhà. Nụ cười hồn nhiên của người con gái anh yêu vẫn cứ in sâu trong tâm trí. Cũng có thể ở bên

cạnh Vương Anh Tuấn là sự lựa chọn đúng đắn, rõ ràng ở bên cạnh tên đó, cô ấy rất vui. Anh không thể phủ nhận rằng khôn đó luôn giỏi dỗ dành các cô gái. Và quan trọng hơn, hẳn thật sự yêu Thư Uyên.

Đột nhiên, Tạ Kha muốn uống say. Cầm điện thoại lên, anh gọi cho tên Lạc Vũ. Uống rượu một mình thì quá chán, chung quy cũng cần có kẻ uống cùng. Cả hai dừng lại ở một quán bình dân, vì Tạ Kha bây giờ cũng chỉ cần một người ngồi nghe và rượu. Còn việc uống ở đâu, uống thứ gì lại chẳng phải chuyện đáng quan tâm.

Tất nhiên, ra đến quán rượu, cũng chỉ có Tạ Kha ngồi uống liên tục. Một ly rồi lại một ly, rượu cứ rót liên tục vào miệng anh. Một cảm giác nóng cháy ở cổ họng. Nhưng ý thức Tạ Kha vẫn còn tỉnh táo, anh vẫn nhớ cô. Anh nhớ Uyên.

- Uống thêm một ly nữa nào.
- Mà uống nhiều rồi.

Lạc Vũ gạt ly rượu trên tay anh, và anh cướp luôn ly của hắn để rót tiếp. Ly rượu cạn, anh không khỏi lăm bầm:

- Mà biết không, Uyên rất ghét tao nhậu. Mỗi lần uống vào mà để cô ấy biết được thì lại không vui. Cô ấy bảo tao không biết thương thân, uống vào chỉ hại sức khỏe. Bây giờ thì chẳng có ai thêm quan tâm tao nữa rồi. . .

Nhìn gã bạn thân đã say rượu, Lạc Vũ chau mày:

- Nghỉ đi, mày xam rồi đấy. Anh em có bỏ mày đâu!
- Uyên bỏ tao rồi, cô ấy bỏ tao rồi. . .

Vài tiếng hức hức đậm thêm, Tạ Kha đích thị đã say rượu. Lạc Vũ không khỏi khuyên can:

- Mày đã tìm hiểu bao nhiêu, có hiểu lắm gì không?

Chỉ nghe tiếng anh cười như điên:

- Tận mắt tao nhìn thấy cô ấy đeo nhẫn đính hôn, còn ôm ấp với gã khác.

...

Đến lúc Lạc Vũ ép được con ma men bước xiêu bước vẹo rồi khỏi bàn nhậu thì trời đã nhá nhem tối. Trong lúc chờ tắc xi, Tạ Kha đã gục đầu vào một gốc cây mà nôn. Nhìn bộ dạng này hẳn chỉ còn biết lác đầu, giám đốc Tạ thường ngày có tiếng ở sạch mà khi thành ma men cũng không kém phần nhếch nhác. Tóc tai bù xù, và quan trọng hơn là ở khóe miệng có máu. Xe tắc xi vừa đến, Lạc Vũ lập tức bảo ngay:

- Chờ chúng tôi đến ngay vào bệnh viện Z.

- - - - -

Đến lúc Tạ Kha tỉnh dậy thì cũng đã là sáng của ngày hôm sau. Không ngoài dự đoán là bao, dạ dày anh lại bị loét. Do thói quen ăn uống không điều độ, dạ dày của anh vốn dĩ đã không khỏe mạnh, lại gặp thêm lần uống rượu sâu này nên phát bệnh luôn. Cũng còn may rằng tên Lạc Vũ tình ý đưa anh vào bệnh viện kịp thời, bằng không thì anh đã có một đêm đáng nhớ.

Tên Lạc Vũ đã đi làm, đúng giờ đến mức đáng kinh ngạc. Nhưng nhớ đến việc Phi vẫn còn trong công ty, anh xem như đã lí giải phần nào. Cạnh giường bệnh là ca-mên đựng sẵn cháo, có lẽ hẳn đã mua để sẵn. Tốt, vẫn còn lương tâm chán. Tạ Kha mỉm cười, về mặt điên cuồng ngày hôm qua đã thu liễm hẳn đi.

Điên thật, anh không ngờ mình có thể mất bình tĩnh đến nhường ấy!

Trước đây, Tạ Kha đã nghĩ rất nhiều về tương lai của anh và cô và luôn tự đặt dấu chấm. Anh không cho rằng hai người họ có thể đến được với nhau. Trong thế giới toàn những màu sắc thắm tươi của cô, chấm đen to tướng là anh không nên tồn tại. Vậy là anh tự nhắc nhở mình rằng Thư Uyên không được phí hoài tuổi xuân của cô. Khi đó, anh làm gì ngờ được rằng ngày cô rời đi lại khiến anh khó chịu đến thế. Hoặc trong thâm tâm anh đã quá quen với việc thụ hưởng tình yêu của cô và cho rằng cô sẽ chẳng thay lòng.

“Thay lòng. . .” Bình tĩnh sau cơn ghen, Tạ Kha nhanh chóng bắt được gì đó. Chỉ mới ba tuần lễ, Uyên có thể thay đổi đến mức chấp nhận đeo nhẫn đính hôn của người khác ư? Không, cô ấy không bao giờ làm vậy. Nói đúng hơn, tính cách của cô ấy không quen với sự gấp gáp. Sau bao nhiêu tổn thương, Uyên luôn rất cẩn thận, cô chỉ tin vào sức mạnh thời gian.

Lại cố gắng nhớ lại những lời bình luận kia, Tạ Kha có thể chắc chắn rằng Uyên đã từng bị giam lỏng. Gương mặt của anh lập tức khôi phục lại vẻ nghiêm túc thường lệ, suýt chút nữa cả anh cũng bị đánh lừa. Phải rồi, tại sao anh lại sợ ý như thế chứ! Chuyện này nhất định là có vấn đề. Chắc chắn là “nó” lại bày ra thêm trò gì để khiến cô ấy ngoan ngoãn theo ý muốn của tên Vương Anh Tuấn.

Quấy nhiễu trí nhớ, can thiệp giấc mơ thì nó đã thực hiện thành công không chỉ một lần. Nếu lần này nó chấp nhận trả một cái giá lớn hơn nữa để tác động mạnh hơn đến cô cũng không phải chuyện không thể xảy ra.

Đôi mắt anh nheo lại đầy nguy hiểm, vì những lời bình luận kia lại ẩn hiện trong đầu anh. Cố gắng tập trung, anh đã nhìn thấy được vài chữ. Đúng là một màn kịch đặc sắc. Và con giận trong anh lần nữa bùng lên. Ủng công anh nghĩ tốt cho cái tên chết tiết đó, cho rằng hẳn có tài ăn nói nên làm cô khuấy khỏa nổi lòng. Hóa ra là vận dụng thủ đoạn, mà chết tiết hơn còn là vận dụng trên người cô. Mẹ nó, đã là đàn ông thì nên cạnh tranh công bằng chứ!

Trong lòng mắng chửi, nhưng thực tế là nỗi lo lắng đã sớm át đi con giận. Tình trạng của cô rốt cục phải làm sao? Thôi miên, chuyện này không phải chưa từng xảy ra, Dạ Quỷ cũng có chuyên gia thôi miên cực giỏi. Sau khi dùng thủ thuật khai thác thông tin từ một tên tù binh của Thiên Sát, tên tù binh đã hóa điên. Anh chỉ sợ tên Vương Anh Tuấn đã sử dụng một thủ đoạn tương tự với cô...

Đúng lúc này, một cuộc điện thoại đột ngột vang lên. Anh mở máy thì màn hình hiện lên hai chữ **Giai Mẫn**.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thỏa thuận

Giữa đêm tĩnh mịch, bầu trời bất chợt trút xuống thế gian một cơn mưa tầm tã. Những tia sét ngoằn ngoèo như những con rắn điện tua ra khắp nơi, làm bùng sáng cả một góc trời đen tối. Và phải một lúc sau, tiếng sấm ỉ ùng mới vang lên. Cứ như vậy, sấm và sét thay phiên nhau bá chiếm cả bầu trời, đuổi đi tất cả những yên bình tĩnh lặng.

Thư Uyên tựa mình vào thành giường, mắt hướng về cửa sổ. Không giống đa số các cô gái khác, cô chẳng sợ sấm chớp chút nào. Cũng chỉ là những vệt sáng và âm thanh vang dội. Nếu bản thân sống ngay sống thẳng, thế thì có việc gì phải sợ đây? Nhưng thành thật mà nói rằng, vào những ngày âm u thế này, tốt nhất vẫn là rúc trong nhà, ngủ một giấc thật ngon trong chiếc chăn ấm áp.

Ép mình chìm vào giấc ngủ, Thư Uyên vẫn còn tỉnh táo lạ kì. Cô nhớ đến buổi chiều, có lẽ mình đã ăn hơi nhiều bánh bông lan cà phê nên giờ mất ngủ. “Được rồi, không ngủ được thì viết một cái gì đó vậy!” Thế là cô bật ngay laptop, đặt lên đùi và bắt đầu viết đôi dòng.

Nhắm mắt mừng rỡ, một khung cảnh dần hiện ra trong đầu cô. Đầu tiên là một đêm đen kịt, trời đang mưa bão. Có một cậu học trò muốn tự sát và một người con gái điện thoại liên tục cho cậu ta. Cảm giác câu chuyện hơi quen, nhưng mạch xúc cảm dâng trào nên cô cứ viết tiếp. Chẳng bao lâu, chữ đã chỉ chít trên trang.

Đề rồi đến khi thoát khỏi cơn say chữ, cô không khỏi ngẩn ngơ. Mặc dù đã nhớ lại mọi chuyện, nhưng từ ngày mất trí nhớ, những kí ức trong cô đã rời thành mớ bòng bong. Cô đã có thể nhớ khá nhiều, nhưng cũng quên đi không ít chuyện xưa. Nhìn lại câu chuyện mình vừa viết ra, cô mới chợt nhớ đến mình và anh cũng từng trải qua những chuyện hết như nam nữ chính. Ôi trời, cô sến đến nỗi viết hẳn một câu chuyện kể về kỉ niệm của họ cơ!

Lại nghĩ điều gì đó, cô rón rén rời phòng. Đẩy cửa ra, anh vẫn đang ngồi bên bàn làm việc. Đôi mày anh chau lại, có lẽ là đang không vui. Thế là cô cố gắng khép cánh cửa phòng thật nhẹ nhàng để anh không phát hiện. Định trở về phòng viết tiếp, cô lại trở xuống bếp ngay. Anh cần một ly cacao.

Chẳng bao lâu sau, Thư Uyên trở lại với ly ca cao nóng hổi. Vương Anh Tuấn giả vờ như đang chăm chú với công việc của mình. Từ lúc trời bắt đầu đổ mưa, hẳn đã không tập trung mấy vào công việc. Đặc biệt là khi sấm chớp vang lên, hẳn lại càng hi vọng Uyên bị dọa để hẳn an ủi cô. Đáng tiếc là chờ mãi cũng chỉ thấy cô bình tĩnh đi đến, rồi cẩn thận khép cửa. Nhưng hẳn giả vờ như không thấy, hẳn muốn biết xem cô sẽ làm gì.

- Cửa cậu đây này.

Một ly cacao nóng hổi màu nâu sậm được đưa đến trước mặt hẳn. Làn khói trắng mờ ảo thoát lên mang đến một chút ấm áp quý giá trong cơn mưa. “Lại là cacao.” Vương Anh Tuấn nhún vai nhẹ rồi một hơi uống hết. Từ một người không ưa gì cacao, anh cũng dần dần thích nó rồi. Ai bảo số cacao anh uống đều là do người con gái anh thương pha cơ chứ!

- Tối rồi, sao không ngủ hả? Không tốt đâu!

Hắn mong cô đến, nhưng khi đến thật thì lại đâm ra lo lắng. Đã mười một giờ đêm rồi, cô chưa chịu ngủ cũng chẳng phải việc gì hay ho. Sức khỏe của cô vốn yếu lắm, hẳn không nỡ để cô gái nhỏ này làm cản rồi sinh bệnh.

Thư Uyên đáp bằng giọng thản nhiên:

- Mất ngủ rồi.

Rồi hai người lặng lẽ nhìn nhau. Vương Anh Tuấn không vội mở miệng, anh biết Uyên đang nhớ về chuyện cũ. Một chuyện gì đó giữa cô ấy và Tạ Kha.

- Mà thật ra mất ngủ cũng tốt chứ!

Cô thờ dãi, nói một câu không đầu không đuôi. Vương Anh Tuấn đơ người, thần kinh căng lên, não sẵn sàng để soạn ra lời đối đáp. Những tư liệu mà anh điều tra được về Tạ Kha và Thư Uyên tuy nhiều nhưng làm sao đầy đủ toàn bộ được.

- Anh không muốn em thức quá khuya đâu.

Thư Uyên không nói gì. Về mặt Anh Tuấn vẫn bình thường, nhưng tay hắn đã nắm chặt lại, gián tiếp chỉ rõ chủ nhân của nó đang căng thẳng đến nhường nào. Đáng tiếc là cô không hề để ý đến. Cô vẫn còn đang đắm chìm vào trong thế giới riêng của mình.

- Đêm đó, cậu thật sự dọa tớ đấy. Cậu nói với tớ cậu muốn chết, vào một đêm đông bão như thế này. Tớ rất sợ, thật sự sợ lắm. Cũng còn may là cậu chịu về...

Hắn không nói gì, lẳng lặng lắng nghe. Thật sự thì trong lòng hắn không khỏi ngạc nhiên, bởi Tạ Kha tuy ôn hòa nhưng trong xương cốt lại vô cùng kiêu ngạo. Hắn cũng hơi tò mò về lí do khiến cậu ta nghĩ đến cái chết, có lẽ sẽ thú vị lắm đây.

- Đây, có phải lúc đó, cậu đã thích tớ rồi không?

Thư Uyên nói ra điều mà cô thắc mắc từ lâu. Thật tình thì cô cũng chẳng thể nào hiểu nổi nữa. Nếu nói anh không thích cô thì vào cái đêm đó, việc gì anh phải nghe lời cô mà trở về? Còn nếu nói anh thích cô, thế thì tại sao lại chẳng xác nhận với cô điều gì?

Đột nhiên bị “thăm tra” tình cảm, Vương Anh Tuấn bất ngờ. Đúng là lối suy nghĩ của phái nữ thật lạ, từ vấn đề này lại chuyển qua vấn đề khác nhanh đến chóng mặt. Hắn cười cười không đáp mà hỏi ngược lại cô:

- Em nói xem...

Thư Uyên im lặng. Cô muốn tin là có nhưng lại sợ anh trả lời là không. Cứ do dự thế mãi, cô cũng chẳng thể cho hắn một đáp án. Cuối cùng, hắn bật cười:

- Ngốc quá, đừng nghĩ nhiều.

Bàn tay anh đan chặt lấy tay cô như thay thế cho câu trả lời. Thư Uyên nhìn chiếc nhẫn kim cương xanh bồng cảm thấy mình thật rảnh rỗi. Đã là trước đây thì đâu còn quan trọng nữa! Tương lai thì còn ở phía xa, nào có ai biết trước được điều gì. Thành thử ra, hiện tại mới là điều quan trọng nhất. Chỉ cần biết là hiện tại anh yêu cô, thế là đủ rồi.

Nước mắt mặn đắng năm nào nay trở nên ngọt ngào vô hạn. Thư Uyên cười dịu ngọt, cô rất vui. Anh và cô, đó là chuyện mà cả trong mơ cô cũng chưa từng dám nghĩ, ấy vậy mà lại thành hiện thực. Hạnh phúc tưởng chừng như xa vời đột ngột rơi vào tay cô. Nhưng trong lòng cô cũng có một cảm giác lo lắng mơ hồ nào đó. Hạnh phúc lại chịu đến dễ dàng thế này ư?

- - - - -

- Xin anh, nói cho em biết em phải làm sao!

Giai Mẫn nói, giọng run run cầu khẩn. Tạ Kha nhìn hốc mắt thâm quầng và gương mặt nhợt nhạt của cô nàng thì bỗng có cảm giác đồng bệnh tương liên. Hai người họ đều là quân cờ cho người khác tùy ý sai khiến. Và người bọn họ yêu nhất đều gặp chuyện không may...

- Chúng ta chỉ còn cách làm cho mọi thứ khác xa ý đồ của “nó”.

Bằng một cách uyển chuyển, Tạ Kha nhắc Giai Mẫn tạm gác đi ý định báo thù. Anh cũng rất muốn báo thù cho Ân, nhưng trong tình trạng tự lo cho mình còn không xong như thế này thì anh chẳng thể làm gì cho cậu ấy.

- Vậy ý đồ của “Nó” là gì?

Giai Mẫn hỏi ngay với vẻ nôn nóng. Tạ Kha chau mày:

- Nói thật là anh cũng không rõ. Chỉ biết rằng, nó luôn tìm cách để anh và em yêu nhau.

Nhưng anh không nghĩ “nó” chỉ muốn có bao nhiêu đó. Chắc chắn rằng, với tham vọng của mình thì “nó” còn muốn nhiều điều hơn nữa.

Nghe lời Tạ Kha nói, Giai Mẫn cũng dần dần bình tĩnh lại. Rồi cô đột ngột nở nụ cười chua chát:

- Chẳng phải chúng ta đã sớm làm trái ý nó rồi sao? Và kết quả là...

Nói đến đó, cổ họng Giai Mẫn đã nghẹn lại. Anh bị “nó” hại chết là vì tình yêu của cô. Điều đó khiến cô day dứt và đau khổ kinh khủng. Cô là nguyên nhân khiến anh gặp chuyện, làm sao cô có thể tha thứ cho chính mình!

- Chúng ta không có sự lựa chọn khác đâu. Đặc biệt là Uyên vẫn đang bị kẻ khác khống chế, trước mắt phải cứu cô ấy ra đã.

Nhắc đến Thư Uyên, trong lòng Giai Mẫn dâng lên một cảm xúc phức tạp. Cô từng rất thích chị Uyên, nhưng bây giờ cô lại chẳng muốn gặp chị ta. Cùng một hoàn cảnh giống nhau, anh Ân đã chết còn chị ta còn sống. Điều đó khiến cô ghen tỵ, thật sự. Tại sao người còn sống sót là chị ta mà không phải là người cô yêu?

- Chị ấy... sao rồi?

Tạ Kha có chút bối rối, chẳng biết phải nói như thế nào về tình trạng của Thư Uyển vì cho đến tận bây giờ, anh cũng chỉ có thể đoán mò. Về lo lắng trong đôi mắt anh lộ rõ:

- Trí nhớ của Uyển có vấn đề. Giờ thì cô ấy đang rất hạnh phúc bên một người khác.

Nghe vậy, Giai Mẫn nở nụ cười giễu cợt:

- Thế thì việc gì phải lo? Chị ấy vẫn sống tốt mà?

Tạ Kha lắc đầu:

- Không, sống chưa hẳn là tốt. Có một loại sống mà không bằng cả chết.

Giai Mẫn hoảng hốt đưa tay che miệng. Nếu thật là như vậy thì...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nguyên nhân thật sự

Giữa hư vô, một làn khói thuốc màu xám mỏng mảnh lượn lờ. Và cũng chỉ trong giây lát, nó đã tan biến hẳn. Bạch Diễm ngồi trong nhà mình, mặt nghĩ ngợi. Chẳng bao lâu sau, Bạch Thần bước vào với vẻ mặt nghiêm trang.

- Thừa cha, mọi thứ đã xong rồi.

Tạ Kha và Bạch Thần vừa trở về từ cánh rừng hoang vu nọ. Cũng mất gần hai ngày tìm kiếm, bọn họ mới mang được thi thể của nhóm người Triệu Khải trở về tổ chức. Mọi thứ đã muộn, thi thể bốc mùi, cuối cùng chỉ còn cách hỏa thiêu và mang tro cốt về tổ chức. May mắn duy nhất có lẽ là xương cốt của bọn họ vẫn còn nguyên vẹn, chưa lọt vào miệng của thú rừng. Đáp lại cho vẻ nghiêm nghị của anh ta, Bạch Diễm cũng chỉ ừ một tiếng đầy có lệ.

Nhìn người đàn ông uy quyền trước mặt, Bạch Thần không khỏi cảm thấy lạ kì. Anh đang mong chờ một biểu hiện gì khác hơn chứ không phải sự bình tĩnh đến lạnh lùng như vậy. Tuy nói rằng đã đánh hạ được đơn hàng lớn của Thiên Sát nhưng người của Dạ Quỷ cũng bị ảnh hưởng nhiều. Con tức này chẳng lẽ cứ như vậy mà nuốt xuống ư? Chẳng thể nào kềm nén nữa, anh thốt lên thành lời.

- Cha, con nghĩ chúng ta nên đáp trả bọn đó rồi.

- Chuyện này cứ để cha chú tính toán.

- Nhưng...

Về giận dữ thoáng hiện lên trên mặt Bạch Diễm. Bạch Thần lập tức ngậm miệng. Đó là một thói quen anh được rèn từ nhỏ, tuyệt đối không được chọc giận ông ta. Bất cứ ai cũng vậy, anh, đứa con trai duy nhất của ông cũng chẳng phải là ngoại lệ.

- À mà Tạ Kha sao rồi?

Bạch Diễm hỏi về anh như đang lơ đãng. Nghe ông già nhắc đến bạn thân, Bạch Thần phản chấn ngay:

- Đã trở về Thiên Ân. Cha biết đấy, năng lực Phi có hạn, vẫn là để Kha nó trở về là thích đáng hơn hết.

- Cũng được.

Thấy cha không ý kiến, Bạch Thần cũng rời đi. Đại thiếu gia, người thừa kế cũng chẳng phải là kẻ rảnh rỗi. Có chăng thì là kẻ không bận nhất.

Nhìn đứa con trai đã khuất bóng, Bạch Diễm thở dài. Ông biết nó phần nộ vì điều gì, cũng hiểu rõ những gì nó đang nghĩ. Nó bất bình cho những người đã nằm xuống. Nó bất bình cho Tạ Kha – một trong những người bạn chí thân của nó. Đứa nhỏ này tính cách giống hệt như ông hồi trẻ, nhất định không để anh em chịu thiệt.

Một đời kiêu hùng như Bạch Diễm lần đầu thấy hối hận. Chính ông là người chọn ra những đứa bạn cho Bạch Thần. Một Lạc Vũ nhanh nhẹn, một Tạ Kha trầm ổn, hai đứa trẻ đó không chỉ là bạn mà còn là trợ lực cho Bạch Thần khi nắm quyền chính thức. Để Tạ Kha chấp chương Thanh Long Đường cũng là rèn luyện trợ thủ cho con ông.

“Đáng tiếc...” Bạch Diễm nghĩ thầm, miệng hiện lên nụ cười hòa ái nhưng đôi mắt đầy lạnh lẽo. Sát khí lan ra khắp nơi chẳng có kị gì. Cách đây không lâu,

Tạ Kha thoát khỏi vụ uy hiếp của Khắc Liễn một cách dễ dàng. Sau đó, cậu ta lại tiếp tục bình an sau trận ám sát của Thiên Sát. Điều đó khiến người như Bạch Diễm nghi kỵ. Một lần là trùng hợp, hai lần là do may mắn, nếu cứ tiếp tục thì đúng là có vấn đề.

Hạt giống nghi kỵ được nảy mầm, nhưng sự việc được đẩy lên đến đỉnh điểm bởi những giấc mơ lạ. Bạch Diễm không hề nói với ai, nhưng đêm nào ông cũng mơ thấy Tạ Kha phản bội con mình. Hơn ai hết, ông biết Bạch Thần chẳng cảnh giác gì với những người bạn của nó. Và ông cũng hiểu, luận về năng lực thì Bạch Thần đúng là có phần thua kém Tạ Kha.

Thoạt đầu, Bạch Diễm ngỡ lơ, ông không phải người nghi ngờ vô cớ. Nhưng ông đã già. Kề giậm chân muốn gió được gió, muốn mưa có mưa giờ đã luống tuổi. Quyền còn đó, tuổi xuân không còn, ông rào riết an bày cho con một tiền đồ trôi chảy. Chấp nhận mất một người thuộc hạ hữu dụng, ông cố ý đẩy Tạ Kha đến trước Thiên Sát. Phải hi sinh một ít nhưng phần thu lại cũng không tồi. Cướp được đơn hàng của phe kia và triệt tiêu mối họa.

Thế nhưng, ngay cả khi lô hàng gặp chuyện, mọi người đều tin Tạ Kha chết chắc thì Bạch Diễm vẫn chưa tin. Những giấc mơ quái lạ kia vẫn chưa chịu kết thúc. Một tháng sau, Tạ Kha đã trở lại. Bạch Thần vui vẻ ra mặt, ông càng lo hơn. Đúng là con gián đánh mãi không chết. Và hơn bất kì khi nào, ông càng khẳng định rằng Tạ Kha đã phản. Ba lần thoát khỏi tay Thiên Sát, trùng hợp ư?

- Mày phải chết.

- - - - -

- Uyển, chúng ta làm đám cưới đi.

Nhìn cô gái đang đọc sách, Vương Anh Tuấn bất ngờ đề nghị. Thư Uyển giật mình, ngụm nước chưa kịp nuốt xuống cổ họng làm cô sặc sụa một phen. Sao lại nhanh đến thế chứ, cô... vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý mà!

- Đừng đùa mà...

Nghe anh nói mà cô cứ ngỡ như là trong mơ. Vừa đính hôn một tuần đã muốn kết hôn, cô không theo kịp anh nữa.

- Anh không đùa.

Cặp mắt đen của hắn nhìn thẳng vào cô, làm cô bối rối lảng tránh. Nhận ra điều đó, cảm giác nguy cơ trong lòng hắn lại càng dâng cao. Kể cả khi hắn là Tạ Kha và hai người họ đã đính hôn, Thư Uyển vẫn còn muốn trốn chạy. Cô đòi trở về nhà mình, anh viện cớ là đang tu sửa nên chưa thể đáp ứng cô. Cô trốn tránh sự thân mật đến từ anh, anh cũng không miễn cưỡng chạm vào. Anh rất sẵn lòng chờ Uyển, nhưng không phải không có điều kiện. Cô ấy không được quyền rời khỏi anh.

Không thể xích chân Uyển như trước đây, một tờ giấy hôn thú là lý tưởng chứ nhỉ? Chính thức xác nhận cô là của anh, anh sẽ phần nào yên tâm hơn.

- Không phải cậu đã nói với tớ... không thể kết hôn sao?

Trong lòng thầm mắng chết sự ngu xuẩn của tên Tạ Kha, hắn ta mỉm cười:

- Đó là trước đây. Còn bây giờ đã khác.

Ngoài ý muốn của hắn, cô phản ứng đặc biệt kịch liệt. Nước mắt bất ngờ giàn giụa trên gương mặt nhỏ nhắn làm anh thất thần. Trong tiếng nước nở, anh nghe tiếng cô đầy quan tâm:

- Không cần vậy đâu, tớ sẽ thành trời buộc của cậu. Tổ chức không đồng ý, cậu sẽ gặp nguy hiểm.

Vương Anh Tuấn kinh ngạc. Tạ Kha vậy mà có liên quan đến tổ chức gì đó ư? Qua lời nói của Uyển, anh loáng thoáng đoán được đó chẳng phải là chỗ yên bình và sạch sẽ gì mấy. Thảo nào khi điều tra về anh ta, mọi thứ đều bình thường đến mức bất thường.

Anh cho cô mượn bờ vai để khóc. Uyển của anh, cô gái bé bỏng của anh sao cứ gặp toàn những điều bất hạnh. Suốt khoảng thời gian đồng hành cùng Tạ Kha, cô đã mệt rồi. Anh thừa biết cô đang chờ những gì và đó cũng là điều anh muốn nói:

- Anh yêu em.

Tiếng nước nở im bật. Anh không đưa khăn cho cô lau nước mắt mà chỉ vào cái áo sơ mi đã thấm ướt của mình. Cô bật cười, đánh nhẹ vào lòng ngực anh cho bỏ tức. Và rồi cả hai lại lặng im.

- Lo cho anh, thế thì cưới chui đi. Một đám cưới nho nhỏ, mời những người quen và đăng kí.

Bằng một ngữ điệu hài hước, anh đề nghị. Thật ra, anh cũng thích một đám cưới nho nhỏ hơn. Vừa có cảm giác ấm áp lại thuận tiện giải quyết rắc rối về tên chủ rể.

Nào ngờ đâu, cô lại nghiêm túc với câu nói đùa này, nét do dự lộ rõ trên gương mặt nhỏ nhắn. Đôi môi hồng phấn cứ mấp máy mãi mới nên lời. Thư Uyển vẫn còn băn khoăn lắm.

- Không cưới.

Nét bướng bỉnh của cô làm hấn bật cười. Uyển là vậy đấy, vô ngoài dịu dàng và ngoan ngoãn còn bên trong thì cũng không kém phần ương ngạnh. Ngỡ cô là mèo con ngoan ngoãn, nhưng sóc con nhanh nhẹn và tinh nghịch mới thật là cô.

- Em không thể. Em cần thêm thời gian...

Cô giải thích gấp gáp, có vẻ như sợ anh giận. Làm ra vẻ đáng tiếc, hấn quan sát từng biểu cảm của Thư Uyển. Cô nắm lấy tay hấn, bàn tay nhỏ khẽ run rẩy vì căng thẳng. Trong đầu hấn không khỏi hiện lên ý nghĩ, nếu người nói với cô những lời này là Tạ Kha thật sự thì liệu cô có căng thẳng như lúc này? Nhưng đó cũng chỉ là một ý nghĩ thoáng qua mà thôi, giả thuyết này hấn không cần đáp án.

Còn Thư Uyển, vừa nói xong thì lại càng rối rắm hơn. Lời của cô hết như một lời nguyền. Cô còn không biết chính mình cần thời gian để làm gì nữa! Cô yêu anh, anh yêu cô. Yêu nhau và cưới nhau, một chuyện những tưởng đã thành quy luật nhưng lại khiến cô lâm vào khủng hoảng.

- Chúng ta tiến triển quá nhanh.

Cô lăm bằm như biện bạch. Anh không nói gì, thực tế anh không cảm thấy nhanh. Anh đang chờ một trói buộc cao hơn giữa hai người họ, chờ từng giây phút. Anh rất tham lam, không chỉ muốn ở bên cạnh cô đơn giản như thế này. Anh muốn có cô, trọn vẹn.

- Được rồi, anh chờ em. Nhưng chiều nay cùng anh đi gặp cha mẹ.

Biết không thể ép cô, hấn trực tiếp quyết định một chuyện khác. Thư Uyển gật đầu vì chột dạ. Anh đã nhượng bộ cô rồi, cô không nỡ lấn thêm. Gánh nặng trong lòng cũng tạm được gạt sang một bên, cho cô một quãng thời gian yên ổn.

Chiều hôm đó, Thư Uyển được giới thiệu với cha mẹ của Vương Anh Tuấn. Cô hơi bất ngờ vì hai người họ rất nhiệt tình. Vốn không quen với người lạ nên Thư Uyển chỉ vâng dạ và trả lời lễ phép. Nhìn chung thì buổi gặp gỡ không quá đặc sắc nhưng cũng không tồi, đặc biệt là hấn có vẻ rất vui, nụ cười luôn treo trên gương mặt.

Đó cũng là một điểm nhấn hiếm hoi trong chuỗi ngày của Thư Uyển. Mọi thứ lại trở về guồng quay đều đặn như lệ thường, trước khi những chuyện bất ngờ ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hai gã đàn ông

Giữa căn phòng làm việc được bố trí xa hoa, một người đàn ông ngồi trầm tư để lộ bóng lưng thẳng thớm. Người đó còn ai khác ngoài Vương Anh Tuấn đây. Hấn day day huyệt thái dương, đầu có chút đau nhức. Tuy nói rằng quyền to đã nằm trọn trong tay hấn, nhưng nếu để bọn thân thích cực phẩm kia nổi giáo cho kẻ địch thì cũng chẳng phải chuyện gì hay ho.

- Giám đốc Vương,

- Có chuyện gì?

Hấn đáp lại, giọng thanh lãnh. Bước ra thương trường, Vương Anh Tuấn là một kẻ lí trí, quả quyết và tàn nhẫn. Không biết bao nhiêu đối thủ đã bị hấn mình tranh ám đấu mà kéo xuống thán đài, không biết bao nhiêu công ty lớn nhỏ đã phải xác nhập vào Vương Thị sau khi thất bại trên chiến trường kinh tế. Cả lớn nuốt cá bé, âu cũng là uy lực. Dẫu đã từng có mối thâm giao thì bất kì lúc nào cũng có thể bị đâm từ phía sau. Bằng hữu, không bao giờ là vĩnh viễn, chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn.

- Dạ, giám đốc Tạ của tập đoàn Thiên Ân muốn hẹn gặp anh.

Nghe đến cái tên quen thuộc, Vương Anh Tuấn vô cùng bức tức. Cặp mắt như muốn tóe lửa của hấn khiến cô thư kí không khỏi rung mình. Tự lực lại trí nhớ, nữ thư kí xác nhận rằng Vương thị và Thiên Ân chưa từng có giao thoa trước đó. Thế rốt cục là việc gì đã khiến cho giám đốc tức giận đến như thế này đây?

- Từ chối cho tôi.

Người thư kí vốn định dò xét một phen thì bị giọng điệu kiên quyết của hấn làm cho lui bước. Ngay lập tức, cô bước vội ra khỏi phòng giám đốc để tránh bị đem ra làm vật trút giận trong cơn bức tức ngút trời này. Người vừa rời khỏi, Vương Anh Tuấn đập mạnh xuống bàn làm việc. Vẫn chưa hả giận, hấn đưa tay định gạt phẳng mọi thứ trên bàn làm việc đi nhưng rất nhanh đã kèm chế được. Giáo đường nhiều năm không cho phép hấn bộc lộ ra mặt thiếu kiểm soát của mình ở những nơi mà người khác có thể đến, kể cả văn phòng của hấn.

Nhưng chết tiệt! Rốt cục lí do để tên Tạ Kha liên lạc với hấn là gì? Phải chăng, tên khốn đó đã biết được Uyển đang ở cùng hấn? Một loạt ý nghĩ xẹt qua đầu Anh Tuấn nhưng rất nhanh đã bị chính hấn phủ định. Mọi chuyện bí ẩn đến vậy, cho dù Tạ Kha có nhân mạch kinh người cũng chẳng dễ gì tra ra.

Thế nên, lần liên hệ này biết đâu chỉ là trùng hợp. Và nếu kiên quyết từ chối như vậy, liệu có phải dấu đầu hở đuôi?

Cây bút bị lướt cực nhanh trên năm đầu ngón tay Vương Anh Tuấn. Mỗi lần suy nghĩ, hắn có thói quen xoay bút bi, hoàn toàn khác hẳn với điệu bộ trầm tư gõ tay trên bàn mà Tạ Kha vẫn thường làm. Chẳng bao lâu sau, hắn đã đưa ra quyết định. Cứ gặp mặt một phen, không biết gì thì mọi chuyện càng hợp tình hợp lý hơn. Còn nếu đã biết, hắn cứ nhất quyết không thừa nhận thì cũng có sao đâu?

- - - - -

Đúng giờ hẹn, Tạ Kha bước vào phòng ăn riêng và đã thấy Vương Anh Tuấn ngồi đó. Dáng điệu và khí độ của cậu ta là của một người nắm giữ quyền to. Anh cũng phải công nhận rằng cậu ta là một người có bản lĩnh.

Ngay trong lúc này, hắn cũng đang đánh giá anh. Thời gian đã mài dũa Tạ Kha, khiến con người vốn trầm tĩnh như hắn lại càng thêm ổn trọng. Về khó gần và xa cách của hắn cũng đã thu liễm lại, không còn ngang nhiên bày xích người khác như trước. Thế nhưng, Vương Anh Tuấn thừa hiểu sự táo bạo trong con người này chưa từng biến mất, mà nén trong cái ánh nhìn này lửa kia.

Cả hai mắt đôi mắt, chẳng ai mở miệng. Vương Anh Tuấn mặt nghĩ ngợi, nên bắt đầu cuộc trò chuyện này với vai vị nào đây? Bạn cũ ư? Hay là những người có địa vị trên thương trường? Hoặc là... tình địch? Ồ, cũng thú vị thật. Giờ thì hắn sẽ chờ Tạ Kha nói trước, dù sau chính tên kia là người mở đầu cuộc hẹn này.

Bất ngờ, một nắm đấm mạnh mẽ nện thẳng vào mặt hắn. Vương Anh Tuấn hoàn toàn không phản ứng kịp với Tạ Kha. Hắn bị anh tóm cổ chỉ trong một chớp mắt. Mũi hắn chảy máu.

- Mày định làm gì?

Bị đau, hắn quát lên ngay lập tức. Vương Anh Tuấn hoàn toàn không hiểu. Với tính cách của Tạ Kha, cho dù có biết Thư Uyển đang ở chỗ của hắn thì cũng không mạnh động đến mức lôi nắm đấm ra ngay.

- Tao chỉ muốn nện cho mày một trận.

Tạ Kha đáp. Không phủ nhận là trong con tức giận, anh muốn giết chết hắn ta. Thế nhưng, Tạ Kha hiểu rõ Vương Anh Tuấn tạm thời không thể chết được. Vì an toàn và cơ hội phục hồi đoạn trí nhớ đã mất đi của Uyển.

Cảm nhận được tay của anh vừa thả lỏng, hắn nhanh chóng thoát ra. Thờ phỉ phò, Vương Anh Tuấn nói bằng giọng giễu cợt:

- Bản lĩnh nam nhân của mày được thể hiện bằng nắm đấm thế ư?

Về mặt lạnh lẽo, Tạ Kha cử động cổ tay:

- Còn bản lĩnh của mày là ép buộc phụ nữ hà thẳng khôn.

Dứt lời, anh lại đấm thêm một cú vào ngực gã. Đã không giết được, anh cũng không ngại để cho hắn bầm dập một phen.

“Hắn đã biết.” Lòng Vương Anh Tuấn trầm xuống, thật không ngờ mạng lưới của Tạ Kha lại đáng sợ đến nhường này. Nhưng chợt nhớ lại điều gì, hắn lại cười xán lạn.

- Tao không phủ nhận là tao đã dùng một chút thủ đoạn. Nhưng chắc mày cũng đã biết, người Uyển yêu bây giờ là tao.

Lực tay của Tạ Kha siết lấy cổ của tên kia càng lúc càng mạnh hơn. Răng nghiến chặt, anh phun ra từng chữ:

- Mày đang thách thức tao ư? Mày nghĩ tao có khả năng giết chết mày không?

Đối mặt với sát khí của Tạ Kha, Vương Anh Tuấn mới giật mình nhớ lại. Người trước mặt hắn không phải là một kẻ sạch sẽ, ai biết đôi tay kia đã nhuộm bao nhiêu máu tươi. Có thể bình thường thì tên đó sẽ cố kị mà không dám hành động lung tung nhưng khi điên tiết lên thì ai đảm bảo được! Thúc thời, hắn ngậm miệng lại.

- Thằng khôn nạn!

Để đảm bảo mình không làm chuyện gì điên rồ hơn, Tạ Kha thu tay lại và không quên bồi thêm một cú đá vào bụng hắn. Vương Anh Tuấn ngã xuống nên đất, đưa tay quệt máu mũi rồi lồm cồm bò dậy:

- Tao khôn kiếp. Tao muốn có Uyển, và tao cũng chẳng nỡ để cô ấy nhớ những chuyện tồi tệ kia.

- Mày có từng nghĩ rằng khi Uyển nhớ lại, cô ấy sẽ hận mày hay không?

Tức giận, anh nói như quát. Hắn ta ngăn người ra rồi tiếp tục lặng im. Chung quy, hắn vẫn không chịu thừa nhận mà tiếp tục lừa mình lừa người. Phải mất một hồi lâu, hắn ta mới trả lời:

- Cô ấy sẽ không bao giờ nhớ lại.

Đơn giản thế ư? Tạ Kha thở dài, anh biết nhiều hơn Vương Anh Tuấn và tin rằng những chuyện tồi tệ kia sẽ không chấm dứt tại đó.

- Tin hay không thì tùy, Thư Uyển sẽ nhớ lại sau ngày mày và cô ấy kết hôn.

Tạ Kha không hề nói dối, kết luận đó được anh đưa ra sau khi tổng hợp thông tin từ những lời bình luận cũng như chính đánh giá của anh. Á tác giả đó giữ một thái độ cực kì căm ghét đối với Uyển nên sẽ chẳng bao giờ để cho nội tâm của cô được yên ổn. Á muốn ép cô vào tuyệt vọng, thậm chí là điên loạn để thuận tiện không chế cô vào vai một nữ phụ xấu xa. Vương Anh Tuấn có lẽ cũng chỉ là một bố trí của á ta để đẩy cô đi xa hơn trên đường hắc hóa.

- Không thể nào. Ông ta đã nói rằng lần thôi miên này sẽ tác dụng lên trí nhớ Thư Uyển vĩnh viễn.

Không chấp nhận những gì anh nói, hấn cứ lảng đi. Nhưng giả thuyết đáng sợ ấy cứ liên tục hiện ra trong đầu hấn. Nếu điều mà Tạ Kha nói là thật thì Uyển phải làm sao? Trở về trạng thái tinh thần tồi tệ của trước đây và cả việc bị lừa gạt, làm sao cô ấy chịu nổi?

- Nếu muốn Uyển thật sự ổn, mày phải để cô ấy đối mặt với trí nhớ của chính mình vì chỉ khi thật sự vượt qua thì trạng thái của cô ấy mới khá hơn được. Mày phải giúp cô ấy!

Lời nói của Tạ Kha vang lên khiến lòng Vương Anh Tuấn dậy sóng. Hấn không phải là kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được ý đồ trong câu nói của Tạ Kha. Anh ta muốn hấn giúp đỡ để Thư Uyển nhớ lại mọi chuyện, có lẽ đó cũng là ý đồ của anh ta trong cuộc hẹn này. Không thể được, nếu cô nhớ lại thì hấn sẽ mất cô. Nụ cười dịu dàng kia cũng sẽ lặn nữa tất lặn vì chủ nhân của nó phải gánh chịu quá nhiều thứ. Hấn tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra được!

- Uyển sẽ không chịu nổi.

Nghe được sự lo lắng trong giọng của Vương Anh Tuấn, anh cũng đau đầu. Làm sao anh không biết được những chuyện đã xảy ra là quá tồi tệ để Uyển chấp nhận. Nhưng hiện tại không còn sự lựa chọn nào khác cả. Hoặc là cô ấy trở nên mạnh mẽ, hoặc là cô ấy hoàn toàn suy sụp và trở thành quân cờ ngoan ngoãn như á tác giả kia mong muốn.

- Uyển là một cô gái mạnh mẽ.

Nhất định, cô gái bé nhỏ đó chiến thắng sự khủng hoảng của chính mình. Anh cũng chỉ có thể tin rằng như vậy. Rồi anh nhìn thẳng vào kẻ ngồi đối diện. Tạ Kha chờ lời xác nhận từ Vương Anh Tuấn.

- Tao từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Khúc nhạc đệm

- Tao từ chối.

Thoáng khựng lại một nhịp, giọng Vương Anh Tuấn bắt chợt chuyển thành khiêu khích:

- Trừ phi mày thắng tao trong trận chiến lần này.

Gần như ngay lập tức, Tạ Kha hiểu ngay ý đồ của Vương Anh Tuấn: dùng phép khích tướng để ép anh đấu công bằng với hấn trên thương trường. Anh mỉm cười. Một trận đấu quá thiệt cho anh cũng như cho Thiên Ân, nếu không sử dụng sức mạnh ngầm sẵn có. Nhưng anh không thể từ chối được.

- Tao đồng ý.

Lời đáp chắc nịch của Tạ Kha làm Vương Anh Tuấn cũng có phần sững sốt. Trong phút chốc, hấn thậm chí còn nghĩ rằng mình đã vô tình vướng phải bẫy của anh. Hấn, vốn chẳng hi vọng anh đáp ứng trận đấu không công bằng này, vì Tạ Kha nhìn thế nào cũng chẳng giống một kẻ lỗ mãng. Giờ anh đáp ứng, chẳng biết nên cười rằng anh ngu ngốc hay nên khen ngợi sự dũng cảm này đây.

- Nhưng cũng có một vài chuyện mà mày cần phải biết. Uyển, cô ấy không phải là chiến lợi phẩm. Đừng bao giờ xem cô ấy là một chiến lợi phẩm.

Vương Anh Tuấn gạt mình, rồi chăm chú nhìn Tạ Kha. Đến nước này, hấn phải nghiêm túc nhìn lại những gì mình từng nghĩ. Cậu ta thật sự không yêu Uyển sao? Câu trả lời là không. Nhưng điều đó cũng chỉ là vô nghĩa, vì cậu ta đã làm người con gái hấn yêu đau khổ.

- Thế mày hãy xem như tao đang trả đũa lại cú đấm ban nãy đi.

- Muốn nghỉ sao thì tùy.

- - - - -

- Gần đây công ty có chuyện gì mới không?

Tạ Kha day nhẹ huyết thái dương, nói thật là tên kia để anh chờ quá lâu rồi. Đã công khai rằng sẽ đấu với nhau, kéo bao nhiêu lâu cũng chẳng thể gây bất ngờ được thì lãng phí thời giờ làm gì chẳng biết! Mọi sự tập trung của anh đều dồn cho trận đấu này, bởi Thiên Ân vốn kém cạnh hẳn so với Vương Thị. Quan trọng hơn hết, Tạ Kha không chỉ muốn phòng thủ trong một cuộc chiến không cân sức, dã tâm của anh to nhiều hơn thế. Thôn tính ngược một tập đoàn lớn như thế, chỉ nghĩ thôi là đã cảm thấy phấn khích rồi.

Giai Mẫn, trước câu hỏi của Tạ Kha lắc đầu đầy khó hiểu. Đây đã là lần thứ hai mươi anh hỏi câu này. Chẳng nhẽ, anh ấy biết chuyện gì sắp xảy đến. Như một âm mưu khác của “nó” chẳng hạn?

- Không có. Mọi thứ vẫn rất tốt đẹp.

Cô nàng định hỏi, nhưng ngay lúc ngập ngừng thì cửa phòng đột ngột mở toang:

- Anh Kha, truyền thông đột ngột tung tin bất lợi cho chúng ta. Một minh tinh hạng A bất ngờ chỉ trích chúng ta không bảo mật tốt thông tin khách hàng, để lộ thông tin của ả.

Tạ Phi vừa chạy vào, nói một tràng gấp rút. Từ ngày Tạ Kha trở lại, Tạ Phi cũng không bị tổ chức điều đi mà an vị tại Thiên Ân. Dù sao chuyện thay đổi người lèo lái công ty liên tục đã đủ khiến nhân viên dị nghị, nếu rút cô nàng đi thì chỉ càng thêm phiền phức. Chẳng bằng dứt khoát thêm một người, vừa hay lại có nhân lực phụ giúp Tạ Kha.

- Tốt.

Tạ Kha mỉm cười trong cái nhìn khó hiểu của hai cô gái. Năm đầu ngón tay lại gõ trên mặt bàn phẳng, thủ đoạn của Vương Anh Tuấn kia có vẻ cũng đáng mong chờ. Chẳng bao lâu sau, bộ phận xử lý truyền thông đã đưa đến văn phòng anh một bảng tổng hợp về vụ việc. Đại khái là một cô minh tinh nọ bị lộ một đoạn phim mật mẽ trong phòng tắm và cô ta hô hoán với truyền thông rằng khách sạn Thiên Ân bảo mật kém, làm ảnh hưởng đến danh dự của cô ấy. Với độ quan tâm sẵn có, sự kiện này không chỉ khiến cho fan hâm mộ của cô ta kêu gào mà còn gây ra một chấn động không nhỏ trong giới thượng lưu. Các dịch vụ của Thiên Ân vốn dĩ đánh vào nhóm đối tượng tiêu phí cao, và với những người này thì yếu tố bảo mật chính là điều đáng quan tâm nhất ngoài dịch vụ. Quả thật, Thiên Ân cũng đã làm rất tốt những khoảng ấy, cho đến khi vụ việc này xảy ra.

Giai Mẫn và Tạ Phi mỗi người cũng có một bảng tương tự. Những chiêu trò truyền thông này, kể ra cũng không phải mới, nhưng nó vẫn luôn hiệu quả và lợi cuốn được một đám đông bất chấp thực hư. Nếu dĩ vãng, chỉ cần Thiên Ân đứng ra thanh minh và bộ phận xử lý truyền thông chỉ cần làm việc nhẹ nhàng là ổn. Nhưng trong vụ việc lần này, cái bóng của Vương thị cứ phảng phất, thúc đẩy cho giới truyền thông.

Vương thị, một con quái vật lớn trong ngành tài chính. Một tập đoàn tài chính hùng hậu bậc nhất của nước C. Trải qua nhiều thế hệ phát triển và mở rộng, trong đó đỉnh cao là thời kì của ông nội Vương Anh Tuấn - Vương Kỳ Khai, nó đã trải rộng ra nhiều nước. Tài lực hùng hậu và nhân mạch rộng lớn của nó ít nhiều khiến chính phủ cũng phải e dè. Đến khi Vương Anh Tuấn cầm quyền, trong tay con quái vật tài chính này lại có thêm một vũ khí sắc nhọn. Đó là công ty truyền thông LM, sản nghiệp cả đời của cậu ruột hẳn, một công ty có tiếng về định hướng truyền thông.

- Tại sao Vương thị lại đột ngột tấn công chúng ta?

Tạ Phi hỏi, nét mặt khó tin được. Một ngân hàng tư nhân đột ngột tấn công một công ty nhà hàng, khách sạn, động cơ thật khiến người ta nghi ngờ. Trong giới kinh doanh, những trận chiến tranh kinh tế thường chỉ được tạo ra vì mục đích thôn tính ngang hoặc thôn tính dọc nhằm mở rộng thị trường hoặc nối liền mối quan hệ giữa công ty cung cấp và công ty tiêu thụ. Chẳng mấy khi người ta mở ra một vụ thôn tính hỗn hợp như thế này cả, tuy rằng đa dạng hóa ngành nghề của doanh nghiệp nhưng thông thường phải bỏ ra nhiều hơn lợi ích nhận vào. Huống hồ, Thiên Ân cũng chẳng phải một công ty lung lay, để đạt được mục tiêu thì con số Vương thị phải bỏ ra là vô cùng khủng khiếp.

- Bảo Lạc Vũ liên hệ Chu Tước đường, xem rốt cục Vương Anh Tuấn đã cho cô minh tinh kia lợi ích gì để bày ra trò lố hôm nay. Nhân tiện, làm cho cô ta sáng chói một chút.

Dám công khai gây sự với Thiên Ân, thế thì cũng nên cho cô ta tận hưởng một chút. Thủ đoạn xưa nhất mà vẫn luôn hiệu quả trong trường hợp này là tạo điều kiện để cô ta nổi tiếng hơn nữa. Tạ Kha lại cười cười, muốn nổi tiếng bằng tai tiếng thì anh đây sẵn sàng thổi lửa giúp cho. Còn muốn thoát thân, giả vờ làm nạn nhân ư? Đừng mơ tưởng.

Tạ Phi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu và lập tức rời khỏi. Trong phòng không còn người khác, Giai Mẫn nhỏ giọng hỏi anh:

- Lại là trò mới của “nó” ư?

Tạ Kha lắc đầu:

- Không phải. Chuyện lần này là do anh mà ra cả.

Giai Mẫn trở mặt kinh ngạc. Cô không nghĩ Tạ Kha rảnh rỗi đến mức gây hấn với một con quái vật như Vương thị kia.

- Lần này, chúng ta nhất định phải thắng. Làm lớn đến đâu cũng được, càng âm ỉ lại càng hay.

Bằng giọng nói trầm ấm, anh quả quyết nói. Giai Mẫn chau mày đẹp, không tự chủ hỏi:

- Để làm gì?

Dù sao, với cô nàng, đã chẳng còn chuyện gì quan trọng bằng việc chống đối “nó” để báo thù cho Trần Ân. Việc làm của Tạ Kha tạo cho cô cảm giác lãng phí thời gian.

- Làm loạn bố cục mà nó “an bài”.

Không chỉ là lời trấn an Giai Mẫn, đó là điều mà Tạ Kha vẫn nghĩ. Dấu vết của trận chiến tranh kinh tế giữa hai tập đoàn không dễ gì xóa bỏ, ít nhiều sẽ làm rối loạn đến kế hoạch của ả ta. Đối với một người không am tường về ngành kinh doanh, sẽ rất khó khăn để hợp thức quá mọi thứ. Ít nhất thì anh tin là vậy,

Giai Mẫn gật đầu nhưng lòng nặng trĩu. Thật sự, cô đã ước tóm được “nó” để tra tấn cho hả hê. Có lẽ cũng chẳng cần động tay, chỉ cần nói một tiếng thôi, Bạch Diễm sẽ làm tất cả. Dù sao, ông ta vốn rất giỏi trong những chuyện này. Đáng tiếc, “nó” chỉ là một thứ gì đó. Hư vô và phiêu miêu, cô và Tạ Kha chỉ có thể ra sức chống chọi chứ không có tư cách chiến đấu công bằng. Chỉ hi vọng những gì anh ấy nghĩ là đúng. Thế thì may ra những người còn lại có thể yên ổn, cô và Tạ Kha cũng được sống theo ý mình.

- Chuẩn bị đi.

Giai Mẫn gật đầu, vẻ uể oải nhanh chóng rút đi mất. Trước mắt, họ phải thắng trận chiến này đã. Dù rằng ngoài mặt họ chẳng có gì làm lợi thế, nhưng Tạ Kha đã tự tin thì thế nào cũng có lí của anh ta. Thế nên, việc cô cần làm là hỗ trợ anh hoàn thành mọi thứ một cách tốt nhất.

Rồi Tạ Kha bắt gặp cảm điện thoại, gọi cho Lạc Vũ, kẻ đang tán gẫu với giai nhân:

- Biết rồi mà, việc nhỏ này cứ để tớ lo, đảm bảo không sơ suất.

Hay lắm, tự chui đầu vào rọ. Tạ Kha vui vẻ cắt ngang lời khoe khoang của gã bạn thân.

- Biết, nên giao cho mày việc lớn đây. Chơi lớn.

Giọng cợt nhả của hắn tức thì biến đổi:

- Mày nghiêm túc?
- Tao không đùa.

Tạ Kha khẳng định. Và gần như ngay lập tức, anh nghe giọng hân hoan của tên kia:

- Cuối cùng cũng chơi lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Dậy sóng

Sau khi lời tố cáo của cô minh tinh kia bị vạch trần là một scandal tự đánh bóng tên tuổi, những lùm xùm quanh tập đoàn Thiên Ân vẫn chưa chịu chấm dứt. Từ việc nhân viên tố cáo đả ngộ không công bằng cho đến đối tác thiếu tín nhiệm, hàng loạt chuyện cứ thi nhau kéo đến trước mặt truyền thông. Mặc dù sau mỗi việc, bộ phận xử lí của Thiên Ân đều ra sức thanh minh nhưng số người quan tâm cũng chẳng đáng kể. Con người, bao giờ cũng bị những tin tức có vẻ “chấn động” thu hút nhiều hơn.

Là người cầm lái chuyển tàu giữa con giông tố, lẽ dĩ nhiên là Tạ Kha cũng chẳng thành thoi. Tuy nhiên, trên mặt anh tuyệt đối không có một chút quần bách, ngược lại là vẻ bình thản đến lạ. Vương Anh Tuấn có thể làm đến mức này hay hơn thế nữa anh cũng không kinh ngạc. Khóe môi anh nhếch lên, tạo thành một nụ cười nhạt. Hắn ta đã không còn chiều gì mới, cũng đã đến lúc đón nhận món quà từ anh rồi. Ất hẳn là hắn sẽ cay cú lắm vì khi anh nhận được thông tin này từ Lạc Vũ, anh cũng đã một phen kinh ngạc.

Quả nhiên, ngay hôm sau đó, mọi báo đài lập tức tập trung vào một chuyện khác. Nước C chuẩn bị tổ chức hội nghị quốc tế, nguyên thủ các quốc gia đều sắp đến đây. Lịch trình của các vị này trở thành điểm nóng được dư luận quan tâm. Giữa lúc này, phía chính phủ đột ngột thông báo về chuỗi khách sạn được lựa chọn tiếp đón các chính khách. Sự xuất hiện của cái tên Thiên Ân như một bọt tai và mạnh vào những tin đồn thất thiệt trong thời gian gần đây.

Đọc tờ báo mới nhất, Vương Anh Tuấn nhăn mặt ngay lập tức. Để được lựa chọn, mỗi khách sạn này phải đảm bảo các tiêu chí về nhiều phương diện, từ địa điểm, an ninh đến vệ sinh an toàn thực phẩm... Thiên Ân đạt những tiêu chuẩn này không có gì lạ, nhưng thói “trông mặt mà bắt hình dong” của nước C vốn là truyền thống. Trước scandal lớn như vậy, họ vẫn còn kiên nhẫn thẩm định cho Thiên Ân ư? Hơn nữa, cơ hội này có biết bao nhiêu nơi mong muốn, không chọn Thiên Ân thì vẫn còn hàng ngàn kẻ khác chen nhau giành giật. Nếu nói cánh tay của Tạ Kha không dài, có đánh chết hán cũng không tin. Thoáng chần chừ một chút, hán tạm ngưng gây hấn trên hoạt động truyền thông. Phản đạo đầu đã đủ rồi, đến lúc để trò hay hơn xuất hiện.

Ngay lúc nhận ra Vương Anh Tuấn tạm đình chỉ hoạt động gây hấn thì cổ phiếu của tập đoàn Thiên Ân trên sàn chứng khoán cũng bắt đầu biến động. Vốn đang lên xuống thất thường do những tin tức thất thiệt trong thời gian gần đây, giá cổ phiếu tự do này bỗng một đường leo lên. Giá cổ phiếu tăng liên tục khiến giới đầu tư chú ý, nhưng người của Thiên Ân vẫn là kẻ phát hiện sớm nhất. Và Tạ Kha cũng chẳng hề có động thái nào ngăn cản việc thu mua của tên kia.

Ngăn cản để làm gì trong khi phần lớn cổ phần đều nằm trong tay bốn đường! Cả đám người này tuyệt đối không bao giờ bán cổ phần cho người khác. Họ có quá nhiều lý do để không làm việc đó. Tỷ như giữ bí mật về chuyện rửa tiền của tổ chức. Tỷ như họ chẳng có xích mích gì để làm khó nhau. Tuy vậy, bên ngoài không hề biết điều đó, thậm chí còn lan truyền rộng rãi mâu thuẫn của một số cổ đông lớn thì cũng chỉ là trò che mắt mà anh và Lạc Vũ bày ra để diễn cho đám người bên ngoài.

Có lẽ Vương Anh Tuấn tự tin rằng mình có thể thuyết phục được ai đó trong số người của bốn đường nên mới mạnh tay thu gom cổ phần tự do trên thị trường như thế. Hoặc hán đang nghĩ đến chiêu bài quen thuộc của giới kinh doanh, dụ lợi không được thì dọa nạt là xong. Chỉ hi vọng hán đừng làm chuyện ngu xuẩn như thế, bằng không, bọn người này nhất định sẽ cho hán biết vị mặn của nước biển. Dầu Dạ Quỷ có quy tắc là không động đến người không liên can. Thế nhưng, họ chưa từng nhân nhượng với những tên không biết chết sống.

Cuộc thu mua ấy vẫn kéo dài cho đến khi cổ phiếu tự do của Thiên Ân trên thị trường bắt đầu khan hiếm. Tạ Kha lại cho người bán ra một bộ phận cổ phần của Thanh Long đường. Dòng tài chính chảy về đều được anh dùng để mua lại cổ phiếu của Vương thị. Số cổ phiếu trong tay Tạ Kha lớn dần. Động tác của anh cũng không khoa trương như tên Vương Anh Tuấn kia nên mọi chuyện chỉ giống như một hòn đá nhỏ rớt xuống mặt hồ rộng lớn. Giá cổ phiếu Vương thị tăng nhẹ, Tạ Kha dùng 10% cổ phần của Thiên Ân để đổi lấy 6% cổ phần của Vương thị.

Trong lúc thu mua ấy, anh cũng đã chuẩn bị một món quà khác dành cho tên Vương Anh Tuấn kia. Là một công dân lương thiện, anh dĩ nhiên không hề làm những chuyện như uy hiếp, dọa nạt, bất cóc linh tính mà chỉ cổ động đám thân nhân cực phẩm của tên đó. Chịu kích động, cả một đám người kia lòng tham phùng phùng, bần nhau gộp sức để đoạt quyền lớn từ tay tên họ Vương kia. Trước tình cảnh này, Tạ Kha chỉ biết nhún vai, ai bảo đám người ngu si kia lại nắm giữ đủ nhiều cổ phần để tạo sức ép với Vương Anh Tuấn kia.

Cuộc họp hội đồng quản trị của Vương thị được tổ chức đột xuất, rõ ràng hai bên đã chính thức vạch mặt. Anh hơi kinh ngạc một chút vì Vương Anh Tuấn vẫn giành được thắng lợi, kể cả khi đám người kia dùng rất nhiều lợi ích và cả những thủ đoạn dơ bẩn để trói cổ đông trung lập lên cùng thuyền. Dù chênh lệch không là bao nhưng Vương Anh Tuấn vẫn nắm giữ 47% cổ phần trong tay, hơn bọn thân thích cực phẩm kia 2% nho nhỏ. Nhớ đến cách đây một tuần tên họ Vương cũng chỉ nắm giữ 42% cổ phần, anh không khỏi kinh ngạc trước tốc độ thu mua của tên này. Xem ra, vì giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị, hán cũng bỏ ra không ít.

- Mày định thâm tóm ngược Vương thị?

Nhìn một loạt động thái của anh, Lạc Vũ nói ra một suy nghĩ mà không ai có thể tin được. Ý định này quả thật không mấy ai dám có. Thu mua một tập đoàn lớn, hơn nữa còn là trong lĩnh vực tài chính không phải là một công trình dễ dàng. Là những người khác thì cơ hội này hoàn toàn không có, nhưng nếu Dạ Quỷ nhúng tay vào thì Thiên Ân vẫn có khả năng làm được điều này. Tạ Kha mỉm cười, ngón tay gõ trên bàn tạo nên những tiếng vang vui tai.

- Mày nghĩ sao?

Thoáng chần chừ, Lạc Vũ nói ngay:

- Tao nghĩ là không nên. Thiên Ân... không tiện.

Đôi mắt đeo huyền của anh trở nên sâu thẳm. Danh không chính ngôn không thuận phiền là thế, tiền đen dẫu có nhiều mấy thì cũng chẳng dễ xài. Số tiền mà Thiên Ân đã hợp thức hóa được trong thời gian gần đây rõ ràng là không đủ lớn cho phi vụ lần này. Với lại, trong thời gian gần đây, bọn cảnh sát hoạt động rất tích cực, nếu mạnh tay thì rất dễ gây chú ý. Nên dù hơi tiếc một chút cũng chỉ có thể bỏ qua.

- Tao biết rõ. Nhưng mày chờ xem, vẫn vui.

Đột nhiên, anh có một ý tưởng rất thú vị. Và anh tin chắc rằng, tên Vương Anh Tuấn cắn răng mà đồng ý thôi.

- - - - -

Vương Anh Tuấn vừa bước ra khỏi phòng họp, mặt lạnh như tiền. Một lũ sâu mọt chết tiệt, làm việc thì không được mà phá hoại thì tài năng. Liên tục chống đối những chính sách hán đề ra, nếu như mang lại được lợi ích cho tập đoàn thì hán tuyệt đối không phản đối. Còn đằng này, bọn hán chỉ biết gây rối tranh giành quyền lực cá nhân làm Vương thị trở nên lộn xộn hán. Phế vật!

- Chủ tịch, tình hình thu mua cổ phần gặp trở ngại...

Vừa ngồi vào ghế dựa, hán chưa kịp ngả lưng thì tiếng của thư kí đã vang lên.

- Lại có chuyện gì?

Sẵn con bực bội, giọng của hắn hơi cộc cằn. Người thư kí vẫn cung kính báo cáo:

- Cổ phiếu tự do của Vương thị trên thị trường gần như không có.
- Má nó!

Bực quá, hắn phát chửi một tiếng và đập mạnh vào bàn. Phải một lát sau, khi con giận vơi đi, hắn mới bình tĩnh phân tích tình thế hiện tại. Đại khái rằng cổ phần Vương thị cũng đang tăng mạnh nên những người nắm giữ cổ phần đều mang tâm lí không muốn bán mà khư khư giữ chặt phần mình. Nếu là bình thường thì cũng thôi, còn giữa phút tranh tư cách cầm quyền thì xu thế thị trường này lại thành đòn chí mạng.

Hít một hơi thật sâu, hắn điên tiết khi nhớ đến những kẻ chống đối. Một bộ phận là bị bức ép, một bộ phận khác thì quá tham lam. Đã quá quen với những đặt quyền khi ông già hắn cầm đầu, bọn người này chỉ biết vơ vét cho cả nhân mà không quan tâm đến lợi ích tập thể. Vốn chương mất điều đó, nên từ ngày cầm quyền, hắn lập tức thu hẹp quyền lực của nhóm người đó lại. Và việc họ đứng ra chống đối cũng nằm trong dự đoán thôi. Vấn đề lớn nhất là bọn người này lại gây rối trong lúc đang bận bịu với kẻ địch bên ngoài, thật đúng là ngu xuẩn.

Đúng lúc này, điện thoại riêng của hắn reo lên. Một dãy số lạ gọi vào, hắn ấn nghe thì bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc:

- Chào Vương chủ tịch.

Không cần mất thời gian nghĩ ngợi, Vương Anh Tuấn đã nhận ra ngay người bên kia đầu dây.

- Ngọn gió thần nào đã khiến giám đốc Tạ gọi cho tôi đây?

Đầu dây kia truyền sang tiếng cười và một giọng điệu hết sức thân thiện.

- Tôi nghe nội bộ của quý công ty dạo này có rắc rối không nhỏ, nhỉ?

Bị chọc trúng chỗ đau, tay hắn siết chặt lại thành hình nắm đấm. Cố gắng giữ cho giọng mình bình tĩnh, hắn trả lời với Tạ Kha:

- Cũng chỉ là rắc rối nhỏ thôi, đâu liên quan gì đến giám đốc Tạ đây...

Bên kia lại vang lên tiếng cười nhạt. Tạ Kha nói thật chậm rãi:

- Kể cả khi tôi đang nắm 6% cổ phần của tập đoàn Vương thị ư?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bạn mới

Trong suốt khoảng thời gian rảnh rỗi của mình, Thư Uyển chăm chỉ đọc sách và tìm hiểu thêm về trào lưu văn học để phục vụ cho việc viết sách. Đây là thói quen mà cô tạo ra để trao dồi thêm kĩ năng viết vốn có của mình. Đột ngột, điện thoại cô khẽ rung lên, có tin nhắn. Quyền sách vốn đã khép hờ trên tay cũng được Thư Uyển đặt lên bàn, cô mỉm cười nhìn tin. Quả nhiên là cậu ấy.

Minh Long, cậu bạn Thư Uyển mới quen gần đây gửi cho cô một bài nhạc. Thoáng nhìn tựa, cô lập tức lâm vào trầm tư. The sound of silence, đây là ca khúc mà anh vô cùng yêu thích. Lúc còn đi học, anh thường đàn ca khúc này. Tiếng guitar du dương vì nhạc khúc ấy mà trở nên buồn thảm. Một ca khúc của bóng tối, im lặng mà sự cô độc làm bá chủ.

“Cậu cũng thích bài này à?” – Thư Uyển nhắn tin.

“Nó là ca khúc tớ yêu thích nhất.” – người bên kia đáp.

“Ừ, người yêu tớ cũng thích ca khúc này lắm. Cậu ấy giới thiệu, tớ nghe xong nghiện luôn. Mặc dù rất buồn, nhưng cả lời cả nhạc đều là đỉnh của đỉnh.”

Bên kia hiện lên một loạt dấu ba chấm, có vẻ như đang nhắn một tin dài, chốc chốc lại dừng chuyển động. Thư Uyển kiên nhẫn ngồi chờ.

“Cậu thích câu nào nhất?”

Ngoài dự đoán của cô, tin nhắn lại rất ngắn. Thư Uyển hỏi ngược lại, Minh Long cũng chẳng chịu đáp ngay. Hơi nghĩ ngợi một chút, cô gõ hai câu hát mà mình thích nhất “People talking without speaking, People hearing without listening.” (1) Và thật bất ngờ khi người kia cũng gõ một dòng tin giống hệt cô, chỉ là chậm hơn giây lát.

“Cậu có cảm thấy sự im lặng đó như bóp nghẹt con người không? Im lặng tốt đỉnh. Những con người không dám sẻ chia âm thanh của mình trong một thế giới lặng im. Cuối cùng, mỗi người đều chìm vào bể cô độc.”

Minh Long tiếp tục nhấn khá dài, Thư Uyển ngây ngốc. Cô chợt nhớ đến lúc anh gửi bài hát cho cô thì cũng từng nói những ý tương tự như thế này. Cũng chính những câu nói đó làm cô bị rung động mãnh liệt. Cô thời thiếu niên đã không thể kiềm chế con tim mình trước con người đơn độc sáng suốt ấy. Và hôm nay, khi nghe được những lời tương tự, cô phảng phất tìm về được cảm giác năm xưa. Cứ như thể cô đang nói chuyện với anh trong quá khứ, chứ chẳng phải là nói chuyện với người xa lạ. Chẳng giống như bây giờ, mỗi lần nói chuyện với anh đều...

“Uyển, mày điên đến nỗi cảm thấy một người xa lạ giống anh hơn chính anh ư?”

Thoáng sững sờ vì ý nghĩ điên rồ của bản thân, Thư Uyển hít một hơi thật sâu. Đáp lời cậu bạn bằng một chữ ừ không mặn không nhạt, cô bỗng dưng thấy mình hơi có lỗi. Người ta đang dạt dào cảm xúc như thế, cô nữa nào cắt ngang?

“Tớ cũng cảm thấy vậy.”

Người bên kia gửi sang một biểu tượng buồn. Thư Uyển nhấn vào link, giai điệu quen thuộc lại vang lên, u buồn đến cùng cực. Bất giác, cô bị bài hát cuốn theo, tâm trạng chùng xuống dần.

Có lẽ thấy Thư Uyển im lặng quá lâu, người bên kia lại nhắn tin sang:

“Nghe nhạc thì nghe, đừng khóc trộm nữa đó.”

Thư Uyển giật mình, thoát khỏi dòng cảm xúc mà mình đang chìm đắm. Sự nghi ngờ trong cô càng lớn hơn nữa. Mặc dù nói hai người bọn họ nói chuyện rất hợp ý, nhưng làm sao Minh Long biết được thói quen của cô? Bọn họ cũng chỉ mới gặp nhau chưa bao lâu, cậu ấy lại là bạn của Nhã Nghi, chắc chắn là cả hai chưa từng quen biết trước đó. Không kèm được, cô hỏi:

“Sao cậu biết tớ sắp khóc?”

Tin nhắn lại chậm một nhịp:

“Vì có một cô gái đã khóc khi nghe tớ hát bài này.”

“Cậu rất may mắn.”

Thư Uyển mỉm cười đáp. Nhưng tin nhắn vừa gửi đi, cô đã cảm thấy bồn chồn. Hình như cũng có ai đó đã khóc như vậy, cô cảm thấy rất quen, nhưng không nhớ nổi. Thư Uyển tự hỏi, nhưng không thể tìm ra câu trả lời. Đầu của cô trở nên đau buốt khi cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ cần không cố gắng nhớ thì lại bình thường.

“Chúng ta có quen không?”

Do dự một chút, Thư Uyển cũng nói ra điều mình vẫn luôn nghĩ:

“Bao giờ có dịp gặp thì biết.”

Người bên kia trả lời đầy bí ẩn. Thư Uyển cười cười, cũng không đặt lời nói đó trong lòng. Mặc dù có chút tò mò về anh ta nhưng điều đó vẫn chưa đủ cho một cuộc hẹn. Anh sẽ không vui.

Cánh cửa phòng đẩy ra, bóng dáng người con trai quen thuộc bước vào. Anh nhìn cô bằng một ánh nhìn rất lạ. Lấy làm khó hiểu, cô giương mắt nhìn thì đã nghe giọng anh đầy bất đắc dĩ:

- Đi, ra ăn cơm với anh.

- - - - -

Vương Anh Tuấn bắt đầu cảm thấy mình chẳng hiểu Tạ Kha tí nào. Nắm giữ lượng cổ phần quyết định trong tay, hẳn chẳng những không thừa cơ bắt chẹt mà còn đồng ý trao cho anh 4% cổ phần để nắm giữ quyền quản trị công ty tuyệt đối. Mặc dù điều kiện hắn đưa ra cũng không phải nhỏ, đòi lại toàn bộ cổ phần của Thiên Ân nhưng trong tình huống này, với hắn là hoàn toàn có lời. Bởi xét đến cùng, quyền sở hữu cổ phần Thiên Ân là của Vương thị, nếu không hợp tác với hắn mà chuyển sang chọn bọn người kia thì lũ người đó cũng gặt đầu đồng ý ngay.

- Dù sao mày cũng thua rồi.

Tạ Kha đã nói qua quýt như vậy. Nhưng Vương Anh Tuấn không thể phủ nhận sự bại trận của bản thân trên thương trường. Chỗ thua lớn nhất của anh chính là không nắm giữ quyền quản trị tuyệt đối của công ty trong khi Tạ Kha thì có. Thế nên, bất kể anh đang ấp ủ ý định gì thì quyền tuyệt đối trong công ty, hẳn nhất định phải nắm!

Nhìn vẻ mặt âm dương quái khí của Vương Anh Tuấn, Tạ Kha cũng cảm thấy có chút hài lòng. Có thể hắn không cam tâm vì đã thua trong trận đấu. Hoặc cũng có thể, hắn đang nghi ngờ vì sự thỏa hiệp dễ dàng của anh. Chủ động đổi cổ phần như thế này chính là quyết định anh đưa ra để đảm bảo lợi ích cao nhất. Lần nữa nhận về số cổ phần của Thanh Long Đường, anh không cần phải nghe đám người kia lải nhải. 2% cổ phần Vương Thị, con số tuy

ít nhưng cũng là một khoảng lợi tức không tồi. Vương Anh Tuấn có khả năng, nhiệm vụ của anh là ngồi và nhận cổ tức. Vẫn tốt hơn giao cho đám thân thích cực phẩm nhà tên đấy, không khéo là mất cả chì lẫn chài.

Thêm một lí do nữa là anh phát hiện nhóm người kia có vẻ đang đi gần Thiên Sát. Bọn người bạch đạo này đôi khi cũng nhờ đến hắc đạo để “xử” lẫn nhau. Thoạt đầu, anh không chú ý mấy vì bọn hắc muốn thanh toán tên Vương Anh Tuấn cũng được, anh không ý kiến, chuyện nhà người ta mà. Vấn đề là cả Uyển cũng nằm trong tầm ngắm thì anh chẳng thể để chúng yên được.

Tối hôm đó, cả đám người ấy được quăng đến trước mặt Vương Anh Tuấn. Hắc cực kì bất ngờ trước thủ đoạn của anh, lòng càng trĩu nặng hơn. Lại một lần nữa, hắc tỏ ra bất lực trước anh, thậm chí cả khả năng che chở cô cũng không có. Thế thì hắc lấy tư cách gì để cạnh tranh?

- Uyển... sao rồi?

Nhận bật lửa từ tay Vương Anh Tuấn, anh châm một điếu thuốc, rít một hơi thật dài.

- Vẫn như vậy. Không biết nên nói là ổn hay không ổn nữa.

Trong lần gặp mặt trước, Tạ Kha có nhắc hắc về trí nhớ của Uyển và hắc đã âm thầm thăm dò. Và quả thật tình hình không ổn chút nào, trí nhớ của Thư Uyển không chỉ bị đánh lừa mà còn cực kì lộn xộn. Cô coi hắc là Tạ Kha, đó là điều mà Anh Tuấn muốn. Nhưng những mốc thời gian cũng đã rối loạn cả rồi. Thư Uyển nhầm một số người bạn khi học đại học và học trung học, nhầm cả những giáo viên dạy mình. Lần đầu tiên, hắc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, rằng nếu tiếp tục như thế này, Thư Uyển rất có thể sẽ phát điên mất!

- Tất cả đều tại tao.

Từ khi ý thức được việc đó, hắc chủ động hợp tác với Tạ Kha. Những mong muốn ích kỉ đã không còn quá quan trọng, hắc chỉ mong cô ổn. Tay hắc siết lại thành nắm. Tạ Kha không nói gì. Hắc không biết nhưng anh hiểu rõ, hành vi điên cuồng kia ít nhiều cũng có gợi ý từ “tác giả”. Bà ta cực kì giỏi trong việc đưa những ý nghĩ kinh tởm vào tiềm thức của người khác, khiến họ làm ra những hành vi bất thường.

- Tìm ra gã thôi miên chưa?

Trực giác của Tạ Kha mách bảo anh phải tìm cho kì được người kia. Có lẽ ông ta sẽ biết cách để cô ấy thoát khỏi vòng thôi miên chết tiệt đó.

- Vẫn chưa.

Vương Anh Tuấn chau mày nghi hoặc. Về tình về lý, một chuyên gia thôi miên không thể trốn đi đâu quá xa được. Hơn nữa, trong cuộc tìm kiếm này không chỉ có hắc mà còn cả thế lực đứng sau Tạ Kha, thế nào lại thành bó tay chịu trời đây?

Đúng lúc này, điện thoại anh chợt run lên. Tin nhắn anh gửi từ trưa vừa có lời đáp lại.

“Sao hả, cậu thích đọc quyển sách này chứ?”

“Tớ chưa đọc quyển này, nhưng tớ nghĩ mình sẽ đọc.”

Cậu nói dối. Đáy lòng Tạ Kha hò hét, Thư Uyển đã mượn sách của anh đọc cơ mà! Nhưng anh vẫn gửi một biểu tượng cười tươi, đầu nụ cười trên mặt đầy chua xót:

“Mong cậu thích.”

- Hữu dụng chứ?

Vương Anh Tuấn nhìn anh, mày chau lại tỏ vẻ nghi ngờ. Anh cũng chẳng nói gì, bởi chính anh cũng không tự tin lắm. Cho dù chỉ có một tia hi vọng đánh thức trí nhớ của Uyển, anh cũng không từ bỏ được.

“Uyển, em đã cảm nhận được anh chưa? Em có còn nhớ “The sound of silence” chứ? Không phải nhớ bài hát, mà nhớ người từng hát...”

Màn hình điện thoại của Tạ Kha, hai con chữ Minh Long hiện lên thật rõ ràng.

* Chú thích:

(1): Nghĩa tiếng Việt là “Người ta nói mà không thành lời. Người ta nghe mà chẳng hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Rung động

“Uyển, cậu đang làm gì đó?”

“Đang chán! Định kiểm ai đó nói chuyện chút đây.”

Điện thoại nơi tay, Thư Uyển mỉm cười, nhanh tay đáp lại. Nhưng nụ cười hồn nhiên ấy chưa kịp nở rộ đã tắt lịm khi cô nghe tiếng bước chân đều đều. Tắt màn hình điện thoại và đẩy ngay sang một bên, cô đứng bật dậy. Cửa mở toang.

- Em đang làm gì vậy?

Vương Anh Tuấn lên tiếng, giọng vẫn ôn hòa như mọi ngày. Thư Uyển lúc này đang nhìn về giá sách, một ánh nhìn lơ đãng không có mục tiêu. Bối rối xoay người, cô thấy hần đang chăm chú nhìn mình liên lảng tránh. Và câu hỏi kia cũng được trả lời lấp liếm cho qua:

- Em đang tìm một quyển sách, quyển hôm qua em đọc đang dở ấy...

Hần bật cười rồi đi đến kệ tìm tòi giúp cô. Chẳng bao lâu sao, một quyển sách được đưa đến trước mặt Thư Uyển.

- Có phải quyển này không?

- Đúng rồi.

Cô gật đầu không chút do dự. Hần thờ dài, đưa tay xoa đầu cô:

- Định đưa em ra ngoài chơi một chút, nhưng đã có nhã hứng đọc sách thế này thì đọc sách vui vẻ.

Nói xong, hần bước vội, bóng lưng to lớn có vài phần cô liêu. Toàn chạy theo hần, nhưng rồi cô ngồi bệt vào chỗ của mình. Cô làm sao ấy nhỉ? Chỉ là đang nhắn tin với bạn, tại sao cô lại phải cuống cuống giấu anh? Và chợt nghĩ đến điều gì đó, Thư Uyển loáng thoáng nghe tim mình loạn nhịp. Không vì hồi hộp. Cô bất lực tựa vào tường. Cô, chỉ là đang nhắn tin với một người bạn. Chỉ có như vậy thôi...

Ngay trước cửa phòng Thư Uyển, người tưởng đã rời khỏi hóa ra vẫn ở đây. Vương Anh Tuấn nhìn cánh cửa phòng quen thuộc kia, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ. Hần biết cô vừa tùy tiện bịa một cái cớ cho, bởi quyển sách hôm qua cô đọc không phải quyển hần đưa. Thật không ngờ hần cũng có ngày phải chạy trốn chết như vậy. Rồi hần tự giễu chính mình. Rõ ràng là đã đồng thuận với Tạ Kha, làm cô nhớ lại mọi chuyện càng sớm càng tốt. Ấy vậy mà khi biết cô ngày đêm chuyện trò với một gã khác, hần vẫn ghen.

Không đứng. Trên môi Vương Anh Tuấn bắt chợt hiện lên một nụ cười khổ. Hần không ghen, bởi vì hần vốn dĩ không có tư cách để ghen.

- - - - -

Tạ Kha cảm nhận được sự khác lạ của Uyển. Vì một lý do nào đó, cô đã cố gắng để tránh liên lạc với anh. Nhún vai trong bất đắc dĩ, anh chẳng biết nói gì, đành chịu. Khi một mối quan hệ được bắt đầu trên mạng, chỉ cần một nút nhấn là người ta có thể cắt đứt với nhau hoàn toàn. Xét ra, anh nên cảm thấy may vì cô chưa dứt khoát lắm nhỉ?

“Xin lỗi nha, hôm qua tớ ngủ sớm.”

Một tin nhắn bật lên làm anh hơi cảm lạnh. Cô gái ngốc, đã lớn nhiều rồi mà vẫn không biết nói dối, cứ tìm những lý do mà người khác không thể tin. Đã vậy còn dùng những hai lần trong tuần nữa đấy.

“Không sao, cậu nghe nhạc đi.”

Bên kia im lặng. Anh biết cô lại đắm mình trong những giai điệu du dương rồi. Cô ấy bao giờ cũng bị thu hút bởi những thứ thuộc về nghệ thuật. Cả anh, có lẽ cũng vì có chút tế bào nghệ thuật nên mới lọt vào mắt cô.

“Cảm ơn, tớ thích lắm. Cậu chọn nhạc, bài nào cũng hay!”

Anh gửi sang cho cô một biểu tượng mặt cười. Sự xa cách thấp thoáng trong lời cô nói, anh nghe được. Tạ Kha khó chịu. Dù đã cố gắng chấp nhận, nhưng anh vẫn không chịu nổi khi bị cô đối xử như một người dưng. Những chân thành mà hai người họ dành cho nhau, giờ phút này lại thành ra rào cản lớn nhất.

Liệu cô sẽ chọn Tạ Kha bây giờ hay chọn cậu học trò năm đó? Anh không biết, anh không tự tin sẽ thắng được chính mình trong tâm trí của cô. Một con người trong trí nhớ của ai đó, thường là hoàn hảo hoặc tệ hại. Anh trong trí nhớ của cô có lẽ là một người rất tốt, tốt hơn rất nhiều lần so với kẻ mà tay nhuộm máu tanh như hiện giờ.

“Thời gian tới, tớ bận một số việc, có lẽ sẽ không xuất hiện thường xuyên nữa.”

Tin nhắn của cô đến đầy đột ngột. Anh siết chặt điện thoại, anh đã thua rồi ư? Không, anh không được phép thua cuộc. Trí nhớ của Uyển, nó nhất định sẽ bức điên cô mất!

Rồi Tạ Kha chợt mỉm cười. Một ý nghĩ vừa xẹt đến với anh.

- - - - -

Thư Uyên đang trốn tránh. Từ lúc ý thức mình rung động trước Minh Long, cô đã phải bóp nghẹt trái tim mình. Tự an ủi rằng đó chỉ là một thoáng say nắng bông bột, mọi thứ rồi sẽ qua, nhưng thú thật là cô vẫn chưa thể nào bình tĩnh được. Chờ một tin nhắn. Chờ một bài ca. Chờ một người ngồi chuyện trò và bàn luận. Thói quen ấy, mỗi ngày lại ngấm vào sâu hơn chút nữa.

Ngất ngây và tội lỗi, cảm giác thăng hoa trong tình cảm không bao giờ được lí trí buông tha. Lí trí của cô si và chính cô, một kẻ phản bội trong tư tưởng. Tình cảm thì cứ nấn ná, khiến cô một lần rồi lại một lần chăm chú về một người quen biết online. Cuối cùng, Thư Uyên quyết định không để bản thân sa lầy nữa. Cô chấm dứt mọi liên lạc với Minh Long.

“Chỉ là say nắng thôi mà, sẽ mau quên thôi.”

Tự an ủi mình như vậy, Thư Uyên tìm việc gì đó để làm. Cô bắt đầu viết. Nguồn cảm hứng trào dâng, lai láng. Những con chữ thi nhau nở rộ trên trang word trắng ngần. Cho đến lúc ngừng lại, cô thở dốc. Trong con ghen ghen, cô xóa hết đi. Cô bị anh ta ám ảnh đến từng trang viết luôn ư?

- Kha, mình đi đâu đó chơi đi!

Thư Uyên gọi cho Vương Anh Tuấn như một cách phá tan sự bức bối. Người bên kia thoáng kinh ngạc rồi lại phì cười:

- Em làm anh bất ngờ quá.

Cô cười cười, che giấu sự lúng túng. Không biết anh có nhận ra những biểu hiện kì quặc của cô trong suốt khoảng thời gian gần đây không. Đáp lại cô là lời đồng ý của anh, tràn đầy sùng nịnh. Chiều nay, anh sẽ chở cô đi đâu đó trong thành phố này. Nếu cô nghĩ ra được điểm đến thì anh sẽ mang cô đến, còn không thì cả hai sẽ đi lang thang một phen vậy. Anh bảo, chỉ cần cô vui là được rồi...

Điều đó càng khiến cô thêm phần áy náy. Anh càng tốt, cô lại càng cảm thấy bản thân mình là một kẻ tồi. nỗ lực điều chỉnh tâm trạng bản thân, Thư Uyên bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện thời xưa cũ. Lật giờ quyển album mà anh giữ với những tấm hình từ ngày xưa, cuối cùng cô cũng có được nụ cười tươi tắn. kỉ niệm luôn thoáng thoáng vị ngọt lành.

Chiều hôm ấy, một chiều thu bạt ngàn với lá vàng trải thảm, họ có dịp sánh bước cùng nhau. Trong công viên năm nào, anh và cô chơi đùa như một đứa trẻ. Thư Uyên đã đòi anh đưa cô đến đây cho bằng được, dù nó cách nhà của họ nửa vòng thành phố. Ấy vậy mà anh cũng chiều cô.

Một chiếc ghế đá cũ bất ngờ đập vào mắt cô. Lâu lắm rồi, chân ghế có rêu xanh bám lấy. Nhưng chỗ ngồi vẫn sạch sẽ, có lẽ là vì vẫn có người thường ngồi:

- Ngay tại băng ghế này, tớ đã khóc ướt cả áo cậu nhì? Nghĩ lại thì thật là mất mặt.

Vui vẻ tựa lưng vào ghế, cô quay sang nhìn anh. Vương Anh Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô, đẩy mắt rất sâu. Như một người đọc giả trung thành, hần lắng nghe cô với ánh nhìn chăm chú. Không một lời chen ngang, không bình luận. Trời cũng rất nhanh tàn.

- Hoài niệm đủ rồi, đi ăn nhé.

Anh lại xoa đầu cô, rất dỗi dịu dàng. Thư Uyên gạt đầu, đúng là có chút dỗi bụng. Đúng lúc này, cô bỗng nghe tiếng run nhẹ nhè. Có điện thoại, cô nhanh chóng bật lên. Minh Long đang gọi cô qua công mạng xã hội, cô tỏ ra bối rối. Làm sao anh ta biết cô vẫn luôn online trong khi cô đã chỉ nhấn tin ngầm? Thoáng chần chừ, Thư Uyên quyết định không nghe. Cô, nhất định phải kiên quyết.

- Ai vậy, sao lại không nghe?

Vương Anh Tuấn hỏi như băng quơ. Nhưng hần đã đoán được đó là Tạ Kha, vì chỉ có tên kia mới khiến cô có biểu hiện thất thường như vậy.

- Một người bạn thôi. Tụi em vừa cãi nhau nên em không muốn nhận điện thoại.

Thư Uyên lí nhí đáp, mặt cúi gằm. Hần thờ dài, là cãi nhau hay cô đang trốn tránh, hần còn không rõ sao được! Nhưng dù sao thì cũng phải giả vờ như không rõ vậy.

Điện thoại thôi rung những hồi dài, cũng có nghĩa là cuộc gọi đã kết thúc. Vẫn còn những cái rung khe khẽ. Anh ta đang cố nhấn gì đó với cô. Bỏ qua sự bồn chồn trong lòng, cô vẫn cứ lơ đãng, bàn tay nhỏ chủ động cầm lấy tay Vương Anh Tuấn.

- Hôm nay em muốn ăn món Hàn. Cay một chút cũng thú vị mà, anh nhì?

Hần cười, lẽ dĩ nhiên là sẽ không từ chối cô. Nhưng hần có trực giác rằng bữa cơm này không thể nào trọn vẹn.

Tin nhắn điện thoại vẫn vang lên đều đều đột nhiên im bật. Nỗi lo lắng trong Thư Uyên bỗng nhàn lên gấp bội phần. Cố gắng làm ra vẻ thản nhiên, nhưng rồi không thể chịu đựng được, cô mở xem tin nhắn. Minh Long đã gọi cho cô rất nhiều, nhưng nhấn chỉ có vài tin:

“Uyển, cậu đến 346D khu RVS được không?”

“Tớ đang rất gấp, cần cậu giúp.”

“Tớ chỉ có thể tin một mình cậu.”

Cơ thể nhỏ nhắn của cô khẽ run rẩy. Hạ quyết tâm không nghĩ đến, nhưng tin nhắn cuối cùng vẫn cứ còn ám ảnh cô. Chỉ có cô, chỉ có cô mới giúp được cậu ấy. Cô không thể làm ngơ được!

- Em xin lỗi, nhưng bạn em có chuyện gấp. Em phải đến giúp nó ngay đây.

“Quả nhiên là vậy.” Vương Anh Tuấn không để lộ biểu cảm gì, bình tĩnh đáp:

- Để anh đưa em đi.

- Không cần đâu, một mình em là được rồi.

Thư Uyển từ chối ngay. Cậu ấy bảo chỉ tin được một mình cô thì nhất định là có lí của cậu ấy. Cầm lấy túi xách, cô hốt hả chạy vội ra ngoài cửa, bỏ lại một người đang mím chặt môi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Lạnh

Đền đường đã lên, khu phố mờ ảo và nhộn nhịp những người qua lại. Nhưng khung cảnh lung linh ấy chẳng thể nào tác động đến Thư Uyển, người con gái đang lo lắng tột cùng. Ngồi trên tắc-xi, lòng cô nóng như lửa đốt. Cô thật sự rất lo.

“Minh Long, cậu ổn không?”

“Tớ sắp tới rồi, cậu làm sao vậy?”

Một loạt tin nhắn gửi đi và tất cả đều không hề có lời đáp. Bóng đêm cứ như hố đen vũ trụ, nuốt trọn mọi thứ đến cõi mịt mờ. Cô thấy sợ. Sợ một chuyện không hay nào đó sẽ xảy ra trong bóng tối với Minh Long.

“Bác tài ơi, dừng ở đây ạ.”

Chợt nhận ra mình đã đến rất gần nơi cần phải đến, Thư Uyển vội vã hô lớn. Người tài xế lớn tuổi ái ngại nhìn cô. Một cô gái bé nhỏ lại đến nơi vắng vẻ thế này, nhìn thế nào cũng không ổn. Cố gắng nín cười và giả vờ như bình tĩnh, cô đáp qua loa rồi bước vội. Nhịp tim đập nhanh như nhịp trống, liên tục nhắc nhở và không cho phép cô chậm trễ hơn.

Bất chợt, điện thoại rung lên, khẽ khàng nhưng làm cô giật thót. Mở ra, Minh Long đã trả lời tin nhắn, bằng một ngữ điệu quái lạ.

“Tớ đã thấy cậu rồi.”

Tin nhắn của cậu ta bình tĩnh đến lạ. Cô giật mình. Nỗi sợ trong cô lớn hơn, nhưng không bắt nguồn từ việc lo lắng cho cậu ta. Cô cảm thấy e ngại khi mình nằm trọn trong tầm kiểm soát của người khác.

Đền đường vẫn hui hắt. Từ trong bóng đêm, một chàng trai bước ra, đầu đội nón kết che đi quá nửa gương mặt. Thư Uyển vô thức bước lùi. Nhưng rồi, cô chợt nhận ra mình đã quá thiếu cảnh giác. Nếu anh ta có ý xấu gì thì sự sợ hãi của cô chỉ góp thêm một trò cười trong tối nay. Bình tĩnh, cô nhất định phải bình tĩnh. Lấy hết can đảm, cô mở lời phá tan bầu không khí quái quỷ:

- Cậu gọi tớ ra đây, chẳng lẽ để ngắm sao à?

Cô không hề biết, nét bình tĩnh mà mình cố gắng nặn tạo đã bị vạch trần bởi bà vai cứng đờ và cánh tay rung khẽ khẽ.

Tạ Kha cười, giọng ôn hòa:

- Rất tiếc là hôm nay không có sao.

Trời thật sự âm đạm. Nhưng cũng chẳng sao cả, anh hẹn cô ra đây không phải để ngắm sao trời.

Dưới ánh mắt chăm chú chứa đầy cảnh giác của Thư Uyển, Tạ Kha bỏ nón xuống. Anh chăm chú nhìn xem từng phản ứng rất nhỏ của cô...

Ngạc nhiên.

Không tin nổi...

...và cả lo sợ.

Một loạt cảm xúc hiện lên trên mặt cô rất rõ ràng. Uyển vốn dĩ không giỏi che giấu cảm xúc, người mới vừa gặp cũng có thể đoán được sáu phần tâm trạng của cô ấy chứ nói gì đến anh.

- Vương Anh Tuấn, anh còn dám xuất hiện trước mặt tôi nữa sao?

Thư Uyển hét lên, giọng kích động. Tạ Kha vẫn bình tĩnh, anh đã sớm đoán ra. Anh biết, sau khi bị thôi miên, Uyển sẽ cho rằng anh chính là tên khốn kiếp đó. Và có vẻ như, tên đó đã kịp gây ra nhiều chuyện xấu để bây giờ anh phải chịu tội thay.

- Cậu thử nhớ lại xem, tớ là Vương Anh Tuấn thật sao?

Anh bước lại gần hơn, cô toan bỏ chạy. Tạ Kha tất nhiên không để chuyện đó xảy ra được, anh đã chặn trước mặt cô. Nói cho đúng hơn, anh áp sát cô vào bức tường phẳng. Hai tay anh chống lên tường. Anh và cô, chỉ cách nhau trong gang tấc.

Thư Uyển bối rối tránh đi mắt của anh. Cô nghe được cả hơi thở của người đàn ông đối diện. Những tường sẽ kinh tởm, nhưng không, cô nghe được một mùi hương quen thuộc. Là mùi nước hoa anh vẫn hay dùng.

- Thả tôi ra.

Người kia nhìn thẳng vào mắt cô, chẳng nói chẳng rằng càng làm cô thêm phần bối rối. Mãi một lúc sau, anh ta mới đáp lời:

- Cậu không nhớ thật sao? The sound of silence. Colorful. Cậu không nhớ những gì mà chúng ta từng thích ư?

Đầu Thư Uyển như nổ tung trong khoảnh khắc đó. Cô nhớ chứ, nhưng chẳng phải, đó là kỉ niệm của cô và anh hay sao? Thế thì liên quan gì đến Vương Anh Tuấn, và làm sao hẳn biết được cơ chứ?

- Cậu cứ tự trả lời xem, tại sao cậu lại ở đây.

Thư Uyển gạt mình. Anh ta nói đúng, việc gì cô phải đến nơi này? Cô sẽ lo lắng đến cuồng cuồng như vậy cho một người bạn quen qua mạng ư? Thường lệ thì không, nhưng hiện tại là có. Cô vẫn đang đứng đây, vì anh ta. Không, không phải như vậy.

- Cậu thích Minh Long.

Câu khẳng định của người kia như một đòn mạnh giáng vào nội tâm đang chao đảo của Thư Uyển. Đó là điều mà cô không muốn đối mặt, cũng không đủ dũng cảm để đối mặt. Vào giây phút này đây, nó bị bóc trần ra trước mặt người.

- Chỉ thích theo cách của một người bạn.

Thư Uyển khẳng định, giọng nói có hơi run rẩy. Tạ Kha nhìn cô gái vẫn cứ tìm đường trốn tránh, ánh mắt chỉ có dịu dàng. Dù kết quả có như thế nào đi chăng nữa, anh cũng hiểu rằng người con gái trước mặt yêu anh rất mực. Cho dù là yêu anh trong quá khứ.

- Uyển, em có cảm thấy Minh Long rất giống Tạ Kha không?

Có, cô cảm thấy những điều đó ngay từ lần đầu trò chuyện. Minh Long có nét gì đó rất giống anh. Từ cách nói chuyện cho đến sở thích, tất cả đều toát lên nét cô độc, điều khiến làm cho cô dễ tâm và lún hãm. Bởi cô cũng chỉ là một kẻ cô độc, thu mình trong vỏ ốc, khát khao giao cảm nhưng lại không dám bước ra nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

- Thì đã làm sao. Tôi chỉ biết nói rằng anh đã quá dụng công cho trò rở tiền này, vượt xa những gì tôi tưởng.

Trước vẻ cố thủ của cô, nét bình tĩnh trên mặt Tạ Kha đã dần tiêu biến. Nhìn thẳng vào mắt cô, anh lại tung ra một quả bom:

- Anh là người em yêu. Anh là Tạ Kha!

Đó quả là luận điệu nực cười nhất trên đời vì nó vô lí đến mức chẳng có ai tin nổi. Một người này, đột nhiên bảo mình thật ra là một người khác, ai tin? Nhưng dường như, câu nói đó khơi mào cho những kỉ ức trong cô. Rất nhiều sự việc hiện về với những điểm ngờ vực mà cô không dám nhìn thẳng. Tỷ như việc Tạ Kha có vẻ thờ ơ với những kỉ niệm của hai người họ. Tỷ như Minh Long biết quá nhiều chuyện mà cô và anh chắc chắn không nói ra. Trí nhớ của cô trở nên rối rắm. Những mảnh trắng. Những hình ảnh vụn rời và chấp vạ. Mọi thứ trở nên hỗn loạn.

- Anh im đi. Sao anh có thể là cậu ấy được! Anh nói dối!

Tạ Kha im lặng, đôi tay giam hờ ôm chặt lấy người con gái ấy. Một thoáng yên bình làm cô muốn hãm sâu. Không, hẳn ta không phải người mà có thể dựa vào đâu Thư Uyển! Cô giật gựa. Cái ôm siết chặt của anh bùng lỏng dần.

- Anh yêu em.

Thư Uyên bật khóc. Khó hiểu, uất nghẹn, tất cả dồn lên khóe mắt cô. Người đứng trước mặt chẳng có điểm gì giống với Vương Anh Tuấn trong trí nhớ, điều đó càng khiến cô hoang mang tột độ. Dù không muốn thừa nhận, nhưng cô biết mình chẳng thể tin được vào trí nhớ của mình. Cô còn không biết mình rốt cục có phải là Thư Uyên hay không nữa, dù sao đó cũng là những gì mà anh nói với cô sao khi cô tỉnh dậy.

- Kể cả khi em không nhớ anh thì anh vẫn yêu em.

- Đừng nói nữa!

Cô nói mà như thét. Một tiếng thét bất lực của một kẻ bất an. Trái tim cô đau nhói. Nước mắt tích tụ cuối cùng cũng không kềm chế được mà trào dâng. Và sau đó là không thể kềm chế, cô khóc nức như một đứa trẻ.

Không gian vắng lặng lại trở về yên tĩnh, chỉ còn tiếng khóc nức vang đều. Bộ dạng chật vật của cô làm anh cảm thấy căm ghét bản thân mình hơn bao giờ hết. Một kẻ bất lực, để người con gái mình yêu đau khổ. Những gì anh làm lúc nào có khác gì xát muối vào vết thương của cô đâu?

- Đừng nói nữa, làm ơn!

Vất vả nói nên một câu trong cơn nước nức, Thư Uyên nhìn anh như cầu xin. Đầu óc cô hỗn loạn. Những điều cô đang nhớ, liệu có bao nhiêu phần thật? Nó đâu hoàn toàn thuộc về cô, sau lần “tai nạn mất trí” thì một phần là do anh khơi gợi. Biết đâu, đại bộ phận trong đó đều không phải sự thật. Hay biết đâu, trong đó chẳng có chút gì là sự thật, cô chưa chắc đã là người tên Thư Uyên...

- Cậu đừng khóc, tớ hứa sẽ không nói thêm gì nữa.

Đáp lại lời cầu xin của cô, anh nói như dỗ dành. Chỉ thấy cô ngẩng mặt lên, nước mắt đã giàn giụa trên đôi gò má. Chỉ thấy ánh nhìn cô trống rỗng. Và rồi cô đột ngột ngã xuống trước mặt anh.

- Uyên!

- - - - -

- Ép Uyên đến như thế này là điều mày muốn ư? Rốt cục, mày đang muốn cứu chuộc cô ấy hay chỉ muốn thỏa mãn cái tình yêu vị kỉ của mày đây!

Bên giường bệnh, Vương Anh Tuấn nhìn Tạ Kha bằng cái nhìn gay gắt như nổ lửa. Anh không bào chữa cho bản thân mình. Có ích gì những lời biện minh, anh thật sự đã khiến cô khủng hoảng. Nhưng đây là một điều tất yếu, đau ngắn vẫn tốt hơn đau dài.

- Nhìn lại mình xem.

Cảm thấy phiền trước sự day nghiêng của tên kia, anh chỉ nói một câu ngắn gọn. Nhưng nhiều đó cũng đã đủ để làm hấn cam miệng lại. Anh lặng ngắm cô, người con gái tái nhợt nằm trên giường bệnh. Khủng hoảng tinh thần bào mòn sức khỏe cô, khiến cô vốn dĩ yếu ớt lại càng dễ dàng rơi vào suy nhược hơn bao giờ.

- Đã tìm được gã chuyên gia kia chưa.

Phải một lúc lâu, anh mới lên tiếng hỏi. Cả anh và Vương Anh Tuấn đều ý thức được mình đang đánh một ván cờ liều. Một ván cờ mà họ không muốn cũng phải bắt đầu, bởi nếu bỏ cuộc ngay từ đầu thì tình hình của cô chỉ càng thêm tồi tệ. Nhưng họ vẫn mong có thể tìm được thêm chút lợi thế cho trận chiến này, dù là ít ỏi.

Gã chuyên gia kia, anh nhất định phải tìm được!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tầm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nước rất sâu

“Cậu không nhớ thật sao?”

Một giọng nói quen thuộc lâng lâng trong óc cô, khiến đầu óc trống rỗng dấy lên vài ý niệm. Nhớ sao? Nhớ cái gì? Sao cô không có chút ấn tượng gì vậy?

Rồi một tiếng thờ dài vang lên khe khẽ.

“Kể cả khi em không nhớ anh thì anh vẫn yêu em”.

Anh là ai? Anh là ai cơ chứ?

Những âm thanh trở nên hỗn loạn. Mảnh trắng mờ hồ trước mắt như sắp sụp đổ đi. Thư Uyên cảm thấy chói với. Không phương hướng, không trọng lực. Cô như bị ngăn cách với mọi thứ. Giây giụa trong hoảng loạn, bỗng có một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay cô.

- Uyên, đừng sợ. Anh ở đây. Với em

Bờ mi yếu ớt cử động khe khẽ, mong manh như một cánh bướm non, mãi mới để lộ đôi mắt trong trẻo. Lồng ngực vẫn hẫng còn phập phồng sau giấc mơ chớp nhoáng, mồ hôi lạnh lăn dọc theo gò má của cô. Nhắm mắt lại, hít một hơi thở thật sâu, Thư Uyên mới có cảm giác chân thực. Còn tồn tại, thật tốt quá!

Lần nữa mở mắt, Thư Uyên mới chú ý đến người ngay bên cạnh. Cảm giác ấm áp truyền đến từ tay đến nhắc nhở cô chuyện ban nãy. Giọng nói ấm áp đó, hóa ra không phải ảo giác. Hóa ra, anh ta đã kéo cô lên từ con ác mộng kia. Nhưng nhìn thấy nụ cười nhẹ trên mặt anh, cô không khỏi nhớ đến cái đêm mà anh ta hẹn gặp cô. Nó nhắc cô rằng anh ta không phải một người đáng tin tưởng. Cô rút tay về.

Trí nhớ, vẫn là trí nhớ! Cô không dám tin những gì mình nhớ chút nào. Cô thậm chí còn không biết rõ những người đang ở ngay xung quanh mình, cô biến mọi thứ thành một mớ hỗn loạn. Thật tồi tệ, cô thật sự chẳng biết phải làm sao nữa!

Giả như cô có thể trốn đi. Trốn tránh tất cả những thứ hỗn loạn của hiện tại và quá khứ, biết đâu tương lai sẽ là điều gì đó tốt đẹp. Nhưng rồi cô nhận ra mình chẳng còn nơi nào nương náu. Cô hoàn toàn nhỏ bé và lạc loài. Thế giới của cô vốn dĩ chỉ có vài điểm tựa ít ỏi và giờ đã không thể dựa vào nữa. Bờ vai của người ta vẫn cứ vững chãi, thế nhưng ta lại chẳng đủ tin cậy để tựa vào như thuở trước kia. Cô hờn mát. Cô hoang mang. Cô thấy mình bị bỏ rơi, thấy mình đơn độc. Cái thế giới bao la này, hóa ra lại nhỏ đến vậy.

- Tôi sẽ trở về nhà của mình.

Nói đến cùng thì cô cũng không đủ dũng cảm để đối mặt. Tạm lánh đi, có lẽ là cách tốt nhất.

Lặp lại một lần nữa khi có mặt cả Vương Anh Tuấn lẫn Tạ Kha, Thư Uyên thành công lui thân. Trước lúc cô nhớ lại, cô không muốn gặp cả hai người bọn họ. Mớ cảm xúc hỗn loạn trong thời gian gần đây đã đủ để cô mệt mỏi. Ai là ai, bao giờ nhớ lại thì tự khắc biết thôi! Cô đã không còn đủ dũng cảm để xác nhận ai là anh, cô không có lòng tin với kết quả do chính mình thẩm định. Cô sợ sự ngọt ngào bởi bất kì lúc nào nó cũng có thể trở thành đau đớn. Đau đến khắc cốt ghi tâm, với cô và có thể là cả người cô yêu.

Lí trí bảo vậy nhưng trái tim vẫn cứ nhói lên. Đau lắm! Cô biết họ không dễ chịu chút nào khi cô trốn tránh. Nhưng cô cũng đâu dễ chịu gì. Cảm giác mà đến người mình yêu mà cũng phân biệt được giấy vò cô từng giây từng phút.

"Kha, cậu có trách tớ không?"

Nằm trong gian phòng xanh ngọc của chính mình, cô lẩm bẩm. Vài giọt nước mắt buông bình xông ra rồi chảy dọc theo gò má ngọc ngà. Xin lỗi, nhưng tớ thật sự không biết phải làm gì hơn.

- - - - -

Uyên đã về nhà của mình. Cô ấy tránh mặt cả anh và tên Vương Anh Tuấn. Cũng tốt, ít gặp nhau, có lẽ cô gái nhạy cảm đó sẽ dễ chịu đôi chút. Những gì cô trải qua trong thời gian gần đây đã quá đủ rồi. Chỉ cần tâm trạng cô ổn hơn, không nghĩ đến những điều ngu ngốc thì anh sẵn sàng thỏa hiệp. Còn cách cô cư xử với anh, chỉ cần giải quyết được vấn đề trí nhớ sẽ đâu vào đấy.

Đứng trước một căn nhà già biệt thự ở ngoại thành, Tạ Kha ấn chuông, mặt nghiêm túc. Một người đàn ông trung niên bước ra, mở cửa cho anh;

- Anh tìm ai, có việc gì?

Người đàn ông trung niên bước ra khỏi cửa, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Tạ Kha, có lẽ tự hỏi vì sao người trai trẻ khí thế bất phàm này xuất hiện trước mặt mình. Nhìn qua ông ta, anh mỉm cười:

- Tìm ông. Tôi muốn ông khôi phục trí nhớ cho một người bị ông thôi miên trước đó,

Phải thừa nhận, gã chuyên gia họ Lương này trốn tránh rất hay, làm người của anh đào xới rất lâu mới tìm được. Cũng còn may là tên Vương Anh Tuấn vẫn còn giữ ảnh, chứ tìm theo tên thì đúng là khó khăn. Họ Lương là họ giả, tên thật của gã là Đường Hiên. Và có vẻ như vẫn còn nhiều bí ẩn về gã, một con buôn đột nhiên trở thành chuyên gia thôi miên trong vài năm ngắn ngủi.

Ngay lập tức, nét mặt gã hiện lên sự bối rối. Anh chăm chú nhìn, không khí trong gian nhà bất giác ngọt ngào hơn. Rồi ông ta cười gượng:

- Anh nói gì, tôi không hiểu...

Vẫn điệu bộ thản nhiên, năm đầu ngón tay anh gõ nhẹ trên cửa gỗ. Một ý nghĩ xẹt qua đầu anh, làm anh không khỏi buông lời dò la:

- Diễn rất hay... tác giả.

Nét mặt người đàn ông kia lập tức thay đổi, lần này là thật sự tái nhợt. Tạ Kha biết rằng mình đã đoán trúng rồi.

- Làm sao người biết được?

Vẫn cái giọng của một người đàn ông trung niên, nhưng ngữ điệu thì đúng là của “nó”. Anh bình thần nhìn, cảm giác nắm giữ thế chủ động thật tuyệt, thảo nào “nó” cứ thích bày trò không chế bọn anh.

- Việc đó không quan trọng mấy đâu. Quan trọng là người đã vi phạm lời hứa, và tốt nhất là người hãy trả lại đoạn trí nhớ kia cho Uyển.

Biểu cảm trên mặt “người đàn ông” thay đổi liên tục, mày chau lại. Rồi như nghĩ đến điều gì, ông ta lại cười:

- Người biết thì đã sao, rốt cục, người có làm gì được ta đâu. Thế thì tại sao ta phải nghe những gì người nói!

Nụ cười trên môi anh ngưng đọng lại:

- Người biết ta có khả năng bóp chết khối thân xác này mà.

Tức thì, gã giậm chân. Hành vi của một cô gái chưa trưởng thành trong thân xác một gã trung niên thoát nhìn buồn cười đến cùng cực. Anh nghĩ, có lẽ ả đang hối hận vì đã tạo ra anh, một kẻ sẵn sàng ra tay giết người cũng nên. Nhưng ả có oán, có trách thì cũng quá muộn, tính cách và hành vi của những người ả tạo ra đã hoàn toàn độc lập. Ngoài việc ám thị, ả chẳng còn cách nào để không chế.

- Có ngon thì cứ giết. Mục đích ta tạo nhân vật này đã đạt, chết cũng chẳng sao.

Anh lại cười. Nghĩ đơn giản thật. Mà bản chất của ả tác giả này vốn dĩ là như thế. Ý vào chút tài văn chương, ả hư cấu nên một thế giới đầy lỗ hổng, vẽ lên những nhân vật khoa trương. Nhưng quy luật vận hành đã tự bù lấp cho thế giới ấy, mọi thứ trở nên hoàn chỉnh, từng con người có tính cách riêng và chân thật. Và khi ấy, mọi thứ hoàn thiện không chấp nhận đi theo con đường đầy lỗ hổng ả vạch ra. ả phẫn nộ. ả cố gắng ép nhân vật sống như một công cụ, để thực hiện cái khung hoang đường mình huyền tưởng ra. ả chẳng bận tâm đến sức sống nội tại trong từng người bọn họ. Trong mắt ả, bọn họ chẳng phải là người.

- Người không thấy các độc giả của mình đang rất quan tâm đến gã chuyên gia này ư? Nếu chết dễ dàng như vậy, người sẽ nói sao với họ đây?

Ả câm lặng. Đúng là trong thời gian gần đây, có nhiều độc giả hỏi ả về nhân vật này. Thậm chí, một số người trong họ còn giả thuyết về mối liên hệ giữa “chuyên gia thời miên” họ Lương và Giai Mẫn, tin rằng ông ta thôi miên nữ phụ ác độc để giúp nữ chính thiện lương. Thế giới này giờ đã có quy luật riêng của nó, ả không dễ dàng can thiệp như trước. Tạo được một quân cờ này đã rất vất vả, ả không muốn lại phải vất óc tạo thêm kẻ thay vào.

Cấn chặt răng, cuối cùng, người đàn ông trung niên phun ra một câu:

- Thôi được, ta đồng ý.

Tạ Kha cười. Hôm nay có lẽ là ngày anh cười nhiều nhất trong khoảng thời gian gần đây và cũng là ngày vui thật sự. Đây là lần đầu tiên anh thắng trong trận giao phong không cân sức. Về mặt nhân nhó của gã khiến anh cảm thấy dễ chịu vô cùng. Nhưng con người đen kịt thoáng hiện lên sự do dự, anh không tin ả ta sẽ thật sự ngoan ngoãn giúp anh. Không thể không cảnh giác với ả!

Lòng nghĩ vậy, ngoài mặt anh vẫn cứ cười. Bàn tay đưa ra trước mặt người đàn ông trung niên:

- Hợp tác khoái trá.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Tâm Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Kha!

Trong phòng riêng, Thư Uyển ngã người trên giường, mắt dán trên trần nhà xanh thẫm. Nỗi bất an vẫn bám riết cô, từ nơi xa lạ đến tận nơi cô gọi là nhà. Chưa bao giờ cô khát vọng kí ức thật sự như lúc này. Thấp thóm nghi ngờ và luôn bất gặp những ánh mắt bất đắc dĩ, chúng thật tồi tệ. Cô không muốn đối mặt với chúng nữa. Cô nhất định phải nhớ lại! Rồi chợt nhớ tin nhắn mình nhận được từ hôm qua, tay cô run run hồi âm:

“Tôi đồng ý thử.”

Thư Uyên đang chờ Tạ Kha và người có thể giúp cô. Môi mím chặt, tay cũng nắm chặt để giấu đi vẻ run rẩy, trong lòng cô bắt đầu do dự. Liệu ông ta có giúp được cô thật? Hay ông ta cũng chỉ là một người sẽ bịa ra một kí ức khác để gắn vào đầu cô? Rất muốn nhớ lại, nhưng khi sắp đạt được mục đích thì cô lại sợ hãi. Trực giác nói với cô rằng, trong phần nhiều kí ức mà cô quên đi, có những chuyện vô cùng tồi tệ.

Rồi cô không khỏi chế giễu sự hèn nhát của bản thân. Trên đời này làm gì có bữa cơm miễn phí cho ai, để nhớ lại chính xác phần kí ức ngọt ngào thì cô cũng phải nhớ nốt phần cay đắng. Một điều đương nhiên như vậy, ầy vậy mà cô sợ. Thật hèn!

“Sẽ không sao, sẽ không sao đâu.”

Tự trấn an mình, trống ngực vẫn cứ đập thình thịch. Tiếng chuông cửa bất ngờ reo lên, làm cô giật thót. Và bằng một bộ dạng dè dặt, cô bước ra đến cửa, cẩn thận mở khóa. Trông thấy hai người đàn ông đứng đó, lòng dạ Thư Uyên lại càng bồn chồn. Đặc biệt là khi nhìn người đàn ông kia, cô cảm thấy khó chịu và bứt bối khó nói nên lời. Cảm giác ấy làm cô tin hơn một chút về những điều anh nói, rằng ông ta chính là người từng làm xáo trộn trí nhớ của cô.

- Không mời khách vào nhà sao?

Anh nói bằng giọng pha đùa giỡn, ánh nhìn dán chặt trên thân hình bé nhỏ. Cô đang căng thẳng, bả vai lại co rụt nữa rồi. Lời nhắc của anh làm cô nhớ ra thân phận chủ nhà của mình, vội vã mời cả hai người họ bước vào gian nhà bé nhỏ.

Giữa phòng khách, bàn thủy tinh nhỏ gọn cùng ghế tựa đã được dọn dẹp sẵn, đủ cho ba người. Không gian lặng im, hai người đàn ông nhanh chóng ngồi vào ghế, chẳng hé răng. Tim nhảy liên tục vì hồi hộp, Thư Uyên cũng chẳng biết mở lời như thế nào. Rồi cô mơ hồ phát hiện vẻ e ngại trong mắt người trung niên khi nhìn Tạ Kha, còn anh tuy ánh nhìn lơ đãng nhưng cũng chưa bao giờ thôi cảnh giác ông ta cả. Để phá vỡ bầu không khí lúng túng, cô đứng dậy, châm ấm trà lại nóng. Hương thơm dịu dịu của trà lan tỏa trong không khí dần.

Ngay lúc cô chuẩn bị châm trà, người đàn ông trung niên lại nhanh tay làm giúp gia chủ. Đầu ngón tay lướt nhẹ trên miệng tách, nước trà sóng sánh chậm chậm chảy vào.

- Mời.

Ánh mắt Tạ Kha chưa bao giờ rời khỏi gã chuyên gia tên Đường Hiến kia, hay nói đúng là tác giả. Tự ý chủ trương như thế, nói không có âm mưu gì thì anh nhất định không tin. Mày hơi nhúu lại, anh nói:

- Vào chủ đề chính đi.

Thư Uyên gật đầu. Sự có mặt của anh làm cô cảm thấy yên tâm hơn. Đường Hiến, gã chuyên gia thôi miên, thoáng sững người rồi cười tươi bắt đầu hỏi han cô một số chuyện. Cũng là những câu hỏi khá thông thường, đến mức Tạ Kha cảm thấy hần ta đang làm chuyện thừa. Ánh mắt anh dán chặt vào gương mặt giả tạo của hần, một vẻ gian xảo nhẹ, có lẽ hần muốn câu giờ chẳng? Thật sự không thể hiểu!

Tách trà trên bàn gần như nguội, anh cũng hóp một ngụm non. Cầm chặt tách sứ in hình hoa hồng xanh, đầu lưỡi anh thoáng có chút tê tê sau khi vị trà đã trôi đi mất. Cảm giác chết chóc ấy mong manh, nhưng càng lúc càng dày đặc. Ánh mắt anh đen kịt, chết tiệt! Tay cầm buông lỏng, tách rơi xuống đất, vỡ toang.

Nghe tiếng vỡ, Thư Uyên giật mình nhìn sang người đối diện. Đường Hiến cũng chậm rãi xoay người, nét mặt giãn dần ra, để lộ một nụ cười bí hiểm đến rợn người. Bằng một giọng âm u khác lạ, hần ta cười phá lên:

- Thanh Long đường chủ, hài lòng không?

Tạ Kha đứng bật dậy, rồi dường như cả người mềm nhũn đi lại ngã vào ghế. Trọng lực không ổn định, chiếc ghế bật ra phía sau, để người ngồi trên nó lăn nhẹ trên sàn nhà.

- Ông bỏ cái gì vào trà?

Thư Uyên hỏi, giọng đầy hoảng hốt. Cô chạy ngay đến bên cạnh anh để đỡ anh dậy, nhưng sức lực của cô không đủ để chống chịu cho một người đàn ông trưởng thành. Gã “Đường Hiến” có vẻ như chẳng hề quan tâm gì đến những việc làm của cô, bởi trong mắt hần, cả cô và Tạ Kha chỉ có một kết cục. Hần nói bằng giọng hí hửng như một đứa trẻ con đang khoe khoang:

- Một ít MH232 thôi, tao tâm đắc nó lắm đấy!

Mất Tạ Kha như nổ lửa. Anh không biết tên cái thứ quái quỷ đó, nhưng anh nhận ra rồi, anh trúng phải một dạng chất độc ma túy thần kinh. Thứ độc được ấy làm tan rã khả năng khống chế cơ thể của con người, biến họ trở thành những con cá ngắc ngoải trên tấm thớt mặc người chém giết. Từng nghe sát thủ đứng đầu Thiên Sát hay dùng những thứ như thế này để khống chế kẻ thù và tiện bề tra tấn, vì hần muốn nghe tiếng kêu la đón dao cho thỏa niềm vui biến thái của mình.

- À, tao quên mất, mày không nói được nữa.

Hắn vỗ tay lên trán làm như ra vẻ ảo não. Về mặt bệnh hoạn của hắn khiến cô buột miệng mắng hắn thần kinh. Mặt sa sầm, tên sát thủ tháo phăng tấm mặt nạ nguy trang, rút từ thắt lưng một con dao găm sáng loáng.

- Có vẻ như cô em đang rất gấp gáp để được hưởng thụ trận thịnh yến đầu đón năm mới này nhỉ?

Hắn thông dong bước đến gần, vẻ đắc thắng. Lưỡi dao ánh thép, sáng ngời. Cả người cô căng cứng lại. Mọi thứ sẽ kết thúc tại đây sao? Thế cũng tốt...

Đoàng!

Một âm vang dội đột ngột phát ra, kéo theo tiếng rú đau đớn. Chỉ thấy máu đỏ phun ra. Viên đạn đã xuyên qua lồng ngực hắn. Mắt hắn trợn trắng, chữ mày trên môi chưa kịp phát ra tiếng đã nghẹn ngang. Và ngã xuống. Hắn không thể ngờ được, kết cục của việc lợi dụng sự lơ đãng của người khác để hạ độc là bị người ta bắn chết khi đang nghênh ngang.

Thư Uyển hốt hoảng. Cô thật sự sốc khi trực tiếp chứng kiến chuyện máu tanh. Đầu óc trống rỗng, cô muốn nôn ra. Máu, rất nhiều máu. Một mạng người, đã bị kết liễu ngay trong chính nhà cô. Cô ghê sợ. Nhưng ngay lúc đó, có một bàn tay run run đã nắm lấy tay cô, kịp thời truyền sang một chút ấm áp. Anh vẫn ở đó. Trong tâm trí, hằng hà sa số thứ ủa về. Mặt cô tái nhợt.

“Cậu không tưởng tượng được tở xấu xa đến mức nào đâu.”

“Đến mức nào?”

“Tở từng giết người, giết người đó!”

Giọng nói, biểu cảm, khuôn mặt anh dần hiện lên trong tâm trí. Cô nhớ ra rồi, cô nhớ ra tất cả rồi! Người trước mặt mới là người cô yêu thật sự. Bao nhiêu xúc cảm dồn lên, làm đôi mắt cô rơm rớm. Cô ôm chặt lấy anh.

- Tở nhớ rồi, tở đã nhớ rồi.

Đôi mắt anh nhìn cô, vẫn ôn hòa như vậy. Nhưng thanh sủng lực trên tay Tạ Kha lao đảo thoát ra khỏi bàn tay chủ, bờ môi anh chỉ kịp mấp máy chữ gì đó rồi hoàn toàn mất đi ý thức. Bờ mi cong dài buông xuống như thể chủ nhân của nó đang chìm trong một giấc ngủ bình yên, nhưng cô biết, đó là tác dụng của thuốc. Không kịp rồi, cô phải làm gì đó, ngay lập tức!

Điện thoại của anh... Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô. Danh bạ mở lên, cô nhanh chóng tìm được một số điện thoại được lưu dưới tên Phi Phi. Là cô ấy, chỉ có cô ấy mới giúp được anh trong những lúc thế này. Không chút do dự, cô ấn máy ngay.

- Phi, em đến ngay địa chỉ trên định vị. Anh Kha có chuyện rồi!

- - - - -

Tạ Kha được mang trở về nhà trong tình trạng nguy kịch. Chất độc lan truyền nhanh và mạnh, nhưng may mắn là Dạ Quỷ cũng không hoàn toàn bó tay. Vì cũng đã biết đến thủ đoạn của Thiên Sát, bọn họ đã ngày đêm nghiên cứu thuốc giải. Thế nhưng, hầu hết trường hợp, nạn nhân đều tử vong trước lúc thuốc giải của tổ chức được đưa đến nên hiệu quả của thuốc giải vẫn còn là một dấu hỏi.

- Chị đừng lo, anh Kha sẽ ổn.

Trước vẻ lo lắng của Thư Uyển, Tạ Phi mở lời an ủi. Trong lòng cô nàng có chút hỗn động, vì người anh kính yêu của mình ra nông nổi này cũng một phần là vì quá để tâm đến cô gái này đây. Giọng nói cô nàng vẫn bình thản, thậm chí có vài phần tự hào. Thế nhưng, nếu chú ý thì bàn tay của cô nàng vẫn đang siết chặt.

Vốn dĩ, việc Tạ Kha chống chọi được đến khi gã sát thủ sơ hở để nổ phát súng đã là một kì tích. Nhưng đó không phải là điều ngẫu nhiên mà là vì anh đã từng tiếp xúc với một số chất có khả năng ma túy thần kinh trước đó. Cho nên, chất độc tác dụng với anh chậm hơn người khác một chút và cũng có phần suy yếu hơn. Ngoài thuốc của tổ chức ra, đây cũng là yếu tố quyết định trong việc giành giật sinh mạng anh từ tay thần chết.

- Thế các cô có biết, chưa từng có một người còn sống sau khi trúng MH232?

